BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerın işçileri ve ezılen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar: 147 ► Ağustos / Tebax 2004 ► Fiyatı: 750.000 TL

Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 8. Uluslararası Konferansı yapıldı!

İÇİNDEKİLER

OKUYUCULARA

Bu sayımızın hemen tamamını "Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 8. Konferansı"na ayırdık. 4. Konferans'tan bu yana sürekli olarak katılmak istediğimiz ve fakat kabul edilmediğimiz bu konferansların bu yıl yapılan sekizincisine nihayet katıldık.

Başta konferans üzerine kısaca bilgi veren bir rapor yayınlıyoruz.

Ardından Konferansın gündem maddeleri ile ilgili olarak Konferansa sunduğumuz dört belgeyi, konferansın kararları hakkında Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) Merkez Komitesi'nin 25 Haziran tarihli yazısı ile bu yazıda tavır takınılan konferans kararlarını yayınlıyoruz.

Biz bu belgelerin incelenmesinin, anda dünya marksist-leninist hareketinin içinde bulunulan durumunun kavranması açısından yararlı ve üretici olduğunu düşünüyoruz.

••••

Dergimizin Ölüm Oruçlarını konu alan Mart 2004 tarihli özel sayısında; "Ölümüne bir mücadele ve çıkarılması gereken kimi dersler..." başlıklı makalenin tarihi yanlışlıkla Şubat 2002 olarak yayınlanmıştır. Doğru tarih ***Şubat 2004*** *olacaktır. Düzeltir, okurlarımızdan özür dileriz.*

Ağustos 2004 •

Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 8. Uluslararası Konferansı (ICMLPO) üzerine bilgi

ÖN GELİŞMELER

4. Konferans'tan bu yana katılmak için mücadele yürüttüğümüz ICMLPO'nun sekizincisi bu yıl yapıldı. Biz 7. Konferans'ın hemen ertesinde o konferansın da yaptığı çağrı temelinde 8. Konferans'a katılmak için müracaat etmiştik.

Müracaat eden yeni partilerin kabulü prosedürü şöyle idi: Müracaat önce konferansta seçilen Ortak Koordinasyon Grubu (JGC) tarafından ele alınıyor, eğer JGC içinde katılıma ilkesel

itirazı olan varsa müracat bizzat JGC'de takılıyor, reddediliyordu. Bizim şimdiye kadarki müracaatlarımız JGC içinde öncelikle iki partinin MLPD ve TKP/ML'nin itirazları/vetoları ile karşılaşmıştı. JGC içinde eğer veto gelmezse, bu kez müracat diğer konferans üyesi partilere duyuruluyor ve onların iki ay içinde tavır takınması isteniyordu. Bu iki ay içinde herhangi bir konferans üyesi ilkesel itiraz getirmezse (veto hakkını kullanmazsa) o zaman müracaat kabul edilmiş oluyordu.

Biz 8. Konferans için mürcaatımız üzerine JGC ile görüşmeye davet edildik. Bu görüşmede TKP/ML temsilcisi katılmamıza ilkesel itirazları olmadığını belirtti. MLPD temsilcisi de görüşme sonuçlarını parti merkez komitesine taşıyacağını, merkez komitesinin ondan sonra tavır takınacağını belirtti. Sonunda JGC'nin içinden bu kez veto gelmediği haberini, konferans üyelerine danışma sürecinin başladığı haberini aldık. Daha sonra iki aylık sürenin dolması ertesinde bize konferans üyesi örgütlerden de ilkesel itirazı olan olmadığı, bizim 8. Konferansa katılabileceğimiz bilgisi geldi. (...)

SİYASİ HAZIRLIK

Konferansın siyasi hazırlığı bağlamında, bizden konferansın 4 gündem maddesi için tezlerimizi yazılı olarak belli bir tarihe dek ulaştırmamız istendi.

Biz konferansa katılacağımız çok geç belli olmasına ve verilen zaman çok sınırlı olmasına rağmen, verilen süre içinde 4 ayrı konuda;

— Amerikan emperyalizminin saldırganlığı,

— Ekonomik kriz üzerine,

— Uluslararası işçi sınıfı ve ezilen halkların mücadeleleri,

— Ülke raporu

tezlerimizi içeren yazılarımızı, iki yabancı dilde hazırlayarak ulaştırdık. Yazılar delege yoldaşlarımız tarafından tartışılarak sonuçlandırıldı.

Konferansın siyasi hazırlığı sürecinde delege yoldaşlar mümkün olduğunca daha önceki konferansların belgelerini incelediler. Ayrıca katılacağı bilinen örgütler ve ülkeler hakkında da iş bölümü yapılarak bilgiler tazelendi.

Bunun dışında siyasi hazırlık sürecinde MLPD'li Stefan Engel'in yazdığı ve temel tez olarak gelinen yerde emperyalizmin yeni bir aşamaya girdiği tezini işleyen "Tanrıların Gururu" isimli Almanca kitap incelendi, bu kitaba ilişkin yazılan kenar notları delege yoldaşlarca tartışıldı. Ayrıca bir yoldaş E. Varga'nın 3 ciltlik seçilmiş eserlerini inceledi. Notlar çıkardı. Bunlar da delege yoldaşlar tarafından tartışıldı.

Verili kısa süre göz önüne alındığında konferansa iyi hazırlanarak katıldık.

KATILIMIMIZ

Sonuçta üçü delege, dördü de örgütlenme işlerinde görev alan yardımcı yoldaş olmak üzere toplam yedi kişi ile konferansa katıldık.

Delegasyonumuz iki kadın bir erkek yoldaştan oluşan yapısı ile konferansa katılan örgütler içinde –emperyalist ülkelerden gelenler de dahil olmak

üzere– kadın katılımı oranı en yüksek olan delegasyondu. Delegasyonumuzun tüm üyeleri her gündem maddesinde kişisel söz haklarını kullandılar.

Katılan yardımcı yoldaşlarımız da üzerlerine aldıkları tüm işleri hakkıyla ve fedakârlıkla yerine getirdiler. Dediğimizi yapan bir parti olduğumuz, sorunlara ciddi yaklaştığımız bütün katılanlarca kabul gördü.

KONFERANSA KATILAN ÜLKE/PARTİLERİN DÖKÜMÜ

8. Konferans'a toplam 26 ülkeden, 29 partiden delegasyonlar katıldı. Katılan İlkeler ve partiler şunlardı:

— ASYA'DAN

Hindistan'dan HKP/ML Kızıl Bayrak; HKP/ML Yanaşakti; HKP/ML-PCC (Geçici Koordinasyon Komitesi)

Bangladeş'ten İşçi Partisi

Filipinler'den FKP (Ulusal Demokratik Cephe adına katıldılar.)

Nepal'den Nepal Komünist Partisi / Birlik Merkezi / Maşal

Afganistan'dan Afganistan Marksist-Leninist Örgütü

Türkiye / Kuzey Kürdistan'dan Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) ve TKP/ML

Endonezya'dan Revindo (Güney Asya Devrimci Örgütü).

(Asya'dan toplam 7 ülkeden 10 parti)

— AFRİKA'DAN

Güney Afrika'dan Güney Afrika Komünist Partisi / Marksist-Leninist

Kongo'dan Kongo Devrimci Örgütü

(Afrika'dan toplam 2 ülkeden iki parti)

— LATİN AMERİKA'DAN

Kolombiya'dan Kolombiya Komünist Partisi-Maoist (PCC-M)

Panama'dan PC/ML Panama

Bolivya'dan PC/ML

Arjantin'den PCR (Devrimci KP)

Paraguay'dan MPRPP (Devrimci Halk Hareketi)

Uruguay'dan PCR

Dominik Cumhuriyeti'nden PC/ML

Peru'dan PC/ML

(Latin Amerika'dan toplam 8 ülkeden 8 parti)

— AVRUPA'DAN

Almanya'dan MLPD

Hollanda'dan Kızıl Şafak ML G

Norveç'ten KİP Norveç

Lüksemburg'tan Lüksemburg Komünist Örgütü

Fransa'dan Proleter Ses MLKÖ

İtalya'dan CARC (Devrimci Tutuklularla Dayanışma Komitesi)

Sırbistan/Karadağ'dan RADA

Yunanistan'dan Yunanistan Devrimci Örgütü (COG)

(Avrupa'dan 8 ülkeden 8 parti)

— KUZEY AMERİKA'DAN

ABD'den Ray O. Light Grubu

Konferansa katılmak için müracaat

etmiş ve katılımı kabul edilmiş olan Rusya Maoist Partisi temsilcileri vize işleri çözülmediği için konferansa katılamadılar.

Konferansa katılan partilerin bir bölümü, bir bölümünün de bazı delegeleri konferans başladıktan sonra konferans sürecinde katıldılar konferansa.

KATILAN PARTİLERİN DURUMU

Bu konferansa katılan partilerle ilgili olarak bilinmesi gereken ilk şey, bizim dışımızdaki tümünün kendini "Marksizm-Leninizm – Mao Zedung Düşüncesi" savunucusu olarak kavraması. Bir bölümü hatta kendini Maocu olarak da adlandırıyor. Kuşkusuz aralarında Mao Zedung Düşüncesi'nin içeriğinin ne olduğu konusunda da farklılıklar var. Fakat hiç biri bizim gibi "Mao Zedung Düşüncesi" kavramının kullanılmasını reddetmiyor.

Fakat diğer yandan bu partilerin hemen hiç biri de kendi ülkeleri için Çin Devrimi modelini birebir uygulamayı savunmuyor. Kendi ülkelerinde var olan tam Maoist partiler tarafından bu partiler Maoist olmamakla suçlanıyorlar. Bazılarının tam Maoist partilerle neredeyse "kan davası" var. Örneğin Nepal Komünist Partisi Merkezi/Maşal Nepal Maoist Partisi'nin halk savaşı adına yürüttüğü savaşın gerçekte halka karşı da yönelen bir savaş olduğunu savunuyor. Peru'dan gelen temsilci, Gonzalo'yu işbirlikçilikle suçluyor vb.

Hindistan Komünist Partisi / Marksist-Leninist-Kızıl Bayrak, bizim değerlendirmemize göre, gelinen yerde, "Mao Zedung Düşüncesi" kavramını yalnızca gelenekten kopmamak için kullanır durumda. İçerik olarak bize çok yakın pozisyonda duruyor. Diğerleriyle aramızda daha fazla mesafe var.

GÜNDEM MADDELERİ BOYUNCA SİYASİ TARTIŞMALAR

Konferans JGC adına yapılan bir sunuş konuşmasıyla açıldı. Açılış konuşmasında katılanlar, delegasyonlar, eksik olanlar ve teknik işleyiş konusunda bilgi verildi.

Ardından kongre divanı seçildi. Kongre divanına FKP, MLPD, Arjantin, Güney Afrika, Bangladeş, Bolivya ve Norveç'ten temsilciler önerildi ve seçildiler.

Biz daha önceden bu konferansta gelişmeyi izlemek ve divan, komisyon, daha sonra JGC seçimlerinde herhangi bir göreve talip olmama yönünde tavır belirlemiştik.

Divan başkanlığı dönüşümlü olarak değişik partiler tarafından üzerlenilerek yürütüldü. Divan aslında tartışmalara yalnızca zaman sınırı bağlamında müdahele etti. Karar taslaklarının tartışılması, sonuçlandırılması aşamasında konsens (herkesin üzerinde anlaşmaya vardığı nokta) arama işini üzerlendi.

1. gündem maddesi "Ülke Raporları"na ayrılmıştı. Bu gündem maddesinde her ülkeden gelen partiler 15 dakikalık konuşmalarla ülkelerindeki durum ve partilerinin durumu hak-

kında raporlar sundular.

Önceden hazırlanmış olan çok az sayıda rapor vardı. Biz daha önce belirtildiği gibi bu konudaki raporumuzu yazılı olarak ve iki dilde sunmuştuk. Ve bizim raporumuzun delegelere önceden yazılı olarak dağıtılmasını istedik. Fakat bu talebimiz zaten henüz İspanyolcaya ve Fransızcaya çevrilme işi bitmediği için ancak delegasyonların bir bölümüne verilebileceği, diğer yandan bir dizi ülke raporunun yazılı olarak var olmadığı ve sözlü olarak sunulan raporların anında 4 konferans dilinde dinlenme imkânı olduğu gerekçesiyle yerine getirilmedi.

(Bu bağlamda bir parantez: Konferans dilleri İngilizce, Almanca, İspanyolca ve Fransızca idi. Bu dillerden birinde yapılan konuşma anında diğer dillere çevriliyordu.

Çeviri işi gerçekten iyi örgütlenmişti. Çeviri yapan insanlar fedakârca çalıştılar. Yalnızca sekiz saat simultan çeviri yapmakla kalmadılar. Her gün akşamları yapılan ikili görüşmelerde de çevirmenlik yaptılar.

Ayrıca konferans süresince, daha önce yazılı olarak verilmemiş kimi belgelerin de çeviri işlerini yaptılar.

Aynı şekilde bir teknik büro oluşturulmuştu. 5-6 bilgisayar sürekli olarak çalışıyor, konferansta sunulan belgelerin çeşitli dillerdeki versiyonlarını hazırlıyor, bunlar fotokopi ile çoğaltılıp delegelere sunuluyordu.

Burada çalışanlar da yorulmak bilmeden, arı gibi çalışıyordu.

Aynı şey mutfakta, temizlik işlerinde, delegelerin taşınmasında vb. de sözkonusuydu. Görevli herkes görevini hiç şikâyetlenmeden, severek ve hakkıyla yerine getirmeye çalışıyordu. Çok değişik ülkelerden, değişik dillerden insanlar aynı davanın insanları olduğunun bilincinde tam bir proleter enternasyonalist ruhla hareket ediyorlardı. Bu bağlamda konferansın atmosferi mükemmel bir kolektif, devrimci atmosferdi.

Delegelerle, çalışanlar arasında da yönetici/yönetilen mesafesi yoktu. Delegeler de mutfak görevi, temizlik görevi vb. yapıyorlardı. Burada da önemli bir aksaklık olmadı. Tam bir kaynaşma vardı.

Çeviri, mutfak, güvenlik, temizlik, teknik büro vb. kendi aralarında kolektifler oluşturmuşlardı. Bunlar her gün toplanıyor, yapılacak işleri birlikte konuşuyor, görev bölümü yapıyor, ertesi günkü toplantılarında bir gün öncenin değerlendirmesi yapılıyor, hatalar varsa bunlar tespit ediliyor, hatalı olanlar özeleştiri yapıyor, sorunlar büyütülmeden aşılıyordu.)

Ülke raporlarında özellikle Latin Amerikalı örgütlerin sundukları raporlarda, bu ülkelerde halk haraketlerinin oldukça gelişmiş boyutlarda olduğunu gördük.

Fakat görülen bir başka şey de, bu hareketlerde marksist-leninist önderliğin olmadığı, marksist-leninistlerin oldukça güçsüz oldukları gerçeği idi.

Raporlardan çıkan sonuç gerçekte subjektif unsurun, objektif imkânların çok gerisinde kaldığı gerçeği idi. Fakat bir dizi örgüt raporunda bu gerçeği olduğu gibi tespit etmekten kaçınıyordu.

Ülke raporları sırasıyla sunuldu. Fakat ülke raporları üzerine konuşma, soru sorma, tartışma planlanmamıştı. Yoktu. Bu konferansın önemli eksikliklerinden biri idi. Bu eksikliği biz ikili görüşmelerde kendi açımızdan gidermeye çalıştık. Fakat doğru olan kuşkusuz ülke raporlarının önceden yazılı olarak yayınlanması ve 15 dakikalık sürenin sorularla, tartışmayla kullanılması olurdu. Bunu değişik partilerle konuşmamızda getirdik. "İyi olur, ama yapması çok güç, bir çok parti ülke raporunu konferans sırasında hazırlıyor" cevabı ile karşılaştık.

Ülke raporları ile ilgili gündem maddesinden sonraki gündem maddelerinde tartışma yöntemi şöyle idi:

Gündem maddesi ile ilgili olarak var olan yazılı tavırlar önceden delegelere dağıtılıyordu. (Daha önce belirttiğimizi gibi bizim her gündem maddesi için yazılı tavrımız vardı.) Görüşler zaten yazılı olarak var olduğu için hemen tartışmaya geçiliyordu. Tartışmada her delegenin konuşma hakkı vardı. Konuşma hakkı 5 dakika ile sınırlıydı. Her gündem maddesinde her delege istediği kadar söz hakkı alabiliyordu. Bu tabii birden fazla delege ile katılan örgütlere, tek delegeyle katılan örgütlere göre müdahele konusunda bir avantaj sağlıyordu.

2. gündem maddesi, "Emperyalist Dünyanın Durumu" ile ilgili olan gündem maddesi idi. Bu gündem maddesinde esas tartışma bizimle, konferansın "Amerikan emperyalizmi dünya halklarının başdüşmanıdır." tespitini konferans belgelerine yazmak isteyen kesimi arasında yürüdü.

Biz bilinen gerekçelerimizle buna karşı çıktık. Böyle bir tespitin ne anlama geldiğini, hangi yanlış siyasetlere yol açabileceğini ve açtığını ortaya koyduk.

Tartışmalar içinde, ABD'li Ray O. Light grubunun "Başını ABD emperyalizminin çektiği emperyalizm halkların başdüşmanıdır." tespitini uzlaşma olarak kabul edebileceğimizi açıkladık.

Bir başka tartışma konusu "süper güç" kavramı idi. Bu kavramın da neden yanlış olduğunu, kullanılmaması gerektiğini gerekçelerimizle ortaya koyduk.

Bu tartışmalarda özellikle Latin Amerikalı bir dizi örgüt açısından bu tartışmanın yeni bir tartışma olduğunu, Ray O. Light grubunun "süper güç" kavramını tırnak içinde kullandığını vb. gördük.

Bu bağlamda eğer ortak açıklamada "süper güç" kavramı geçerse bizim sözkonusu bölüme açıklama getireceğimizi belirttik.

Tartışmalar içinde konferansın şimdiye kadarki çizgisinin, en azından kavramlar düzeyinde, belirli bir değişikliğe uğradığını gördük.

Bu arada MLPD açısından da ilginç bir durum gördük. MLPD Almanya'da "başdüşmanın Alman emperyalizmi olduğu" şeklinde doğru konumu, "başdüşman ABD emperyalizmidir, her ülkede de öncelikli olarak ABD emperyalizmine karşı mücadele edilmelidir" yanlış tezine karşı suvundu.

3. gündem maddesi "Ekonomik

Kriz" ile ilgili gündem maddesi idi. Bu bağlamda konferansın şimdiye kadarki çizgisi "emperyalizmin giderek derinleşen genel buhranı"ndan "emperyalizmin İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana en derin genel buhranı"ndan sözeden bir çizgi idi. Bu çizgi emperyalizmin, kapitalizmin "en yüksek ve en son aşaması" olarak "genel kriz içinde olan kapitalizm" olduğu düşüncesiyle, devrevi krizleri birbirine karıştıran bir çizgi idi. Ayrıca MLPD de bu konferansta, bu gündem maddesinde, kendisinin "kapitalizmin genel krizinin beşinci evresi" tezini egemen kılmaya çalışacaktı.

Biz bu bağlamda krizle ilgili tezlerimizde önce genel kriz ve devrevi krizlerin birbirinden ayrılması gerektiğini, genel kriz bağlamında evet emperyalizmin genel kriz içinde olan kapitalizm olduğunu ve fakat bu bağlamda emperyalizm açısından durumun sosyalist kampın dağılmasıyla İkinci Dünya Savaşı ertesine göre daha iyi olduğunu, devrevi kriz bağlamında ise anda uluslararası alanda bir canlanma evresi yaşandığını, bunun sağlam olmadığını vb. ortaya koyduk.

Tartışmalar içinde özellikle Latin Amerikalı partilerden Uruguay, Paraguay, Bolivya, Arjantin bizim görüşlerimize benzer görüşler savundular.

Bu gündem maddesinde MLPD'nin emperyalizmde nitel değişiklikler olduğu yönündeki temel teziyle ilgili olarak bizimle birlikte, konferansın küçümsenmeyecek bir bölümü bu teze karşı çıkıp, değişikliklerin nitel olmadığı görüşünü savundu.

4. gündem maddesi "Uluslararası Proletaryanın ve Ezilen Halkların Emperyalizme Karşı Mücadeleleri" ile ilgili gündem maddesi idi. Bu bağlamda da şimdiye kadarki çizginin temel özelliği, var olan mücadeleleri abartmak, öncelikle de marksist-leninist önderliğin eksikliği konusuna yeter vurgu yapmamaktı. Biz bu gündem maddesinde bu iki konu üzerine yoğunlaştık. Bizim var olan durumu değerlendirirken yaptığımız "Marksist-Leninist – Komünist Hareket bütün tarihinin en zayıf dönemlerinden birini yaşıyor" tespitimize, başta Norveç delegesinden bu tespitin "yüzeye takılıp kaldığı", "derinlerdeki özü görmediği", "çok kötümser olduğu" vb. itiraz ve eleştirileri geldi. Ardından MLPD, Almanya'da işçi hareketinin nasıl savunmadan saldırıya geçme döneminde olduğun anlattı. Fakat tartışma içinde özellikle Latin Amerikalı örgütlerden –ki bunlar halk mücadelelerinin en yüksek seviyede seyrettiği alanlardan geliyor– halk hareketlerinin gerçekte saldırı değil, savunma konumunda olduğu; bu hareketler içinde de marksist-leninist hareketlerin çok güçsüz olduğu yönlü, bizim değerlendirmelerimize benzer tavırlar gelmeye başladı.

Bu gündem maddesinde ayrıca silahlı mücadelelere olumlu atıf konusunda özellikle Nepal'deki halk savaşına olumlu atıf yapılmasına Nepal delegesi ilkesel itirazlar getirdi. Bu mücadelenin halk savaşı olarak adlandırılmasının yanlışlığını vb. anlattı.

Bu konuda oldukça yoğun bir tartışma yürüdü. Özellikle TKP/ML Ma-

şal'ı uzlaşmacı burjuvazinin temsilcisi olarak niteleyen bir tavırla Nepal Maoist Partisi'nin halk savaşını savundu. FKP diplomatik bir dille esasta aynı tavrı takındı. Nepal Maşal Parti temsilcisi bu konuda "konsens" ilkesine göre kendilerinin doğru bulmadığı bir konunun konferans kararı olarak çıkamayacağına dikkat çekti.

Bu gündem maddesinin tartışması içinde Irak konusunda özel bir karar alma önerisi geldi. Öneri Perulu delege tarafından getirildi. Bununla ilgili bir karar önerisinin hazırlanması kararı alındı.

Ayrıca Perulu Küba'yla dayanışma ve bir de uluslararası eğitim ve bilgi merkezi kurulmasıyla ilgili iki yazılı öneri sundu. Bunların konferans tarafından karara bağlanmasını istediğini açıkladı.

Bu tartışmalar ertesinde her üç konuda tartışma sonuçlarında konsens olan noktaları içerecek karar tasarılarını hazırlayacak komisyonlar kuruldu. Komisyonlar gönüllülük temelinde kuruldu.

Gündemin 5. maddesinde "Mali Rapor" sunuldu.

Gündemin 6. maddesinde geçen dönem JGC'sinin çalışmaları değerlendirildi ve gelecek dönem için öneriler yapıldı.

Geçen dönem JGC'sinin 7. Konferansta alınmış bir dizi kararı yerine getiremediği, bunda dönüşümlü başkanlık sisteminde başkanlığı üzerlenen partilerin kendi iç işleri nedeniyle başkanlık döneminde görevleri yerine getirmemesinin rol oynadığı tespit edildi.

Gündemin 7. maddesinde hazırlanan karar tasarılarının tartışmaları yürütüldü. Bu bağlamda izlenen yöntem şöyle idi: Karar tasarıları önceden delegelere dağıtıldı. Değişiklik önerileri yazılı olarak getirildi. Bu değişiklik önerileri divan tarafından gözden geçirilerek, önemli görülenleri tartışmaya sunuldu, formülasyon önerileri ise komisyona havale edildi.

Karar tasarılarının tartışması içinde özellikle bir bağlamda oldukça hararetli tartışmalar yaşandı. Konu "silahlı mücadelenin esas mücadele biçimi olarak yürdüğü ülkeler"le ilgili tespitlerdi. Karar tasarısında Nepal'in isminin anılmasına Maşal karşı çıkıyordu. Bu bağlamda Maşal dışındaki tüm örgütler orda silahlı mücadelenin esas mücadele biçimi olarak adlandırılmasının gerçeğin adlandırılması olduğu yönünde tavır takındılar. Maşal konsens ilkesinde ısrarlı olduklarını açıkladı.

Bu bağlamda Türkiye'nin adı da, "silahlı mücadelenin esas biçim olarak yürüdüğü" ülkeler içinde sayılıyordu.

Biz silahlı mücadelenin esaslığı konusunda mitler yaratılmaması gerektiğini, durum ne ise öyle ortaya konmasının marksist-leninist tavır olduğunu, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de anda "silahlı mücadelenin mücadelenin esas biçimi olduğu" tespitinin yanlış bir tespit olduğunu açıkladık.

Karar tasarıları üzerine yürüyen tartışmalar içinde bir çok değişiklik önerisi, konferans tarafından ele alınma-

dan –zaman darlığı nedeniyle– komisyona havale edildi. "Komisyonlar karar tasarılarına son şeklini verdikten sonra bu karar tasarıları katılan örgütlere ulaştırılacak, örgütler belirlenen bir süre içinde karar tasarılarına katılıp katılmadıklarını, gerekçeleri ile bildirecekler. Konferans belgeleri bu şekilde sonuçlandırılacak" kararı alındı.

Irak konusunda sunulan karar tasarısının tartışılması sırasında, biz bir konuda konferansın dışımızdaki hemen tümüyle karşı karşıya kaldık. Biz Irak'ta "Irak halkı" yerine ya "Irak halkları" ya da "çeşitli milliyetlerden Irak halkı" kavramlarının kullanılması gerektiğini, Irak'ta çok önemli ulusal sorunların varlığını, bu yokmuş gibi davranılmasının doğru olmadığını dile getirdik.

Tartışmalarda bize karşı, halkı uluslara göre bölmenin emperyalistlerin işi olduğu, bizim birliği vurgulamamız gerektiği vb. gerekçeleri getirilerek, Irak halkı kavramının kullanılması yönünde ikna edilmeye çalışıldık. Biz bu sorunun bizim açımızdan ilke sorunu olduğunu açıkladık. Böyle bir karar tasarısına imza atmamızın mümkün olmadığını açıkladık.

Karar tasarısında daha bir dizi yanlış var. Örneğin, "şimdi Irak halkının etnik ve dini ayrımları aşarak, birlik olarak emperyalist işgalcilere karşı savaştığı" tespit ediliyor. "Felluce Bush'un Vietnamı" olacak deniyor. vs. vb. Böyle bir karar tasarısının birlik adına imzalanması, kesinlikle yanlış olurdu/olur.

Peru'nun sunduğu Küba'yla dayanışma konusunda, ambargoya karşı çıkan tavrı içeren genel tavır, konferans kararı olarak değil ama, imzalayan örgütlerin ortak tavrı olarak yayınlanmak üzere imzaya açıldı. İçinde yanlış olmayan bu açıklamayı imzaladık.

Aynı zamanda TKP/ML'nin sunduğu ve siyasi/devrimci tutuklularla dayanışmayı dile getiren ve imzaya açılan bir açıklamayı da imzaladık.

Önce konferans kararı olarak çıkması için getirilen, daha sonra geri çekilip, imzalayan örgütlerin açıklaması olarak yayınlanmak üzere imzaya açılan "Uluslararası Marksist-Leninist Eğitim ve Bilgi Merkezi Kurulması Hakkkında Açıklama"yı imzalamadık.

Yeni JGC: Konferans yeni JGC nin seçimi ile son buldu.

Kapanış: Konferans ve tüm katılımcıların (delegeler ve konferans çalışanları) birlikte katıldığı bir enternasyonal eğlence ile kapandı. Bu eğlencede her ülke ve örgütten insanlar katkılar sundular. Biz TKP/ML'lilerle birlikte bir ortak koro oluşturduk. Bu arada MLPD içinde örgütlü kimi Türkiyeliler de bu koroya katıldılar. Hep birlikte önce "Önderimiz İbrahim", sonra "1 Mayıs" şarkılarını söyledik. Sonra "Enternasyonal"e geçtik.

Herkesin kendi dilinden coşkuyla söylediği Enternasyonal konferanstaki devrimci enternasyonalist ruhu, bütün görüş ayrılıklarına rağmen, kendini aynı davanın insanları olarak görmenin ruhunu mükemmel bir biçimde yansıtıyordu. ○

Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 8. Uluslararası Konferansı'na
Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin Katkısı
Gündem Maddesi — 1

"ABD Emperyalizminin Saldırgan ve Yayılmacı Karakteri, Emperyalist Güçler Arasındaki Çelişkilerin Şiddetlenmesi ve Artan Savaş Tehlikesi"

ABD emperyalizminin saldırgan ve yayılmacı karakteri hakkında bugün Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin bir konferansında fazla söz söylemeye gerek yok. Şu noktalarda görüş birliği olduğundan yola çıkıyoruz:

- ABD emperyalizmi saldırgan ve yayılmacıdır
- Kendine Dünyanın jandarması rolünü yakıştırmıştır, öyle davranmaktadır
- Afganistan'da ve Irak'ta olduğu gibi, kimi devletlere saldırıp onları işgal altında tutmaktadır
- Dünya hegemonyası planlarını pratiğe geçirmek için her yerde –Ortadoğu'da, Filipinler'de, Afganistan'da vs.– yeni askeri üsler kurmaya devam etmektedir
- Dünyanın her yerinde –örneğin, Filistin halkına karşı ABD'nin Siyonist devlet terörünün baş destekçisi olduğu Filistin'de– halklara karşı karşı-devrimci saldırıları desteklemektedir.

ABD emperyalizmi bugün kuşkusuz, gerek ekonomik, gerek askeri ve siyasi güç bakımından en büyük emperyalist güçtür ve tek başına da dünya hegemonyası, dünya egemenliği uğruna mücadele etmektedir. I. Bush (Baba Bush) Yönetimi tarafından ilan edilen "Yeni Dünya Düzeni", bir ABD İmparatorluğu düşünden başka bir şey değildir, burada, ABD emperyalizmiyle birlikte, onun önderliği altında yürümeye hazır olan diğer emperyalist

büyük güçler – örneğin bugün güncel olarak İngiltere– için düşünülen en iyi halde "küçük ortak" rolüdür.

"Önleyici vuruş" (Preemptive strike) stratejisi ile büyük güç ABD bugün emperyalist büyük güçler arasında aynı zamanda baş savaş kışkırtıcısıdır. Amerikan emperyalizmi, DTC ikiz kulelerine ve Pentagon'a yapılan 11 Eylül 2001 saldırılarını dünya çapında "terörizme karşı savaş" ilan etmek için ustalıkla kullanmıştır. Bununla o kendisine uluslar arası hukuku çiğneme lisansı çıkartmış ve dünya halklarına karşı ABD savaş mekanizmasını harekete geçirmiştir.

Bunlar olgulardır.

Fakat bu olgular, görüşümüzce, bizi ABD emperyalizmini biricik ve tek "süper güç" olarak değerlendirme, deyim yerindeyse, onun için ayrı, özel bir kategori icat etme, onu sanki ABD emperyalizmi diğer emperyalist büyük güçlerden niteliksel olarak ayrı bir şeymiş gibi gösterme yanılgısına götürmemelidir.

Görüşümüzce, Lenin'in emperyalizm tahlili dün olduğu gibi bugün de hâlâ geçerlidir. Kendi başına bir kategori olarak "süper güçler" uydurması, Üç Dünya teorisyenlerinin bir uydurmasıdır ve sadece, sözüm ona "İkinci Dünya"yı halklara, "süper güçlere" karşı mücadelede olası müttefikler olarak sunmaya hizmet etmiştir. ABD emperyalizmi bugün en güçlüsü de olsa, ortak özellikleri dünya hegemonyası uğruna mücadele olan emperyalist büyük güçlerden biridir.

ABD emperyalizminin bugün güncel olarak en güçlü emperyalist büyük güç olduğunu gösteren yukarda saydığımız olgular, bizi, halkların mücadelesini sadece ABD emperyalizmine karşı yöneltme yanılgısına da götürmemelidir. Dünya halklarının baş düşmanı tek başına ABD emperyalizmi değil, bir bütün olarak emperyalizmdir, dünya emperyalist sistemidir.

Dünya hegemonyası uğruna ABD emperyalizmiyle dalaşan emperyalist büyük güçler kısmen kendilerini "barışsever", "demokrat" vs. olarak göstermektedir. Bu, teşhir etmemiz gereken bir sahtekârlıktan başka bir şey değildir.

2003'te BM Örgütü içinde Irak'a askeri müdahaleye karşı çıkan Alman, Fransız, Rus emperyalizmi ve Çin, ABD emperyalizminden ne daha az ve ne de daha fazla savaşçıdır ya da barışçıldır. Irak'a askeri müdahaleye karşı olmalarını dikte eden şey aslında kendi emperyalist çıkarlarıydı, çıkarlarıdır. ABD emperyalizminin Irak'a müdahalesinin, Saddam rejimiyle yapılmış tüm anlaşmaların iptal edilmesi ve ABD emperyalizminin Irak'ta tek başına egemenliği anlamına geleceği açıktı. ABD'nin emperyalist rakipleri bu karşı çıkışlarıyla, ABD emperyalizminin Ortadoğu'da dünya hegemonyası uğruna mücadelede yitirilmiş bir ileri karakolu tekrar ele geçirmesini engellemek istediler. Bu gibi güçleri "baş düşman" olarak görmemek, ABD emperyalizmini tek başına "baş düşman" olarak görmek teorik olarak yanlıştır; pratik politikada ise, halkların düşmanlarını olası müttefikler olarak kabul etmeye götürür. Eğer mutlaka "baş

düşman" gibi kavramlarla çalışmak istiyorsak, o zaman, dünya halklarını yanıltmamak için açıkça şunu söylemeliyiz: Baş düşman bir bütün olarak dünya emperyalist sistemidir! Onu parçalamak, yıkmak gereklidir!

Ve dünya emperyalist sistemine karşı devrimci mücadele ancak, 1915 yılında "Anavatan için mücadele", "Anavatan savunması" vs. sosyal-yurtsever çağrıları karşısında Alman komünisti K. Liebknecht'in doğru bir şekilde tespit ettiği gibi, uluslararası proletaryanın her bir bölüğünün baş düşmanının "kendi ülkesinde" olduğunu kavradığımızda mümkündür! O bunu emperyalist bir savaş sırasında emperyalist bir ülkede söylemiştir.

Biz bu bağıntıda burada somut olarak ülkemizden söz etmek istiyoruz.

Türkiye emperyalizme bağımlı bir ülkedir. Bağımlı olduğu emperyalist güçler –ki bunlar hepsinden önce ABD emperyalizmi ve Alman emperyalizmidir– tarafından işgal edilmemiştir. Bağımlılığı, sömürgesel bir bağımlılık değildir. Emperyalistler Türkiye'de doğrudan değil, uşakları aracılığıyla, Türk hâkim sınıfları aracılığıyla dolaylı olarak egemenlik sürmektedirler. Türk devleti dolaysız olarak Türk hâkim sınıflarının devletidir. Onlar ise emperyalist güçlerle bağlıdır. Türkiye de emperyalizmle bağımlılık ilişkisinin parçalanması devrimin esas hedeflerinden biridir. Türkiye'de devrim ilk aşamasında yeni-demokratik, anti-emperyalist bir devrimdir.

Bu olguya rağmen biz, Türkiye'de egemen emperyalist güçler arasında hâlâ bir numara olan ABD emperyalizmini tek başına baş düşman olarak göstermenin yanlış olduğu görüşündeyiz.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de halkların baş düşmanı faşist Türk devletidir.

Bu devlet, çeşitli emperyalist güçlerle, bunlar içinde hepsinden önce ABD emperyalizmiyle pakt kuran ya da daha doğrusu bu emperyalist güçlerin uşakları olan Türk hâkim sınıflarının devletidir. Emperyalizm –ABD emperyalizmi de– Türkiye'de, örneğin Irak gibi doğrudan işgal edilmiş ülkelerde olduğu gibi dolaysız değil, uşakları aracılığıyla, Kuzey Kürdistan-Türkiye hâkim sınıflarının aracılığıyla dolaylı olarak egemenliğini sürdürmektedir. Kadın ve erkek işçiler, köylüler ve emekçiler mücadelelerinde baş düşmanları olarak ABD devlet aygıtıyla, ABD askeri, polisi ve adaleti vs. ile değil, Türk devlet aygıtıyla karşı karşıya gelmektedirler. Türkiye'de faşizm ABD emperyalizmi tarafından değil, Türk devleti tarafından uygulanmaktadır. Bu durumda, Türkiye'de mücadeleyi öncelikle ve doğrudan ABD emperyalizmine karşı yürütmek demek, Türkiye'de faşist Türk devletini parçalamak için mücadelenin tâli bir mücadele alanı olarak görülmesi demektir. O zaman Türkiye'de hâkim sınıfların belli bölümleri ABD emperyalizmine karşı mücadelede olası müttefikler olarak bile görülebilmektedir. Örneğin Türkiye'de savaş karşıtı hareketin ana şiarlarından biri "Amerikan askeri olmayacağız!" idi, böylelikle Türk devletinin Irak/Güney Kürdistan'a sadece "Amerika'nın askerleri" olarak değil,

aynı zamanda Türk askeri olarak, yani Türk hâkim sınıflarının ve HERŞEYDEN ÖNCE de onların çıkarı için de asker göndermek istediği hasıraltı ediliyordu. Baş düşman sorunu konusunda *ABD ve ABD'nin doğrudan askeri işgali altında olan ülkeler* dışında dünyadaki tüm ülkelerde durum benzerdir.

Baş düşman olarak örneğin Almanya'da Alman emperyalizmi yerine Amerikan emperyalizmiyle, Fransa da Fransız emperyalizmi yerine Amerikan emperyalizmiyle vs. vs. savaşan biri devrimci davranmamaktadır, Marksist-Leninist davranmamaktadır.

Emperyalistler arası çelişkilere gelince, bunların güçlendiği bir olgudur. Bu çelişkilerin şiddetlenmesinin temelinde, emperyalistlerin, her şeyden önce de emperyalist büyük güçlerin dünyayı yeniden paylaşma ve dünya hegemonyası uğruna mücadelesi yatmaktadır.

Lenin'in daha 1916'da "Kapitalizmin En Yüksek Aşaması – Emperyalizm" adlı eserinde tespit ettiği gibi, emperyalizm çağında dünyanın (emperyalist) büyük güçler arasında paylaşılması tamamlanmıştır,

"öyle ki, bundan sonra ancak yeni paylaşımlar söz konusu olabilir, yani sahipsiz toprakların «ele geçirilmesi» değil, toprakların bir «sahip»ten ötekine geçmesi." (Lenin, Seçme Eserler, Cilt 5, s.79)

"Yeniden paylaşım" mücadelesinin temeli "güçler dengesinin değişmesi"dir (age, s. 99).

Sosyal-emperyalist blokun çökmesinden sonra emperyalist dünyada yeni bir güçler dengesi ortaya çıktı, bu emperyalist büyük güçler arasında dünyanın yeniden paylaşımını yeniden gündeme getirmektedir. Bu yeniden paylaşım mücadeleleri bugün hiç azalmaksızın devam etmektedir.

Sosyal-emperyalist blokun çökmesinden sonra kısa bir süre için, sanki ABD emperyalizmi tüm çizgi boyunca zafer kazanmış ve tüm emperyalist dünya ABD emperyalizminin "liderliği"ni kabul ediyormuş gibi görüntü ortaya çıktı. 1991'deki Irak'a karşı birinci Körfez Savaşı, ABD emperyalizminin önderliği altında tüm emperyalist güçlerin bir savaşıydı. Diğer emperyalist büyük güçlerden hiçbiri bu savaşa karşı çıkmayıp, bilakis hepsi ABD emperyalizminin liderliğini kabul etti ve savaşa katıldı.

Fakat emperyalist cephe daha Yugoslavya savaşı sırasında bölündü. Yugoslavya savaşı her şeyden önce, ABD emperyalizminin askeri önderliği altında Batılı emperyalist güçlerin bir savaşı idi. Avrupa'daki bu savaştan her şeyden önce, Amerikan askeri gücünden kendi öz çıkarları için de ustaca yararlanmayı bilen Alman emperyalizmi kazançlı çıktı.

1990'lı yılların seyri içinde AB şahsında, her şeyden önce de Alman ve Fransız emperyalizmi arasındaki oldukça sıkı ittifakı şahsında, ABD emperyalizmi için ciddiye alınması gereken bir rakip güçlendi.

Rus emperyalizminin gerilemesi durdu. Doksanlı yılların sonlarından beri Rusya yeniden dünya sahnesinde güçlü bir şekilde ortaya çıkıyor.

Uzun bir süre, iktisaden bir dev olmasına rağmen siyasi ve askeri olarak cüce bir varlık sürdüren Japon emperyalizmi –şimdilik henüz ABD'nin küçük ortağı rolünde de olsa– askeri ve siyasi olarak tekrar sahne aldı.

Çin'in çok hızlı ekonomik gelişmesi o derece ilerledi ki, Çin yavaş yavaş ve fakat emin bir şekilde, dünya çapında emelleri olan bir emperyalist büyük güç olma yönünde gelişiyor.

Güçler dengesindeki bu değişiklikler, emperyalist güçler arasındaki çelişkilerin şiddetlenmesinin temelidir.

ABD emperyalizmi burada, her şeyden önce askeri güç üstünlüğüne dayanarak, rakipleriyle gelecekteki mücadeleler için de fiili durumlar (oldubittiler) yaratmaya çalışıyor. Yeniden paylaşım mücadelesinde savaşlar emperyalistlerin esas araçlarıdır.

Buna ilişkin Lenin isabetli bir şekilde şunları yazmıştır:

"Mali sermaye ve tröstler, dünya ekonomisinin çeşitli unsurlarının gelişme hızındaki farkları azaltmaz, çoğaltır. Güçler dengesi bir kez değiştikten sonra, *kapitalist düzende* çelişkileri *zordan* başka çözecek bir şey var mıdır?" (age, s. 99)

"Bir yandan üretici güçlerin gelişmesi ve sermaye birikimi ile; öte yandan sömürgelerin ve mali sermayenin «nüfuz bölgeleri»nin paylaşılması arasındaki oransızlığı ortadan kaldırmak için, *kapitalizm zemininde*, savaştan başka hangi araç olabilirdi? (age, s.101)

Bugüne kadar, dünyayı yeniden paylaşma mücadelesi emperyalist güçler arasında doğrudan bir savaş biçiminde değil, bağımlı, yarı-sömürge ülkelerde temsilci savaşları üzerinden ve bu ülkelere karşı işgal savaşları olarak yürümektedir.

Fakat emperyalist güçler arasında şiddetlenen çelişkiler, bir dünya savaşına doğru gelişebilecek gerçek ve büyüyen bir emperyalistler arası savaş tehlikesini içinde barındırmaktadır.

Bağımlı ülkelerde sürmekte olan emperyalist müdahalelere karşı mücadelede, emperyalistlerin ezilen ülkelerin halklarına karşı savaşlarında ve gelişmekte olan doğrudan bir emperyalistler arası savaş, ya da daha doğrusu dünya savaşı TEHLİKESİNE karşı mücadelede Leninist tahlilin şu temel ilkesinden yola çıkmalı ve halklara şunu kavratmalıyız:

"Emperyalist savaştan ve bunu kaçınılmaz bir şekilde yaratan emperyalist barıştan, emperyalist dünyadan, bu cehennemden, *Bolşevik mücadele ve Bolşevik devrim dışında kurtuluş yoktur.*" ("Ekim Devriminin Dördüncü Yıldönümü Üzerine", Seçme Eserler, Cilt 6, s.521)

Savaşa ve savaş tehlikesine karşı mücadele konusunda tezler halinde şunları söylüyoruz:

1— Sürmekte olan emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşlara ve emperyalist dünya savaşı tehlikesine karşı mücadele devrimci bir şekilde yürütülmelidir. Savaş, kapitalizmin ayrılmaz yol arkadaşıdır. Barışı gerçekten isteyen, kapitalizme karşı savaşmalıdır. "Emperyalist savaşa savaş! Halk savaşında zafer! Sosyalist ve yeni-demokratik devrimlerde zafer!" mücadelemizde

ana şiarlarımız haline gelmelidir.

2— Burjuva pasifizmi yürüyen bir savaşa ya da somut olarak hazırlanmış bir savaşa karşı geçici bir müttefik olabilir, fakat onunla ideolojik olarak mücadele etmek ve onu yenilgiye uğratmak gereklidir. Çünkü o proletaryayı silahsızlandırır ve son tahlilde emperyalizmin işine yarar.

3— Emperyalist dünya savaşı tehlikesine karşı mücadele sadece bir tek emperyalist güce karşı değil, bilakis tüm emperyalist güçlere, her şeyden önce de emperyalist büyük güçlere karşı yürütülmelidir. Gerici, karşı-devrimci savaşlara ve dünya savaşı tehlikesine karşı mücadelede kılavuz ilkemiz şu olmalıdır: Baş düşman kendi ülkendedir!

4— Bu bağıntıda İkinci Dünya Savaşıyla yapılan tüm benzetmeler yanlıştır. Bilindiği gibi, İkinci Dünya Savaşında, 1942'den itibaren geniş bir anti-Hitler koalisyonu kurulmuş, bunun içine İngiltere, Fransa, ABD gibi emperyalist güçler de dahil edilmişti. Bugün benzer bir durumun var olduğunu ve anti-ABD bir cephe kurmak için çalışmamız gerektiğini düşünen pek çok güç –aramızda da– var.

Bu benzetme, anti-Hitler koalisyonunun, bugün var olmayan iki önkoşulu olduğunu görmemektedir:

1. Anti-Hitler koalisyonu döneminde emperyalist dünya gerçekten ve pratikte iki kampa bölünmüştü: Bir yanda, Nazi Almanya'sının başını çektiği, Anti-Komintern Paktında birleşen faşistler. Naziler faşizmin dünya egemenliğini hedef olarak ilan etmişler ve bunun da ötesinde Yahudilerin yok edilmesini bayraklarına yazmışlardı. Diğer yanda, "demokratik emperyalistler", yani, egemenliklerini tehlikede gördüklerinde gerçi kendileri de faşist önlemlere başvuran, fakat egemenlik biçiminde bir bütün olarak burjuva demokrasisini koruyan emperyalistler. Faşizm bir anlamda bu güçleri de tehdit ediyordu. Nazi Almanya'sı sosyalist Sovyetler Birliği'ne saldırmadan önce, kıta Avrupa'sında (İsviçre dışında) faşistlerce yönetilmeyen tüm emperyalist ülkeleri de pratikte doğrudan işgal etmişti.

Nazi Almanya'sına karşı mücadele, Avrupa da İngiliz, Fransız, Belçika emperyalizmi ve işgal altındaki tüm ülkeler için kendi bağımsız devlet varlıklarının devamı uğruna bir mücadele haline gelmişti. ABD emperyalizmi faşist Japon emperyalizminin saldırısıyla savaşa katılmaya zorlanmıştı!

Bu olgular, emperyalist dünyanın pratikte faşistler ve "demokratlar" olarak bölünmüş olması, anti-Hitler koalisyonunun kurulmasındaki faktörlerden biriydi.

2. Dünya proletaryası ve ezilen dünya halkları sosyalist Sovyetler Birliği şahsında, emperyalistlerin tüm saldırılarına karşı savunulması gereken ortak bir anavatana sahiptiler.

Bu sosyalist anavatanın yok edilmesi, sözüm ona "Yahudi-Bolşevik dünya komplosu"nun parçalanması Nazilerin açık ilan edilmiş hedefiydi! Nazi Almanya'sı ve onun müttefiki olan faşist devletler sosyalist Sovyetler Birliği'ni tehdit edip ona saldırdılar. Ayrıca Sosyalist Sovyetler Birliği, kendi bağımsızlığını yitirmeden taktik ittifaklara

girecek güce de sahipti.

Anti-Hitler koalisyonunu mümkün kılmış olan bu iki önkoşul bugün mevcut değildir. Birincisi, emperyalist dünya iki kampa ayrılmış değildir.

ABD örneğin Almanya, Fransa, Rusya vs. den ne daha fazla ne daha az faşisttir veya demokratiktir. Tüm bu devletlerde burjuvazinin egemenlik biçimi, az çok faşist önlemlerle desteklenerek yürütülen gerici burjuva demokrasisidir. İç faşistleşme tüm devletlerde ilerletilmektedir.

Bush = Hitler yanlış bir benzetmedir. Schröder, Chirac, Putin, Bush'tan ne daha çok ne daha az Hitler'dir.

İkincisi, bugün artık emperyalistlerin bir bölümünün doğrudan saldırdığı, kendi bağımsızlığını kaybetmeden emperyalist güçlerle taktik ittifaklara girecek durumda olan güçlü bir sosyalist devlet de yoktur.

Bugün emperyalistlerin yürümekte olan ve somut hazırlığını yaptıkları savaşlara ve gelişen dünya savaşı tehlikesine karşı mücadele etmek zorundayız. Bu somut olarak, bu mücadelede sadece bir emperyalist güce veya koalisyona karşı değil, bilakis bir bütün olarak emperyalizme karşı mücadele etmemiz gerektiği demektir. Savaş karşıtı cephe bugün anti-emperyalist bir cephe olarak düşünülmeli ve öyle ele alınmalıdır.

Biz bu konuda kendi zayıflığımızın da bilincinde davranmalıyız. Taktik adına ve emperyalistlerin çelişkilerinden yararlanma adına bizzat emperyalistlerin kendi aralarındaki mücadelenin uzantısı haline gelmeden, fazla taktik yapabilecek gücümüz yoktur.

ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin Irak'a son saldırısı sırasındaki savaş karşıtı harekette, ABD ile rekabet eden emperyalistlerin bu etkileyici kitle hareketini deyim yerindeyse kendi politik hanelerine nasıl yazabildiklerini gördük, yaşadık.

Milyonlarca ve on milyonlarca barışsever insan dünyanın her yerinde sokaklara döküldüler. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra dünyanın görmüş olduğu en büyük kitle hareketlerinden biri, ABD ve müttefiklerinin hazırlayıp ilan ettikleri savaşı protesto ederek barış isteğini dile getirdi. Bu müthiş etkileyiciydi ve iyiydi. Fakat biz komünistler harekette yeterince güçlü olmadığımız için, bu etkileyici yürüyüşlerde emperyalizmi baş düşman olarak görenler ve her ülkede kendi burjuvazisini baş düşman olarak adlandıran sesler pek azdı. Böylece savaş sonrasındaki bu en büyük kitle eylemleri kitlelerin anti-emperyalist gösterileri haline gelmeyip, bilakis anti-Amerikanizm çerçevesinde, Bush karşıtlığı çerçevesinde kaldı. Fransa'da ve Almanya'da yürüyüşler, objektif olarak, kendi hükümetlerinin, kendi burjuvazilerinin sözüm ona barış politikasını destekleyen yürüyüşler oldular.

Bu olguyu açıkça kabul etmeliyiz. Bu olgu, kendi zayıflığımızı ve önümüzde duran görevlerin büyüklüğünü bize yeterince açık bir şekilde hatırlatmaktadır.

Bütün bu görevleri çözebiliriz, çözmek zorundayız ve çözeceğiz!

Mart 2004 ●

Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 8. Uluslararası Konferansı'na
Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin Katkısı
Gündem Maddesi — 2

"Emperyalizmin Ekonomik Krizi ve Sonuçları"

1. Emperyalizm kapitalizmin yasalarını kaldırmamıştır. Emperyalizmde de "devrevi aşırı üretim krizleri" yasası geçerlidir.

2. Marx'ın "devrevi aşırı üretim krizleri"ne ilişkin teorisi bugün de geçerlidir. Onun teorisi, bugünün ekonomik gelişmelerini tahlil etmekte bize yol göstermektedir.

3. Kabaca koyulduğunda, Marx'ın "devrevi aşırı üretim krizleri"ne ilişkin teorisi şunları söyler:

• Makineli büyük sanayinin ortaya çıkışından beri, genişletilmiş kapitalist yeniden üretimin seyri periyodik olarak ekonomik krizler tarafından kesintiye uğratılır.

• Kapitalist krizler aşırı üretim krizleridir. Kriz kendisini her şeyden önce, metaların, satın alma güçleri iyice kısıtlanmış olan esas tüketicilerin – halk kitlelerinin– satın alabileceğinden çok meta üretilmiş olduğu için sürüm bulamamasında ifade eder. Meta "fazlaları" depolarda yığılır. Kapitalistler üretimi daraltır, işçileri sokağa atarlar. Birçok işletme iflas eder, kapatılır. Kentte ve kırda pek çok küçük üretici yıkıma uğrar. Üretilmiş metaların sürüm imkânının olmaması, ticaretin çökmesine yol açar. Kredi ilişkileri bozulur. Kapitalistler büyük bir nakit para sıkıntısı çekerler ve vadesi gelmiş ödemeleri yapamazlar. Borsa çöker, hisse senetlerinin ve diğer değerli kâğıtların kurları hızla düşer, bir iflas dalgası sanayi işletmelerini, ticaret firmalarını ve bankaları vurur.

Büyük firmalar için kural olarak azami kârların geçici olarak gerilemesi; ve bir başka kesim için, küçük ve orta kapitalistler için kural olarak iflas demek olan ekonomik kriz, her şeyden önce emekçileri vurur. Kriz emekçi kitleler için işsizliğin muazzam artması, yoksulluğun muazzam artması demektir. Kapitalist sistemin aşırı üretim krizleri, emekçiler için yetersiz tüketim demektir.

• Aşırı üretim krizlerinin periyodik olarak –belirli aralıklarla– tekrar tekrar ortaya çıkması, bir yasa olarak kapita-

list üretim tarzının özünde yatar.

• Krizin başlangıcından bir sonraki krize kadarki zaman dilimine devre denir. Her devre dört aşamadan oluşur:

KRİZ aşaması, üretim olanaklarının büyümesi ile, ödeme gücüne sahip talebin görece gerilemesi arasındaki çelişkinin fırtınalı ve yıkıcı bir biçimde ortaya çıktığı devre aşamasıdır. Kriz her şeyden önce üretimin güçlü bir şekilde gerilemesiyle karakterize olur.

DURGUNLUK aşaması, devrenin krizi hemen izleyen aşamasıdır. Devrenin bu aşaması, sanayi üretiminin durgunluğu, düşük meta fiyatları, durgun ticari faaliyet ve boş duran para-sermaye fazlalığı ile karakterize olur. Bu dönemin sonu üretimdeki gerilemede en alt seviyeyeye düşülmesi (ekonominin dibe vurması) ile gelir. Durgunluk döneminde bunu izleyen canlanma ve kalkınma evrelerinin ön koşulları yaratılır.

CANLANMA aşaması, girişimcilerin sarsıntılardan kurtulup üretimi genişletmeye başladıkları devre aşamasıdır. Durgunluk, üretimin dibe vurduğu aşama aşılır, üretim artmaya başlar, işler yavaş yavaş açılır.

KALKINMA aşaması, üretimin bir önceki devrede krizden önceki en yüksek aşamasını aştığı devre aşamasıdır.

• Her kriz sabit sermayenin kitlesel ölçekte yenilenmesine neden olur. Girişimlerinin kârlılığını yeniden sağlamak ve artırmak için, kapitalistler işçilerin sömürülmesini güçlendirir, yeni makineler, üretim teknikleri ve yöntemlerini devreye sokarlar. İşçilerin daha güçlü sömürülmesi ve küçük üreticilerin mahvolması pahasına ve keza çok sayıda rakip girişimi yutarak büyük kapitalistler yeni sermaye yatırımları yaparlar. Bu anlamda kriz, kapitalizmin temizlenme ve yenilenme sürecidir. Sabit sermayenin periyodik olarak kitlesel çapta yenilenmesi, düzenli bir şekilde tekrarlanan krizlerin periyodikliğinin maddi temeli olarak hizmet eder.

Her kriz yeni krizlerin zeminini hazırlar. Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte krizler gittikçe derinleşirler, krizlerin yıkıcı gücü artar.

• Kapitalizmin tüm çelişkilerinin şiddetle patlak verdiği ekonomik krizler, kaçınılmaz olarak, bu çelişkilerin daha da derinleşmesine ve şiddetlenmesine yol açarlar.

• Kapitalist aşırı üretim krizleri, kural olarak, her şeyi kapsayan bir karaktere sahiptirler. Herhangi bir üretim dalında başlayarak, tüm ekonomiyi kapsarlar. İlkönce bir ülkede veya bazı ülkelerde ortaya çıkıp, tüm kapitalist dünyaya yayılırlar.

• Krizler, burjuva üretim ilişkilerinin çerçevesinin, kapitalizm tarafından yaratılmış olan üretici güçlere dar geldiğini ve bunların üretici güçlerin daha da büyümesi için bir engel haline gelmiş olduğunu tüm açıklığıyla gösterirler. Lenin, "Krizin Dersleri" yazısında şöyle yazar (1901):

"Bunalım, halkın sefaletinden milyonlar kazanan bir avuç özel mülk sahibi toprağı ve araziyi, fabrikaları, makineleri vs. gasp etmemiş olsaydı, modern toplumun, tüm emekçi halkın yaşamının iyileştirilmesi amacıyla kıyaslanamayacak ölçüde daha fazla

ürün üretebileceğini göstermektedir." (Tüm bu bölüm için bkz. Politik Ekonomi Ders Kitabı, İnter Yayınları, Cilt I, s. 294– 306)

4. Emperyalizm kapitalizmin en yüksek ve son aşamasıdır. Emperyalizm kapitalizmin çelişkilerini son sınırına kadar derinleştirip şiddetlendirir ve kapitalizmin temel çelişkisinin, toplumsal üretim ile üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet arasındaki çelişkinin kaldırılmış olduğu yeni bir sisteme geçişin objektif temellerini yaratır. Bu ölçüde de Lenin emperyalizme aynı zamanda "geçiş süreci kapitalizmi" der.

İşte Lenin:

"Emperyalizmin ekonomik özü üzerine yukarıda söylenenlerin tümünden şu sonuç çıkıyor: Emperyalizmi bir geçiş kapitalizmi, daha doğrusu can çekişen kapitalizm olarak tanımlamak gerekir." ("Emperyalizm", Lenin, Seçme Eserler, Cilt 5, İnter Yayınları, s.128)

Lenin şöyle der:

"Tekeller, oligarşi, özgürlük eğilimi yerine egemenlik eğilimi, sayıları gitgide artan küçük ya da zayıf ulusların, zengin ya da güçlü birkaç ulus tarafından sömürülmesi – bütün bunlar emperyalizme, onu ASALAK VE ÇÜRÜYENR KAPİTALİZM olarak nitelememize yol açan özellikler kazandırmıştır. Burjuvazisinin artan ölçüde sermaye ihracından gelen kazançlar ve «kupon kırpmak»la yaşadığı «rantiye devlet», tefeci devlet, giderek daha belirgin biçimde, emperyalizmin eğilimlerinden biri olarak ortaya çıkmaktadır. Ancak bu çürüme eğiliminin, kapitalizmin hızlı gelişmesini dışladığını sanmak yanlış olur; durum kesinlikle böyle değildir. Emperyalist dönemde bazı sanayi kolları, burjuvazinin bazı kesimleri, bazı ülkeler, bu eğilimlerden kâh birini kâh ötekini, küçük ya da büyük ölçüde gösterirler. Genel olarak kapitalizm, eskiye göre çok daha büyük bir hızla gelişmektedir, ne var ki bu gelişme sadece genelde gittikçe daha eşitsiz hale gelmekle kalmıyor, eşitsiz gelişme kendisini, sermaye bakımından en zengin güçlerin (İngiltere) çürümesinde de özellikle gösteriyor." ("Emperyalizm", age, s.126)

5. Emperyalizmin CAN ÇEKİŞEN KAPİTALİZM olması, bir sistem olarak, üretici güçlerin gelişmesi önünde (mutlak anlamda, yani gelişmenin, hatta hızlı bir gelişmenin mümkün olmadığı anlamında değil, görece anlamda, yani gelişme olanaklarına, potansiyeline kıyasla gelişme anlamında) bir engel haline gelmiş olması anlamında EMPERYALİZM, GENEL KRİZİ İÇİNDEKİ KAPİTALİZMDİR.

6. Bunun da ötesinde, Sovyetler Birliği'nin ortaya çıkışıyla birlikte bu somut gelişme Komintern'de kapitalizmin genel krizi olarak değerlendirilmiştir. Bu konuda Politik Ekonomi Ders Kitabı'nda şu tespitler yapılmaktadır:

"Kapitalizmin genel bunalımı, tüm kapitalist dünya sisteminin, savaşlar ve devrimler, can çekişen kapitalizmle YÜKSELEN SOSYALİZM arasındaki

mücadele tarafından belirlenen çok yönlü bir bunalımıdır. Kapitalizmin genel bunalımı, kapitalizmin tüm yönlerini, hem iktisadı hem de politikayı kapsar. O BİR YANDAN, YENİ YENİ ÜLKELERİN ONDAN AYRILARAK KAPİTALİST DÜNYA SİSTEMİNİN ARTAN ZAYIFLAMASI, DİĞER YANDAN KAPİTALİZMDEN KOPMUŞ ÜLKELERİN ARTAN EKONOMİK GÜCÜ ANLAMINA GELİR.

KAPİTALİZMİN GENEL BUNALIMININ ANA ÖZELLİĞİ DÜNYANIN İKİ SİSTEME, KAPİTALİST VE SOSYALİST SİSTEME BÖLÜNMÜŞ OLMASIDIR. KAPİTALİZMİN GENEL BUNALIMI İÇİN, EMPERYALİZMİN SÖMÜRGE SİSTEMİNİN KRİZİ DE KARAKTERİSTİKTİR. PAZAR SORUNUNUN ŞİDDETLENMESİYLE BAĞINTI İÇİNDE İŞLETMELERİN KRONİK OLARAK KAPASİTELERİNİN ALTINDA KULLANILMASI VE KRONİK KİTLESEL İŞSİZLİK ORTAYA ÇIKAR." (age, Cilt I, s.364)

Genel krizin aşamalarının periyotlara ayrılması, iki sistemin güçler dengesindeki değişiklikler boyunca yapılmıştır:

"KAPİTALİZMİN GENEL BUNALIMI, BİRİNCİ DÜNYA SAVAŞI DÖÖNEMİNDE BAŞLADI VE ÖZELLİKLE DE SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN KAPİTALİST SİSTEMDEN KOPMASI SONUCU GELİŞTİ. BU, KAPİTALİZMİN GENEL BUNALIMININ İLK AŞAMASIYDI. İKİNCİ DÜNYA SAVAŞI DÖNEMİNDE KAPİTALİZMİN GENEL BUNALIMININ İKİNCİ AŞAMASI BAŞLADI VE ÖZELLİKLE DE AVRUPA VE ASYA'DAKİ HALK DEMOKRASİSİ ÜLKELERİNİN KAPİTALİST SİSTEMDEN KOPUŞUYLA AĞIRLAŞTI." (s. 365)

7. Bugün kapitalizmin genel krizinden ancak emperyalizmin can çekişen kapitalizm olması, üretici güçlerin engellenmeksizin gelişmesinin biricik yolunun emperyalizmin proleter dünya devrimiyle parçalanmasından geçtiği anlamında söz edebiliriz.

Fakat dünyanın iki sisteme ayrılmış olması anlamında bugün "kapitalizmin genel krizi"nden söz edilemez. Kapitalizm, revizyonistlerin de yardımıyla, ve kısmen komünistlerin hatalarının, yani bizim hatalarımızın da yardımıyla, Birinci Dünya Savaşı'ndan öncekine benzer bir durum, yani emperyalizmin dünyaya sınırsız egemen olmuş olduğu, sosyalist güçlerin ve halk demokrasisi güçlerinin olmadığı bir durumu yeniden yaratmayı başarmıştır. Bu hiç kuşkusuz proleter dünya devrimi için geçici bir yenilgi durumu da olsa, bir olgudur. Böyle bir durumda, sanki bu yenilgi olmamış gibi davranmak bizi ilerletmez. Bu nedenle bugün krizden söz ettiğimizde, sürekli şiddetlenen bir genel krizden söz etmek yerine, devreleri tam olarak incelemek zorundayız.

8. Devrevi krizleri somut olarak incelerken şu noktaları da göz

önünde bulundurmak zorundayız:

• Bir bütün olarak, devreler içindeki durgunluk aşamasının dünya çapında toplam dünya üretiminde negatif bir gelişme olması şeklinde yürümediği görülmektedir. Yani dünya ekonomisi bir bütün olarak alındığında, İkinci Dünya Savaşı'ndan beri sürekli büyümektedir. Kriz aşamalarında gelişme hızı gerilemektedir. 1974 petrol krizi sonucunda dünya brüt sosyal ürününün reel artışındaki en düşük seviye 1975'te yüzde 1,8'e kadar düşmüştü. Diğer en düşük seviyeler 1981'de yüzde 1,2; 1991'de yüzde 1,8; 1999'da yüzde 2,5 idi.

• Emperyalistler krizleri sürekli olarak hem kendi ülkelerindeki hem de bağımlı ülkelerdeki emekçilerin sırtından aşmaya çalışmaktadırlar. Bağımlı ülkelerde de devrevi krizler vardır ve özellikle de bunlar metropollerdeki devrelerle çakıştıklarında, emekçiler için bunların sonuçları, çalışanların büyük kütlesi için hâlâ onların yoksulluk içine düşmesini engelleyen birtakım sosyal programların olduğu emperyalist metropollerdekinden çok daha derin olmaktadır.

• Dünya ekonomisi açısından, az sayıdaki emperyalist büyük güçte meydana gelen değişikliklerin, dünya ekonomisinin gelişmesi için tayin edici olduklarını bilmek önemlidir. Ve bu emperyalist güçler arasında ABD başrolü oynamaktadır.

Dünya yüzünde reel brüt yurtiçi üretimin yüzde 35,9'u ABD tarafından yaratılmaktadır, 25'lerin Avrupa'sının payı yüzde 31'dir, bir bütün olarak sanayi ülkelerinin (Çin % 4,8 ve Rusya % 1,2 hariç) yüzde 84,6 dır.

• Bir başka önemli nokta, üretici güçlerin muazzam gelişmesi sonucunda emek üretkenliğinin, böylelikle de sömürü oranının muazzam artmış olmasıdır. Bağımlı ülkelerle ilişkilerdeki ekstra kârlarla hem ticaret hem de çok çeşitli biçimlerde sermaye ihracı yoluyla büyük sermayedarlar muazzam para sermayeler biriktirmişlerdir. Bu muazzam sermaye tutarlarının sadece küçük bir bölümü üretimde kullanılırken, büyük bölümü, en kısa zamanda üretimdekinden daha fazla kazanç vaat eden spekülatif işlemlerde kullanılmaktadır. Borsalar, daha önceki dönemlerde olduğundan çok daha büyük bir rol oynamaya başlamışlardır.

Bugün durum öyledir ki, para sermayenin sadece yaklaşık yüzde 15'i doğrudan üretimde veya üretimle bağıntılı hizmetler sektöründe kullanılırken, yaklaşık yüzde 85'i borsa işlemlerinde yer almaktadır. Bu, "reel ekonomi"den, yani sınai ve tarımsal üretim ve bunlarla bağıntılı hizmet sektörlerinden kopuk, hiçbir gerçek değer yaratmayan ve esas olarak spekülasyon üzerine kurulu ikinci bir ekonominin var olmasını beraberinde getirmektedir. Sırayla birbirini izleyen, spekülasyonla yüzlerce milyarın kazanıldığı ve yitirildiği borsa "boom"ları ve borsa krizleri, reel ekonomideki durumdan bağımsız olarak da gittikçe daha sık gündeme gelmektedir.

Borsa krizleri elbette devrevi krizler sonucunda ortaya çıkabilirler veya devrevi krizleri tetikleyebilirler. Fakat, bor-

salardaki kısa vadeli değer artışlarının veya kayıplarının reel ekonomiyi pek etkilememesi de pekâlâ mümkündür.

Bugün dünya ekonomisinin somut durumuna gelince:

Dünya ekonomisinin motoru olarak ABD 1990 krizinde durgunluk aşamasını 1991'de atlattı. 1992'den itibaren, yüzde üç civarında bir iktisadi büyümeyle aşağıya ve yukarıya doğru dalgalanarak ilerleyen bir hareket gösteren canlanma dönemi başladı. 1998'de başlayan kalkınma döneminde ABD yüzde 5'lik bir büyüme oranı yakaladı, bu oran 1999'da yüzde 4 ile 5 arasında gitti geldi. 2000 yılının ilk yarısında yüzde 6'lık iktisadi büyümeyle en yüksek seviye yakalandı. Yılın ikinci yarısında üretimde gerileme başladı. Yeni bir kriz devresi başladı.

ABD'de yeni bir devrevi kriz başlarken, Japonya 1997'den itibaren sürüklendiği ve 1998'de depresyonda en alt seviyeyi bulduğu derin krizden kurtulmak üzereydi.

12'ler Avrupa'sı depresyonun en dip noktasını 1993'te yaşadı, sonra bundan çıktı ve 1998'de yüzde 4,1'lik bir iktisadi büyüme yakaladı. Sonra kısa bir düşüş yaşadı ve 2000 yılının ikinci yarısında ABD'de olduğu gibi orada da yeni bir kriz devresi başladı.

ABD kredilerle askeri sanayiye muazzam meblağlar yatırdığı Afganistan ve Irak'taki savaşlarla sanayi üretimini ve savaş sayesinde tüketimi teşvik etti. Öyle ki, krizin derinleşmesini durdurup trendi şimdilik tersine çevirdi. ABD ekonomisi nasılsa, şu anda dünya ekonomisi de o durumda. Görünürde, kriz devresinin normal seyrinin durdurulmuş olduğu bir aşamada bulunuyor. Görünürde ekonomide bir canlanma yaşıyoruz.

Büyük güçlerin dünya ekonomisi içinde en zayıf halka anda AB, ve AB içinde de ilk sırada Almanya'dır. Orada gayretli bir şekilde, işçilerin sömürülmesi yoğunlaştırılarak, büyük sermayeye vergi indirimlerinin yapıldığı yeni "konjonktür programlarıyla" ve hepsi de elbette emekçileri vuran sözüm ona tasarruf paketleriyle dip noktadan çıkmaya çalışılıyor. Bunun başarılı olup olmayacağı ABD'deki gelişmelere de bağlı olacaktır.

9. Sonuçlara gelince...

Devrimci çalışma, işçileri ve emekçileri devrim için aydınlatma ve örgütleme, bir krizin olup olmadığına bağlı değildir.

Konjonktür nasıl olursa olsun, biz devrimci bir çalışma yürütebiliriz ve yürütmeliyiz.

Krizler emperyalizmin asalak ve çürüyen kapitalizm olduğunu bize açıkça gösteriyor.

Krizler kapitalizmin kaçınılmaz yol arkadaşlarıdır. O halde krizlerin emekçiler için korkunç olan görüngülerine ve sonuçlarına karşı mücadele de, zorunlu olarak, kapitalizmin yok edilmesi için mücadeleler olarak yürütülmelidir. Kapitalist sistemin çerçevesini sorgulamayan krizle mücadele programları –örneğin DSF'in başını çekenlerin programları– kitleler için göz boyamadır.

Mart 2004

Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 8. Uluslararası Konferansı'na
Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin Katkısı
Gündem Maddesi — 3

Uluslararası İşçi Sınıfının Mücadelesi, Halkların Anti-Emperyalist Mücadeleleri ve Uluslararası Dayanışma

Uluslararası proletaryanın mücadelesi bir bütün olarak en zayıf dönemlerinden birini yaşıyor. Bu hem objektif olarak, yani dünya çapında işçilerin kendiliğinden mücadelelerinin seviyesi açısından, hem de sübjektif olarak, yani bu mücadelelerin bilinç ve örgütlülük seviyesi açısından böyledir.

Emperyalist metropol ülkelerde ekonomik mücadeleler, mücadeleye çağıran yeterinden fazla neden olmasına rağmen, düşük bir seviyededir. Sosyal-emperyalist kampın çöküşünden beri geçen yıllarda tüm emperyalist ülkelerde işçi sınıfının ve tüm emekçi halkın ekonomik ve demokratik hakları sistemli ve sürekli bir şekilde demonte edilmektedir. "Reformlar" etiketi altında istisnasız tüm emperyalist ülkelerde gerçek ücretler kısılmakta, çalışma süresi uzatılmakta, iş yoğunlaştırılmakta, böylece kadın ve erkek işçilerin sömürülme derecesi yükseltilmektedir. Milyonlarca işyeri yok edilmekte, milyonlar yoksulluğa sürüklenmekte, sosyal yardım almaya muhtaç olanlar derekesine düşürülmektedir. İşsizlik yardımı ve sosyal yardım ödemeleri kesilmekte, hastalık ve emeklilik kasalarının verdikleri hizmetlerde büyük kesintiler yapılmaktadır. Buna paralel olarak, büyük siyasi mücadeleler sonucu kazanılmış demokratik hakların içi boşaltılmakta ve iç faşistleşme ilerletilmektedir. Bu gelişme savaş hazırlıklarıyla veya dışa yönelik doğrudan saldırganlıklarla el ele gitmektedir. Emperyalist burjuvazi gerici saldırısını fazla direnişle karşılaşmadan gerçekleştirebildikçe, "reform"larına o kadar arsızca devam ediyor. Bu saldırılara karşı emperyalist metropollerde elbette işçilerin ve emekçilerin mücadeleleri, grevleri ve yürüyüşleri vb. var. Fakat burjuvazinin taarruzuyla karşılaştırıldığında bu mücadeleler zayıftır ve neredeyse tamamen, saldırıları püskürtmeye ve var olanı korumaya yöneliktir. Emperyalist metropollerde işçi sınıfı zayıf gelişmiş mücadelelerinde bir bütün olarak savunma durumunda bulunmaktadır. Objektif durum budur.

Sübjektif yana gelince, Marksist-Le-

ninist güçlerin işçi sınıfının mücadelelerinde başı çektikleri tek emperyalist ülke tanımıyoruz. Durum daha ziyade, (kendiliğinden ve zayıf) işçi hareketi ile (daha da zayıf) komünist hareket arasında büyük bir gedik bulunması şeklindedir.

Emperyalizme bağımlı yeni-sömürge ülkelerde kendiliğinden işçi hareketinin seviyesi, bir bütün olarak alındığında, emperyalist metropollerdekinden daha yüksektir. Burada işçilerin çalışma ve yaşam koşulları emperyalist metropollerdekinden çok daha kötüdür ve burjuvazinin ve emperyalizmin ekonomik haklara saldırısı burada kural olarak işçilerin geçim temellerinin yok edilmesi ve tam sefalete düşmeleri anlamına gelmektedir. Bu ölçüde de bu ülkelerde işçi sınıfını mücadeleye çağıran, emperyalist metropollerde olduğundan daha fazla neden vardır. Bu nedenlerle karşılaştırıldığında ama işçi sınıfının kendiliğinden mücadelelerinin seviyesi emperyalizm tarafından ezilen ülkelerde de bir bütün olarak henüz yeterince gelişmiş değildir. Elbette, ekonomik çöküş ve ekonomideki sarsıntılar döneminde işçi hareketinin muazzam güç kazanmış ve kısmen de iktidar sorununu ortaya atmış olduğu ülkeler de vardır. Örneğin 2000-2001'de Arjantin'de olduğu gibi, birçok hükümet ortadan silinmiştir. Latin Amerika'nın çeşitli ülkelerinde (örneğin Brezilya, Meksika, Venezuela) işçilerin mücadelesi dünyanın diğer bölgelerinde olduğundan çok daha politikleşmiştir. Dünyanın çeşitli ülkelerinde (örneğin Güney Kore'de) işçi mücadeleleri başka yerlerde olduğundan daha militan bir şekilde ortaya çıkıyor. Fakat bir bütün olarak kadın ve erkek işçilerin kendiliğinden mücadelesi emperyalizm tarafından ezilen ülkelerde de olanakların, zorunlulukların ve nedenlerin çok gerisinde kalmaktadır.

Mücadelenin sübjektif yanına gelince, emperyalist ülkeler için yaptığımız tespit bağımlı ülkelerin çoğu için de geçerlidir. Birkaç istisna dışında, komünizmin işçi hareketiyle birliği yaratılamamıştır. Komünist güçler işçi hareketi içinde kural olarak, bu mücadelelerin başını çekmek şöyle dursun, büyük bir rol bile oynamamaktadırlar. Fakat şunu tespit etmek istiyoruz ki, bağımlı ülkelerdeki komünist güçler kitlelerin kendiliğinden hareketleri içinde metropollerdeki komünist güçlerden daha fazla etkiye sahiptirler.

Kitlesel işçi hareketi kural olarak, hem emperyalist metropollerde hem de ezilen ülkelerde sosyal-demokrasinin, reformizmin, sarı sendikaların kontrolü altındadır. Burjuvazi kural olarak, bu mücadelelerin gerçek sınıf mücadelesine, yani sınıfa karşı sınıf mücadelesine gelişmesini engellemeyi başarmaktadır. Sık sık, işçilerin mücadeleleri, burjuva partilerin devlet kendi aralarındaki iktidar dalaşlarında koz olarak kullanılmaktadır.

Kendiliğinden işçi hareketinin zayıflığında çeşitli faktörler rol oynamaktadır. Her şeyden önce, kendini "reel sosyalizm" olarak satan revizyonizmin tamamen iflas etmesiyle, bir bütün olarak sosyalizm çekiciliğini yitirmiş-

tir. Emperyalist burjuvazi ve savunucuları, komünizmin ölümü ve "serbest pazar ekonomisinin nihai zaferi"ne dair yalan kampanyalarıyla kadın ve erkek işçilerin saflarında büyük bir güvensizlik yaratmayı başarmışlardır.

Sarı sendikalar içinde işçi aristokratlarının egemenliği burada tayin edici rol oynamaktadır.

Emperyalist burjuvazinin bağımlı ülkelerden sızdırdığı ekstra kârlarla işçi sınıfının belli kesimlerini rüşvetle satın alabilme imkânları da, emperyalizmin başlangıç dönemiyle karşılaştırıldığında muazzam artmıştır. Metropollerde biriktirilmiş zenginliği "Güneydeki aç sürülerinden" korunması gereken bir kazanım olarak propaganda eden, "Hepimiz aynı sandaldayız" teranesiyle, sosyal ortaklık ideolojisini beyinlere kazıyan, göçmenlere, sığınmacılara günah keçisi olma işlevi yükleyen vs. metropol şovenizmi emekçilerin kafasını dumanlıyor. Böylelikle işçiler kendi burjuvazilerine karşı daha radikal ve daha kitlesel eylemlerden alıkonuluyor.

Ezilen ülkelerde uşak burjuvazi proleterlerin sınıf mücadelesini hedefinden saptırmak için milliyetçilikle, dinle, vb. oynuyor.

Basın-yayın organlarının gücü, burjuvazinin emekçilerin düşüncelerini işgal etme olanakları tüm zamanlardakilerden daha büyük.

Bu somut durumda bir "işçi saldırısı"nın başlangıcına dair her ilan, iyi niyetli de olsa ve işçi sınıfının özgürleştirici gücüne hitap etse de, gerçek durumun görülmemesi ve şirin gösterilmesi, ölçüsüz bir abartma ve her şeyden önce de önümüzde duran görevlerin küçümsenmesidir. Bu değerlendirme dünya çapında yanlıştır, sadece emperyalist metropoller için ise kat kat yanlıştır.

Objektif olarak, çok daha güçlü bir sınıf mücadelesinin nedenleri vardır, sermayenin muazzam enternasyonalleşmesi –emperyalizmin savunucularının yeni moda kavramla küreselleşme dedikleri şey– sayesinde de, proletaryanın mücadelelerini kelimenin en gerçek anlamında ve pratikte de enternasyonal mücadeleler olarak yürütmenin nesnel temelleri çok daha olgun hale gelmiştir.

Marksizm-Leninizmi işçi sınıfı hareketi içine taşımak, komünizmin işçi hareketiyle olmayan birliğini yaratmak için çok daha yoğun ve sistematik çalışmalıyız. Ancak işçi sınıfı kendi durumunun ve misyonunun bilincine vardığında ve mücadeleler içinde kendi gücünü gördüğünde durum değişecektir.

Halkların Anti-Emperyalist Mücadeleleri

Bu mücadelelerin seviyesinin, emperyalist metropollerdeki işçi sınıfının mücadeleleriyle karşılaştırıldığında eskiden olduğu gibi bugün de daha yüksek olduğu bir olgudur.

Ezilen ülkelerde işçi sınıfının mücadelesi şimdilerde kural olarak kısmen siyasi talepler ileri sürdüğü yerlerde her şeyden önce ve zorunlu olarak da anti-emperyalisttir.

Bugün dünyanın çeşitli ülkelerinde

ve bölgelerinde, halkların kurulu düzeni sarsan silahlı mücadeleleri de vardır. Asya'da örneğin hem Filipinlerde hem Sri Lanka'da halkın silahlı güçleri egemenlerle görüşmeler yürütecek durumdadır. Doğu Timor'da halkın mücadelesi yıllarca süren savaştan sonra Doğu Timor'un bağımsızlığını elde etmiştir. Nepal'de pratikte ikili iktidar vardır.

Ortadoğu'da Filistin halkının mücadelesi, Siyonist İsrail devletinin günbegün süren katliamlarına rağmen, devlet kuruluşunun artık fazla uzak görünmediği bir noktaya varmıştır.

Güney Kürdistan'da Kürt ulusu için fiilen devlet kurma gündemdedir.

Afrika'da çeşitli halklar sömürgeciler, emperyalistler ve uşakları tarafından yaratılan durum içinde kendi devlet iktidarları için mücadele ediyorlar.

Latin Amerika için için kaynıyor. Her yanda halkların silahlı formasyonları var, her yanda kurulu düzen sorgulanıyor. Latin Amerika nın birden fazla ülkesinde son yıllarda birçok hükümet halk hareketleri tarafından ortadan silindi.

Emperyalistlerin doğrudan işgal ettikleri Afganistan ve Irak'ta emperyalistler ve uşakları, işgalci güçlere karşı gelişen bir savaşla karşı karşıyalar. İşgalcilerin ve uşaklarının askeri kayıpları her geçen gün artıyor.

Hiç kuşkusuz, bugün bir bütün olarak ezilen halkların hareketi emperyalist metropollerdeki proletaryanın hareketinden daha gelişmiş durumdadır. Fakat aynen bu olgu gibi, şu olguları da saptamak zorundayız:

• Bu mücadelelerin seviyesi de 20. yüzyılın 60'lı ve 70'li yıllarındaki kadar gelişmiş değildir.

• Komünistlerin bu hareketler içindeki etkisi –az sayıda birkaç istisna hariç– çok azdır. Çoğunlukla bu etki göz ardı edilebilecek bir büyüklüktür.

• Halkların mücadelelerinde emperyalistler arası çelişkilerden kendi hedefleri için yararlanabilme olanakları, 20. yüzyılın 60'lı ve 70'li yıllarında olduğundan çok daha azdır.

• Yerli burjuvazilerin ve emperyalistlerin halkların mücadelelerini bastırma veya bunları sistem içi reform hareketlerine dönüştürme olanakları artmıştır.

Ezilen ülkelerde (gelişmiş emperyalist ülkelerdeki proletaryanın mücadelesiyle karşılaştırıldığında) mücadelelerin görece gelişmişliği, Marksist-Leninist saflarda azımsanmayacak sayıda gücün, bir yanda ezilen halklarla (ve uluslarla) diğer yanda emperyalizm arasındaki çelişkinin dünya çapında baş çelişki olduğu teorisini öne sürmesini beraberinde getiriyor. (1)

Görüşümüzce böyle bir tespit yanlıştır. Teorik olarak yanlıştır, çünkü dünya devrimi sürecinin tek tek ülkelerde-

(1) Biz, eğer dünya çapında baş çelişkiden söz etmek isteniyorsa, bunun ancak proleter dünya devriminin ve karşı-devrimin ana güçlerini karşı karşıya koymak şeklinde yapılabileceği görüşündeyiz. Yani, bir yanda tüm ülkelerin proletaryası ve ezilen halklar ile, diğer yanda emperyalizm ve her türlü gericilik arasındaki çelişki dünya çapında baş çelişkidir.

Bu çelişki proleter dünya devrimi sürecinde çeşitli ülkelerde farklı devrimlerle, gelişmiş emperyalist ülkelerde sosyalist devrimlerle, ezilen ülkelerde sosyalist perspektife sahip anti-emperyalist yeni-demokratik devrimlerle çözülür.

ki çok çeşitli devrimci süreçlerin bir toplamı olduğu kavranmamaktadır. Kabaca söylemek gerekirse, dünya devrimi süreci, eşzamanlı olmayan, emperyalist ülkelerde sosyalist devrimlerle ezilen ülkelerde anti-emperyalist yeni-demokratik devrimlerin toplamıdır. Tek tek her ülkedeki devrimin ayrıca kendi özgüllükleri olacaktır. Her ülkede tek tek her devrimci süreç için baş çelişkiyi saptamak doğrudur. Fakat bunu, aslında eşzamanlı ve yekpare bir süreç değil, bilakis yüzlerce devrimin bir toplamı olan bir bütün olarak dünya devrimi için yapmak yanlıştır.

Pratik politikada dünya çapında baş çelişki tespiti, proleter dünya devriminin bir bileşeninin –bizim durumumuzda proletaryanın emperyalist metropollerdeki mücadelelerinin– tek taraflı bir şekilde bir başka bileşene –şimdiki somutta ezilen ülkelerdeki devrimlere- bağımlı olarak görülmesini beraberinde getirir.

Proleter dünya devriminin iki bileşeni karşılıklı olarak birbirini koşullandırır ve destekler. Bu iki bileşenden hiçbiri "baş", "tayin edici", diğeri ise "ikincil, tâli bir rol" oynamaz.

Proleter dünya devrimi, zafere, ilkönce bir yanda ezilen uluslar ve halklarla, diğer yanda (ABD emperyalizmi önderliğinde) emperyalizm arasındaki çelişkinin ele alınıp çözülmesi, ve ancak ondan sonra emperyalist ülkelerde proletarya ile burjuvazi arasındaki "ikincil, tâli" çelişkinin ön plana çıkıp çözülebilmesi şeklinde ulaşmayacaktır. Proleter dünya devriminin iki akımı, iki bileşeni arasında tek yanlı bir bağımlılık yoktur!

Bir başka sorun, anti-emperyalist mücadeleleri destekleme meselesidir.

Emperyalist dünya, ezen, emperyalist ve emperyalizm tarafından ezilen ülkeler şeklinde bölünmüştür. Komünistler ezilen halkların kendi kaderini tayin hakkını devlet olarak ayrılma hakkı olarak kayıtsız şartsız savunmak zorundadırlar.

Stalin bu konuda "Leninizmin Temelleri Üzerine"de Lenin'i örnek alarak şöyle yazmaktadır:

"e) Gelişmiş ülkelerdeki proletarya hareketinin ve sömürgelerdeki ulusal kurtuluş hareketinin çıkarları, devrimci hareketin bu iki türünün ortak düşmana karşı, emperyalizme karşı bir ortak cephede birleşmesini gerektirmektedir;

f) ortak devrimci bir cephe oluşturulup sağlamlaştırılmadan, gelişmiş ülkelerde işçi sınıfının zaferi ve ezilen halkların emperyalizmin boyunduruğundan kurtuluşu olanaksızdır;

g) ortak devrimci bir cephenin oluşturulması, ezilen halkların «anavatan» emperyalizmine karşı kurtuluş mücadelesi; ezen ulusun proletaryası tarafından doğrudan ve kararlılıkla desteklenmeksizin olanaksızdır, çünkü «başka halkları ezen bir halk özgür olamaz» (Engels);

h) bu destek, ulusların ayrılma hakkı, bağımsız devlet olarak var olma hakkı şiarının yüce tutulması, savunulması ve gerçekleştirilmesi demektir." (Leninizmin Sorunları, İnter Yayınları, s. 73)

Ezilen halkların kurtuluş hareketine karşı bu kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunma yükümlülüğü

fakat komünistler için tüm somut ulusal hareketleri kayıtsız şartsız desteklemek demek değildir. Bunun için Komintern tarafından berrak kıstaslar saptanmıştır.

Lenin, Komünist Enternasyonal İkinci Kongresine sunmuş olduğu ve onun çizgisinin temeli haline gelen "Ulusal ve Sömürgesel Soruna İlişkin Tezlerin İlk Taslağı"nda başka şeylerin yanında şunu tespit eder:

"Komünist Enternasyonal, sömürgelerdeki ve geri ülkelerdeki burjuva-demokratik ulusal hareketleri ancak bütün geri ülkelerde geleceğin proleter partilerinin –sadece adı itibariyle değil, gerçekten komünist partilerin– unsurlarının bir araya getirilmesi ve özel görevlerinin, kendi ulusu içindeki burjuva-demokratik hareketlere karşı mücadele görevinin bilinciyle eğitilmeleri koşuluyla destekleyebilir; Komünist Enternasyonal, sömürgelerin ve geri ülkelerin burjuva demokrasisiyle geçici bir ittifaka girmeli, fakat onunla birleşmemeli, proleter hareketin bağımsızlığı *–çekirdek halinde de olsa–* korunmalıdır." (Lenin, Seçme Eserler, Cilt 10, s. 260)

Aynı Kongrede Lenin "Ulusal Ve Sömürgesel Sorun Komisyonunun Raporu"nu sunar ve Komisyonda yürütülen tartışmalar temelinde "Tezlerin İlk Taslağı"nda bir değişiklik yaptıklarını ve "burjuva-demokratik hareket" yerine "ulusal-devrimci hareket" ifadesini geçirdiklerini açıklar. Şöyle der:

"Bu değişikliğin anlamı, komünistler olarak bizim, sömürge ülkelerdeki burjuva özgürlük hareketlerini ancak, bu hareketler gerçekten devrimciyse, temsilcileri bizim köylüleri ve geniş sömürülen katmanları devrimci düşünceyle eğitip örgütlememizi engellemezlerse desteklememiz gerektiği ve destekleyeceğimizden ibarettir." (agk, s. 264)

Komintern Programında "Komünist Strateji ve Taktiğin Başlıca Görevleri" bölümünde şu tespitler yapılır:

"Proletaryanın dünya ölçeğindeki mücadelesi açısından Komünist Enternasyonal'in en önemli stratejik görevleri, sömürge, yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerdeki devrimci mücadeleye ilişkin görevlerdir. Bu mücadele için, sömürgelerdeki işçi sınıfı ve köylülüğün en geniş yığınlarının devrim bayrağı altında toplanması önkoşuldur ve bu devrim de ancak ezen ulusların proletaryasının ezilen halkların emekçi yığınlarıyla en sıkı biçimde, kardeşçe birlikte çalışmasıyla başarılabilir.

Komünist Enternasyonal, proletarya diktatörlüğü bayrağı altında «uygar devletler» denen ülkelerde emperyalizme karşı devrimi örgütlerken, aynı zamanda sömürge, yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerde (örneğin Latin Amerika) emperyalizmin başvurduğu kaba kuvvete karşı gelişecek her türlü hareketi destekler...

Emperyalist ülkelerde komünist partiler, sömürgelerdeki devrimci kurtuluş hareketlerine ve genelde ezilen ulusların hareketlerine sistemli biçimde yardım etmelidirler. En aktif yardım ilk planda, ezilen ulusun mali, ekonomik veya siyasal bakımdan bağımlı bulunduğu ülkenin işçilerinin yükümlülüğüdür. Komünist partiler

sömürgelerin ayrılma hakkını açıkça tanımalı ve bu yönde, yani sömürgelerin emperyalist devletten bağımsızlığı yönünde propaganda yapmalıdırlar. Sömürgelerin emperyalizme karşı silahlı savunma (yani ayaklanma ve devrimci savaş) haklarını tanımalı, bu hakkın propagandasını yapmalı ve elindeki bütün imkânlarla aktif destek sağlamalıdır. Komünist partiler bütün ezilen uluslara karşı aynı politikayı izlemelidirler.

Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde ise komünist partiler, yabancı emperyalizme karşı sabırlı ve akıllı bir mücadele sürdürmeli ve bu arada emperyalist ülkelerin proletaryasına yakınlaşma ve onunla ittifak etme fikrinin propagandasını ihmal etmeden yürütmeli; tarım devrimi sloganını açıkça ilan etmeli, bunun propagandasını yapmalı ve eyleme dökmelidir (ki, geniş köylü yığınlarını feodal boyunduruğu kırmaya yöneltebilsin), ruhbanların, misyonerlerin vb. gerici Ortaçağ etkilerine karşı savaş açmalıdır.

Burada ana görev işçilerin ve köylülerin bağımsız örgütlenmesi (proletaryanın komünist sınıf partisi içinde, sendikalarda, köylülerin ise köylü birliklerinde, köylü komitelerinde ve devrim durumunda konseylerde) ve onların ulusal burjuvazinin etkisinden kurtarılmasıdır. Ulusal burjuvaziyle geçici uzlaşmalar, ancak eğer ulusal burjuvazi işçilerin ve köylülerin devrimci birliğini engellemiyor ve emperyalizme karşı gerçekten mücadele ediyorsa mümkündür." (III. Enternasyonal 1919-1943, Belgeler, Belge Yay., s. 189–190)

Tüm bunlardan, komünistlerin her halükârda her türlü emperyalist müdahaleye karşı ezilen halkların devlet olarak var olma hakkını kayıtsız şartsız savunmak zorunda oldukları açıkça ortaya çıkmaktadır. Onlar ulusal hareketler içinde her halükârda ulusal baskıya karşı yönelen eylemleri desteklemek zorundadırlar. Bunun ötesinde ama sadece devrimci hareketleri destekleme yükümlülüğüne sahiptirler. Bu durumda da komünistler bu ülkelerde işçileri ve köylüleri bağımsız olarak örgütleme görevine sahiptir.

Günümüzde sol hareket içinde, ABD emperyalistlerinin saldırısına uğrayan ve işgal edilen ülkelerin somutunda her türlü direniş hareketiyle kayıtsız şartsız dayanışmaya çağrı yapan ve dayanışma hareketi içinde ayrım yapmamızı deyim yerindeyse yasaklamak isteyen geniş bir akım var.

Komünistler olarak biz, emperyalist işgale karşı yönelen her direnişle dayanışma içindeyiz, fakat bizim her direnişle bu dayanışmamız sadece direnme olumsuz eylemiyle sınırlıdır.

Bunun ötesinde biz sadece direnişin devrimci olan kesimleriyle dayanışma içindeyiz.

Direnişin biçimleri konusunda da biz her şeyi olumlamıyoruz ve olumlamak zorunda da değiliz. Örneğin sivil halktan mümkün olduğunca çok kurbanı hedefleyen silahlı direniş eylemleri (eğer bunlar direniş eylemleri ise) bizim görüşümüzce amaca uygun değildir, bu gibi eylemler işgalci güce karşı mücadelede kazanılması gereken halkı terörize etmektedir.

Ülke Raporu

Türkiye, emperyalizme bağımlı, yarı-(ya da yeni) sömürge, öncelikle üstyapıda feodal kalıntıların da var olduğu, kapitalist bir ülkedir.

Ortadoğu'da önemli bir bölgesel güçtür, Kuzey Kürdistan ve Kuzey Kıbrıs'ı işgal altında bulundurmaktadır ve yayılmacı emellere sahiptir.

Türkiye'nin yapısına ilişkin bazı olgular...

Nüfus: Türkiye'de yaklaşık 70 milyon insan yaşamaktadır. (2000'de yapılan nüfus sayımına göre 67844903; nüfus artış oranı 1990– 2000 arasında yılda yüzde 1,83'tür, eğilim nüfus artış hızının düşmesi yönündedir. Ayrıca dünyanın çeşitli ülkelerinde 3 milyonun üstünde Türkiyeli göçmen vardır, her şeyden önce de Batı Avrupa da; 1,5 milyondan fazlası Almanya'da.)

Türkiye çok uluslu bir devlettir. Egemen ulus olan Türkler çoğunluğu oluşturmaktadır (yaklaşık %70); Kürtler yaklaşık %20 ile ikinci büyük grubu oluşturmaktadır. Kürtler ağırlıklı olarak, Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Ortadoğu'da sınırların emperyalistlerce yeniden "düzenlenmesi" sırasında Kürdistan'ın "Türkiye Cumhuriyeti" sınırları içinde kalan bölgesinde, Kuzey Kürdistan'da yaşamaktadır. Bunların yanında Türkiye'de ulusal azınlıklar da yaşamaktadır: Ermeniler, Rumlar, Yahudiler, Araplar, Çerkezler, Lazlar vs. Ermeniler ve Rumlar 1923 Lozan Antlaşması'nda Türkiye tarafından "Hristiyan azınlıklar" olarak da tanınmıştır. (Bunların sayıları çok azdır. Ermeni ulusundan 1,3 milyon insan, 20. yüzyılın ilk soykırımında Türk hakim sınıfları tarafından katledilmiştir. Lozan Antlaşması'ndan sonra bir milyonu aşkın Anadolu ve Trakya Rum'u "mübadele"de Yunanistan'a sürülürken, Yunanistan'dan neredeyse 1 milyon Türk Türkiye'ye göç etmiştir.) Resmi Türk görüşüne göre Türkiye'de Lozan Anlaşması'nda kabul edilen "hristiyan azınlıklar" dışında başka milliyetler yoktur. Türk hâkim sınıfları her türlü ulusal baskıyı yadsımaktadır.

Gerekçe şudur:

TC'de ulusal–etnik aidiyetinden bağımsız olarak herkes "Türk" sayılmaktadır ve tam yurttaşlık haklarından yararlanmaktadır. Türkiye'de Ermeni veya Rum azınlığa mensup olmayan herkes "Türk"tür. Egemenlerin bu iddiasının bizzat kendisi gerçeklerin çarpıtılması, Türkler dışındaki tüm milliyetlere baskının temelidir. Dayatılan Türk kimliğini kabul etmeyip, kendi ulusal kimliğini Türk'ten farklı tanımlayanlar bölücü olarak damgalanıp kovuşturulurlar.

Türk olmayan milliyetler üzerindeki ulusal baskı Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan beri onun karakteristik özelliğidir.

Din: Nüfusun ezici çoğunluğu (%99) Müslüman, ağırlıklı olarak da Sünni'dir. Din aidiyeti doğuştan kayıtlara geçmektedir. Bu "müslüman"ların ne kadarının ateist olduğu bilinmemektedir.

Kent / kır nüfusu: Nüfusun büyük çoğunluğu (rakamlar çeşitli kaynaklara göre %61 ile %76 arasında değişmektedir) kentlerde yaşamaktadır.

Çalışan nüfusun sektörlere göre dağılımı: Tüm çalışanların %18,4'ü imalât sanayisinde, %4,9'u inşaat sektöründe, %44'ü hizmet sektöründe ve %32,7'si tarım sektöründe çalışmaktadır. Tarımın brüt yurtiçi ürün içinde payı %14, sanayinin %26, hizmet sektörünün %60'tır.

Tarım sektöründe çalışanların sayısı ve tarım sektörünün brüt yurtiçi ürün içindeki payı sürekli azalırken, diğer sektörlerin payı artmaktadır.

Tarım sektöründe de ekonomi kapitalist tarzda örgütlenmiştir. Her şeyden önce Kuzey Kürdistan'da hâlâ mevcut olan feodal mülkiyet ilişkilerinin kalıntıları artık ekonominin tümü içinde neredeyse hiç rol oynamamaktadır.

Toprak mülkiyeti ilişkileri: Kuzey Kürdistan-Türkiye'de toprak mülkiyetinin esas biçimi küçük ve orta mülkiyettir. Türkiye'deki tarım işletmelerinin çoğu, esas olarak "aile emeği"ne dayanan ve onun dışında az sayıda ücretli işçi çalıştıran küçük işletmelerdir. "Serflik" artık pratikte mevcut değildir.

Feodal kalıntılar ekonomiden çok üstyapıda görülmektedir. Feodal kalıntılar hâlâ her şeye nüfuz eden (İslam) dininin etkisinde, eski serflerin eski toprak beylerine ekonomi-dışı bağımlılık ilişkilerinin çeşitli biçimlerinde, örneğin feodal aile ve aşiret bağları, (kitlesel bir görüngü olmasa da) kan davası, "aile meclisi kararıyla" kadınların öldürülmesi gibi bazı feodal geleneklerin hâlâ yaşamasında kendini göstermektedir.

Ekonomi: Türkiye'nin brüt yurtiçi ürünü 2001'de 147,7 milyar USD idi. 1990–2001 yılları arasında brüt yurtiçi üründe gerçek büyüme oranı yıllık ortalama %3,3'tü. (2000/2001 yılında Türkiye son on yıllardaki en derin krizlerinden birini yaşadı, öyle ki bu yıl brüt yurtiçi üründe artış negatifti – eksi %8,7.)

Yani bir bütün olarak alındığında Türk ekonomisi, kapitalist ekonomiye özgü tüm özellikleri gösteren büyüyen bir kapitalist ekonomidir. Bu örneğin sanayi üretiminin gelişmesinde ve Türkiye'nin ihracatının yapısında kendini göstermektedir. Türkiye'nin ihracatı bugün artık hammadde ve belirli tarım ürünlerinden değil, büyük çoğunlukla sanayi ürünlerinden oluşmaktadır. 2001 yılında Türkiye'nin toplam ihracat hacmi 35 milyar USD idi. Bu ihracat içinde giysi ve tekstil ürünlerinin payı %3,3, otomotivin %8,8, demir-çeliğin %7,8, elektroniğin %4,0 ve besin maddelerinin payı %10,2 idi. Emperyalistler Türkiye'yi artık sadece büyük bir pazar ve ucuz hammadde üreticisi olarak değil, artan bir şekilde, onun üzerinden başka pazarlara da açılabilecekleri, jeostratejik konuma ve avantaja sahip bir ucuz emek ülkesi olarak görüyorlar. Bugün özellikle hafif sanayide ve inşaat sanayisinde, emperyalist sermayenin Türkiye deki uşaklarıyla kârlı işler çevirdiği pek çok "ortak girişim" gerçekleşmektedir.

Seçilmiş bazı ürünlerde Türkiye'nin dünya üretimi içindeki yeri: Bunların so-

nucunu seçilmiş bazı sanayi ürünlerinde dünya üretimi içindeki Türkiye'nin yerinde görebiliriz: Konut inşaatı sektöründe Türkiye 2001 yılında 226000 yeni konut yapımıyla dünyada 7. sıradaydı. Çimento üretiminde Türkiye 36,0 milyon ton ile sekizincidir. Selüloz ve sentetik bazlı sentetik lif üretiminde onuncu sıradadır. Çelik üretiminde onbeşinci, TV aygıtları üretiminde altıncı ve buzdolabı üretiminde onuncu sıradadır.

Bağımlı kapitalizm... Fakat şunu açıkça bilmek gerekir ki, bu gelişme Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığını azaltmamakta, bilakis güçlendirmektedir. Egemen Türk büyük burjuvazisi, Yakın Doğu'daki ve ağırlıklı olarak Müslüman ve Türki halkların yaşadığı eski Sovyetler Birliği'nin çeper ülkelerindeki pazarların açılmasında kendini emperyalistlere –elbette iyi bir bedel karşılığında– gönüllü yamak olarak sunuyor.

Türkiye ekonomisi emperyalizme bağımlı bir ekonomidir. Türkiye çok borçlu bir devlettir. Dış borçlar Haziran 2003'te 137,9 milyar USD tutuyordu. "Borç servisi"nin tıkır tıkır yürümesi kendileri için en önemli şey olan IMF ve Dünya Bankası gibi uluslararası sermaye örgütleri Türkiye'nin "konjonktür programları"nı dikte ediyorlar.

ABD emperyalizmi Türkiye de hâlâ egemen emperyalist güçtür. Fakat, 70'li yıllardan beri Türkiy'nin en büyük "ticari ortağı" olan ve doğrudan yatırımlarda –askeri sanayi hariç– ABD'yi de geçen Alman emperyalizminin şahsında ciddi bir rakiple karşı karşıyadır. Fransız, İngiliz, İsveç emperyalizmi de Türkiye'de büyük yatırımlara sahiptir. ABD ile AB, her şeyden önce de Almanya ve Fransa arasında Türkiye'de üstünlük uğruna mücadele sürmektedir.

Devlet sektörü: Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ekonomide devlet sektörü hâlâ çok önemli bir rol oynamaktadır. 80'li yıllara kadar tayin edici olan bu rol, özelleştirmelerle birlikte gitgide geriletilmektedir. Fakat yine de örneğin tüm çalışanların %15,6'sı hâlâ devlet sektöründe çalışmaktadır. Böylelikle devlet bugün hâlâ Türkiye'de en büyük işveren durumundadır.

Sonuç: Biz bu olguların açık bir dil konuştuğunu ve Türkiye'nin emperyalizme bağımlı kapitalist bir ülke olduğunu gösterdiğini düşünüyoruz. Günümüz Türkiye'sinin yarı-feodal bir ülke olarak değerlendirilmesi Türkiye'nin gerçekliğini yansıtmayan bir tespittir. Böyle bir ülkede, esas itibariyle tarım devrimine dayalı bir köylü devrimi olan Halk Savaşını devrimin biricik yolu olarak propaganda etmek görüşümüzce yersizdir, yanlıştır.

Türkiye'de tarım devriminin talepleri temelinde, her şeyden önce toprak talebi temelinde gelişen bir köylü hareketi yoktur ve olmamıştır. Türkiye'nin ekonomik temeli üzerinde böyle bir hareket olmayacaktır da.

Faşizm... Siyasi olarak Türkiye faşist bir devlettir. Bu, Türk burjuvazisinin hâkimiyeti her şeyden önce açık sistematik teröre dayalıdır demektir, hem de Türkiye Cumhuriyeti kurulduğundan beri. Türkiye halklarının emperyalist işgalcilere ve her şeyden önce de onların gönüllü yamağı Yunan egemenlerine karşı verdikleri kurtuluş savaşına önderlik eden Kemalistler, Kurtuluş Savaşı'nda askeri zaferden sonra Osmanlı İmparatorluğunun yıkıntıları üzerinde yeni bir burjuva Türk devleti kurmuşlardır. Bu devlette her türlü muhalefet, Kemalist/Türk devrimini savunma adına, fa-

şist yöntemlerle bastırılmıştır. Bir tek-parti/tek-adam diktatörlüğü kurulmuştur.

Türkiye'deki örgütlü komünist hareket yanlış bir şekilde, Kemalist egemenliğin neredeyse daima olumlu yanlarını aşırı vurgulamış ve son tahlilde Kemalist devrimin destekçisi olarak hizmet etmiş, fakat bu da Komünist Partisini yok etmeye yönelik Kemalist saldırıları engellememiştir.

İlk kez öncül örgütümüz olan TKP/ML'nin kurucusu İbrahim Kaypakkaya 1972'de Kemalist diktatörlüğün gerçek karakterinin faşist olduğunu tahlil etmiş ve bağımsız siyasi güç olarak komünist hareketin gelişmesinin yolunu açmıştır. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Türkiye'de biçimsel olarak çok partili demokrasi uygulamaya konmuşsa da, devlet iktidarı daima, merkezinde ordunun bulunduğu Kemalist bürokratik burjuvazinin elinde kalmıştır. Ve bu devlet bürokrasisi ne zaman kendi iktidarını tehlikede gördüyse, askerler darbe yapmış (örneğin 27 Mayıs 1960 ve 12 Eylül 1980) veya darbe tehdidinde bulunarak kendi istediği hükümeti kabul ettirmiştir (örneğin 12 Mart 1971 ve 28 Şubat 1997).

Devrimin niteliği ve yolu... Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrim ilk aşamasında anti-emperyalist, anti-faşist, yeni-demokratik bir devrim olacaktır. Bu devrim sosyalist bir perspektife sahip olacak ve işçilerin ve köylülerin diktatörlüğü altında da kesintisiz bir şekilde sürdürülecektir.

Demokratik aşamanın nedeni "yarı-feodal bir yapı"nın veya ekonomide tayin edici anti-feodal görevlerin mevcudiyeti değildir. Onun gerekliliğinin nedeni, güçlü anti-emperyalist görevlerin, ulusal sorunda görevlerin, anti-faşist görevlerin ve her şeyden önce de emekçi kitlelerin –sosyalist geleneklerini ve bilincini bir yana bırakalım– demokrasi geleneklerinin ve bilincinin olmamasında yatmaktadır.

Devrimin yolu sorununa gelince, Türkiye'de devrim Halk Savaşı (köylü devrimi, kentlerin kırlardan kuşatılması vs.) yolunu tutmayacaktır. Çin Devrimi'nin yolundan çok Rus Devrimi'nin yolunu tutacaktır, elbette bu yolu da kopya etmeden.

Bazı güncel politik gelişmeler: Şu anda Türkiye'de egemen sınıflar arasında çetin bir iktidar mücadelesi sürüyor. Bu mücadelede iki kamp karşı karşıya... Bir yanda statükonun savunucuları duruyor: Devlet aygıtını elinde tutan, merkezinde faşist ordunun durduğu Kemalist bürokratik burjuvazi. Hükümetteki AKP dışında neredeyse tüm hâkim sınıf partileri bu yandadır. Halk içinde bu kanada verilen destek gittikçe azalmaktadır. Bunlar kendi deyimleriyle "laik demokratik hukuk devleti"nin ve "Türkiye'nin bağımsızlığı"nın savunucusu kesilmektedirler. Bunların hepsi sahtekârlıktır.

Diğer yanda, kendisine bizzat "muhafazakâr-demokrat" bir parti diyen bugünkü hükümet partisi var. Gerçi bu parti (seçim sistemi sayesinde de) parlamentoda tek başına anayasayı değiştirmeye yeten üçte iki çoğunluğa sahip fakat devlet bürokrasisini, ülkedeki gerçek iktidar sahiplerini doğrudan karşısına almaktan çekiniyor. Çok dikkatli adımlarla yavaş yavaş iktidar olmaya çalışıyor. Tekrar tekrar yasaklanmış olan radikal İslamcı partiden kopan bu parti şimdi emperyalistlerin ve Türk büyük burjuvazisinin gözünde "ılımlı İslamcı demokrat bir reform partisi" olarak kabul edilmek için çalışıyor. Bu planında başarılı olacakmış gibi görünüyor.

Devlet içindeki iktidar mücadelesinde AB üyeliği sorunu önemli bir rol oynu-

yor. Hükümet, Kemalistlerin iktidarını geriletmek için, AB tarafından talep edilen "demokratikleştirmeler"i ve "liberalleştirmeler"i kabul ettirmek isterken, Kemalistler gittikçe artan bir dozda anti-AB'ci ve anti-emperyalist bir söylemle öne çıkıyorlar. Demokrasi ile ulusal bağımsızlık arasında bir mücadele yürüyormuş gibi görünüyor. Fakat bu bir göz boyamadır. Ne bir yanın gerçekten demokratikleşme diye bir derdi vardır, ne diğer yanın gerçekten emperyalizmden bağımsızlık diye bir derdi.

Egemenler arasındaki mücadelelerde bizim tavrımız, işçilere ve emekçilere, bunların ikisinin de bizler için veba ile kolera gibi olduğunu kavratmaya çalışmaktır. Biz egemen sınıfların tüm partilerine karşı demokrasi ve bağımsızlık için kendi mücadelemizi yürütmeliyiz. Onlar arasındaki çelişkilerden devrimci mücadelemiz için yararlanabilmek için şu anda çok zayıfız.

Emekçi kitlelerin hareketi: Mücadele etmeyi gerektiren nedenlerle karşılaştırıldığında, Türkiye'deki işçi hareketi zayıftır. Bilinç ve örgütlülük düzeyi düşüktür. İşçilerin yüzde 10'u bile sendikal örgütlü değildir. Yürüyen mücadeleler bir bütün olarak defansif mücadeleleridir, ve önderlik kural olarak, sistemle bütünleşmiş olan sendika ağalarının elindedir. Öyle ki, işçilerin mücadeleleri çoğunlukla, egemen sınıfların iktidar mücadelesinde bir tarafın kuyruğu derekesine indirgenebilmektedir. Bunu, sendika ağalarının devlet sermayesini "halkın malı" olarak adlandırıp, mücadeleyi devlet kapitalizmi için bir mücadele olarak yürüttükleri özelleştirmelere karşı mücadelede gördük. Ya da şu anda yerel idareler reformu için hükümet tarafından sunulan yasa tasarısına karşı yürüyen kampanyada görüyoruz. İslamcılar Kemalistlerin iktidarını geriletmek için merkezi idareyi zayıflatıp, yerel idarelere daha fazla yetki vermek istiyorlar. Kemalist merkeziyetçi devlet ve savunucuları feryadı basıyorlar. Onlarla birlikte ve artlarından da sendika ağaları. İşçiler ve emekçiler statükoyu savunmak için eylemlere çağrılıyor ve bunlar için örgütlendiriliyor.

Köylü hareketi: Özel köylü talepleri olan bir kitle hareketi olarak bu hareket işçi hareketinden daha zayıftır. Son yılların en uzun süreli köylü hareketi, çevre politikasına yönelik talepler temelinde bir mücadeleydi. Ege bölgesinde siyanür kullanılarak altın çıkarılması söz konusuydu. Çokuluslu bir şirket, köylülerin hareketine son vermek için tüm bölgeyi satın almak istedi. Köylüler topraklarının satın alınmasına izin vermediler. Bu hareket, çevre politikasına ilişkin taleplerin gelecekte kitle hareketlerinin gelişmesinde önemli bir kaldıraç olabileceğini gösterdi.

Türkiye'de **kadın hareketi** kitle hareketi olarak yavaş fakat sürekli bir gelişme içindedir. Emekçi kadınlar arasında kendi talepleri doğrultusunda bağımsız kadın hareketi olarak mücadele etme yönünde güçlü bir istek gelişirken, çoğu devrimci örgüt tarafından bu istek göz ardı ediliyor ve kadınların bağımsız hareket etmesi feminist ve bölücü olarak damgalanıyor. Örneğin bu 8 Mart'ta İstanbul'da –aralarında bizim de bulunduğumuz– çeşitli kadın örgütlerinin, erkeklerin olmadığı bağımsız bir kadın yürüyüşü düzenleme önerisi çoğu devrimci örgütler tarafından reddedildi. Biz, kadınların bu isteğinin haklı ve meşru olduğu, emekçi kadınların kendi örgütlerinde bağımsız örgütlenmesinin de işçi sınıfı-

nın sınıf mücadelesini zayıflatmayıp, bilakis, aksi takdirde belki de evde kalacak kadınları doğrudan mücadele içine çekmek suretiyle güçlendireceğini düşünüyoruz.

Üniversite ve orta öğrenim gençliğinin demokratik ve ekonomik talepleri için **mücadelesi** Türkiye'de kitle hareketinde azımsanmayacak bir rol oynuyor. Daha sonraki tüm devrimci ve komünist örgütler altmışlı yılların sonlarında bu hareket içinden çıktılar. Bugün bu hareketin de seviyesi fazla yüksek değildir, fakat gelişme potansiyeli vardır ve 12 Eylül 1980 sonrasındaki derin apolitiklikten çıkmıştır.

Son 15 yılda Kuzey Kürdistan-Türkiye'de **emekçilerin en güçlü kitle hareketi** hiç kuşkusuz **Kürt ulusal hareketi idi** ve hâlâ öyledir. Bu hareketin gelişmesinde PKK adlı burjuva-milliyetçi örgüt ve onun önderlik ettiği silahlı mücadele tayin edici rol oynamıştır. Bu örgüt gittikçe daha açık bir şekilde reformist bir çizgiye doğru evrimlenmiştir. "Başkan" Abdullah Öcalan tutuklandıktan sonra, Türk devletinin denetimi altında şimdi açıkça "Türkiye'nin birliğinin güçlendirilmesini" siyasi hedef olarak ilan etmiştir. PKK, kendisini "Güneş" olarak kutlattıran başkanının ardından gitmiştir. Birkaç kez isim değiştirdikten sonra şimdi Kongra-Gel adını alan PKK'nın şimdi tüm politikası Türk devletiyle uzlaşmaya/barışmaya yöneliktir.

Kürt ulusal hareketi dün olduğu gibi bugün de Türkiye'de en büyük kitle hareketidir. Fakat o şimdi artık sistem içi, sisteme uygun reformist bir kitle hareketidir. Bazen radikal çıkışlar yapmasının nedeni, faşist Türk devletinin PKK'nın kendisine yaptığı teklifleri kabul etmeye hazır olmamasıdır. Faşist Türk devleti PKK'nın tamamen dağıtılıp teslim olmasını istemektedir. Bu harekette hâlâ mevcut olan devrimci potansiyeli komünist mücadele için kazanmak önemli bir görevdir. Bu ancak, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) faşist Türk devletine karşı ve burjuva milliyetçiliğine ve reformizme karşı mücadele içinde kitleler içinde gerçek alternatif olarak kök salabildiğinde mümkündür. Bu zor bir görevdir fakat bu görev çözülmeden Türkiye ve Kuzey Kürdistan emekçilerinin ortak düşmanlarına karşı mücadelede birliği de sağlanamaz. Bu görevi çözmek zorundayız ve çözeceğiz.

Örgütlü sol hareket: Sosyal-demokrasinin solundaki örgütlü sol harekette bir yanda, kendine sosyalist, kısmen komünist diyen **legal sol** partiler var. Bu partilerden hiçbiri gerçekten sosyalist değildir. Bunlardan hiçbirinin kitleler üzerinde gerçekten "kitlelere önderlik ediyorlar" diyebilecek bir etkisi de yoktur. Bunların gerçek gücü belki de en açık şekilde seçimlerde görülebilir. Hepsi birlikte belki oyların yüzde birini toplayabilirler.

Devrimci sol faşist Türkiye'de mecburen illegal örgütlenmiştir. Bu elbette, onun hiç legal çalışma yapmadığı demek değildir. Bunlar legal gazeteler yayınlamakta, sendikalar gibi legal kitle örgütlerinde çalışmakta, kısmen kendi "kitle" örgütleri, "kültür merkezleri", "halkevleri" vs. bulunmaktadır, fakat parti olarak illegaldirler. Tüm bu örgütler kendilerine sosyalist, komünist, Marksist-Leninist veya Maoist demektedir.

Üç ana akım vardır:

Eski AEP yandaşları, Castro'cu – orta yolcu gruplar ve Maoistler.

Tüm devrimci sol örgütlerin bir ortak

özelliği, görüşümüzce, durumun değerlendirilmesinde sübjektif davranmaları ve ölçüsüzce abartmalar yapmalarıdır. Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki devrimci sol örgütlerin yayın organları incelendiğinde, pekâlâ, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrimin eli kulağında olduğu sonucuna varılabilir. Birkaç gün içinde, birkaç ay içinde devrim patlak verecektir. Ve söz konusu her örgüt emekçi kitleler içinde kök salmıştır ve onların mücadelelerine önderlik etmektedir.

Bu resmin gerçeklikle değil, gerçekliğin yerine isteğin geçirilmesiyle alâkası vardır! İsteği gerçeklik haline getirebilmek için görüşümüzce önce gerçekliği olduğu gibi kavramak gereklidir!

Ve biz... Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) parti olarak 22 yıldır vardır. Bu 22 yıl içinde biz siyasi çehremizi ortaya çıkardık ve bir yurtdışı örgütü olma durumundan yola çıkarak Kuzey Kürdistan-Türkiye'de çalışan bir örgüt haline geldik.

Esas görev: Bolşevik partinin inşası! Biz, herhangi bir ülkenin komünistleri için en önemli şeyin, bir bolşevik partinin yaratılması ve inşası olduğunu düşünüyoruz. Bu parti sınıf mücadelesi içinde inşa edilmek zorundadır. Bu parti işçi sınıfı içinde inşa edilmek zorundadır. Biz, her bolşevik partinin inşasının iki aşamadan geçtiği, geçmek zorunda olduğu görüşündeyiz. Parti inşasının birinci aşamasında partinin esas görevi proletaryanın öncüsünü komünizme kazanmaktır. Biz hâlâ bu birinci aşamada bulunuyoruz. Sistematik bir şekilde, proletaryanın öncüsünü kazanmaya çalışıyoruz. Bu nedenle güçlerimizi proletaryanın mücadelesi üzerinde yoğunlaştırıyoruz. İşletmelerde yer edinmeye ve örgütlenmemizi işletme hücreleri üzerine dayandırmaya çalışıyoruz. Gerici sendikalar içinde sınıf mücadeleci bir çizgi için çalışıyoruz. Tüm pratiğimiz bize bu çalışmanın korkunç zor ve meşakkatli olduğunu, bu çalışmada kısa vadede büyükçe bir başarı beklenmemesi gerektiğini gösteriyor. Fakat Marksizm-Leninizm bize öğretiyor ve biz Dünya Komünist Hareketinin deneyimlerinden ve kendi deneyimlerimizden biliyoruz ki bu, proletaryanın partisi için ve proleter devrimin zaferi için tek doğru yoldur.

İki ülke için iki parti... Biz Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki durumun somut tahlilinden hareketle ve Marksist-Leninist ilkelerden ve Dünya Komünist Hareketinin, fakat her şeyden önce de SBKP(B)'nin deneyimlerinden yola çıkarak, partimizin örgütsel inşası konusunda yeni bir yol tuttuk. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da örgütsel bakımdan birbirinden bağımsız olan, bir merkezi parti içinde birleşen iki bölgesel parti inşa etmeye başladık.

İnşa çalışmamızın sonunda Türkiye'de bir Bolşevik Parti (Türkiye) ve Kuzey Kürdistan'da bir Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) olacaktır. Bu partiler bölgesel çalışmalarını kendi sorumlulukları dahilinde birbirlerinden tamamen bağımsız olarak yürüteceklerdir. Bu partiler merkezi parti Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) içinde birleşmiş olacaklardır.

Biz bugün Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin merkezi parti olarak kurulmuş olması olgusundan yola çıkarak, tersi yönde ilerliyoruz. Bir merkezi partiden iki bölgesel parti geliştirmeye çalışıyoruz.

Zorlukları görüyor ve yaşıyoruz. Fa-

kat zorluklar aşılmak için vardır. Onları aşacağız.

Yurtdışında yeni yönelim politikası... Bir başka sorun, yurtdışı örgütlerimizin geleceği sorunudur. Gelişmeler bizi, salt bir yurtdışı olarak işe başlamaya zorladı. Bazı Batı Avrupa ülkelerinde, her şeyden önce de Federal Almanya'da oldukça güçlü bir yurtdışı örgütümüz vardı.

Sadece uluslararası ilişkiler için bir yurtdışı temsilciliği ve özel görevler için belki birkaç örgüt değil, bilakis Avrupa ülkelerindeki Kuzey Kürdistan-Türkiyeli işçiler arasında Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimi için ajitasyon ve propaganda yürüten ve onları oradaki devrim için kazanmaya çalışan tam bir parti ve sempatizan örgütlenmesi vardı.

1994'teki 5.Kongremizde yaşamlarının merkezi bu ülkeler olan Avrupa ülkelerindeki Kuzey Kürdistan-Türkiyeli işçilerin, bu ülkelerin işçi sınıfının parçası haline gelmiş olduğunu, bu ülkelerin komünist partilerinde örgütlenmeleri gerektiğini açık bir şekilde tahlil ettik.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'ye dönmeyen veya gönderilmeyen, veya yurtdışında özel görevler için örgütlenmiş olmayan yurtdışındaki yoldaşlarımızın ve sempatizanların geleceği, içinde yaşadıkları ülkelerin komünist örgütlerinde yatmaktadır.

Yıllardan beri, "Yeni Yönelim" dediğimiz bu politikayı fiiliyata geçirmeye çalışıyoruz. Bu konuda iyi deneyimler edindik ve somut adımlar attık.

Bu adımları sürdürmek ve sonuçlandırmakta kesin kararlıyız.

Dünya Marksist-Leninist Hareketi... Uluslararası Marksist-Leninist Hareketin birliği konusunda biz, bu birliğin yaratılması için ilkönce ortaklaşa ortaya çıkarılmış bir temele, ortaklaşa ortaya çıkarılmış bir siyasi platforma ihtiyaç olduğu görüşündeyiz.

Bu platformun ortaya çıkarılması için görüşümüzce açık ve –önemli görüş ayrılıklarını kitlelerden gizlememe anlamında– kamuoyu önünde ortak tartışmalarda 1928 Komintern programının, 1943'te Komintern'in dağıtılması kararının, Kominform'un Yugoslavya konusundaki kararlarının, 1957–1960 Moskova Deklarasyonları'nın ve 1963 Polemiği'nin değerlendirilmesi gereklidir. Bunun da ötesinde, daha sonraki birleşme çabaları da ortaklaşa değerlendirilmelidir.

Çeşitli partilerin tek başına yaptığı teorik çalışmaları, araştırmaları vs. ortak çalışmaların parçaları haline getirmek gereklidir.

Bunun ne kadar zor olduğunu biliyoruz, fakat bu yapılabilir.

Ortak tartışmalar, ortak teorik çalışmalar elbette Dünya Komünist Hareketi'nin birliğini sağlamanın ya da daha doğrusu yeniden sağlamanın tek aracı değildir. Buna paralel olarak pratik politikada tüm ülkelerin işçi hareketini gerçekten enternasyonalist bir hareket haline getirmeli, ortak uluslararası eylemlerde birlikte çalışmalıyız. Bunun objektif şartları her zamankinden daha güçlü bir şekilde vardır.

Biz, karşılıklı açık ve kamuoyu önünde eleştirinin kitleleri eğitmeye de hizmet ettiği, bundan korkmamamız gerektiği düşüncesindeyiz. Dünya Komünist Hareketi ancak ortak pratik mücadele içinde ve açık ve kamuoyu önünde tartışmayı ve karşılıklı eleştiriyi dışlamayan, bilakis bunu da içine alan bir uluslararası siyasi platformun yaratılması için ortak çabalar içinde yeniden kaynaşacaktır.

Bunu başaracak durumdayız, ve başaracağız – birlikte. ○

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 8. Uluslararası Konferansının Kararları Hakkındaki Tavrı

"ABD Emperyalizminin Saldırgan ve Yayılmacı Niteliği, Emperyalistler Arası Çelişmelerin Sertleşmesi ve Genel Savaş Tehlikesinin Artması" başlıklı 1 No.lu Kararla ilgili olarak:

Biz bu kararı, **kararın ikinci maddesinin 8. noktası dışında**, imzalıyoruz. İmzalamadığımız ikinci maddenin 8. noktasında şöyle denmektedir:

*"**Dünya çapındaki** ortak mücadelede **esas darbe** günümüz dünyasında 1. numaralı emperyalist güç olarak ABD'ye karşı **yönlendirilmelidir.**"*

Bu cümlede dile getirilen düşünce aslında **"ABD emperyalizmi dünya halklarının baş düşmanıdır."** tespitinde dile getirilen düşünce ile aynıdır. Konferansta bu konu üzerinde oldukça çekişmeli tartışmalar yaşandı. Bu tartışmalarda biz bugünkü şartlarda dünya çapında bir baş düşman tespitine ilkesel olarak neden karşı olduğumuzu, gerekçeleriyle açıkladık. Konferansta bu noktada bir fikir birliği olmadığını ve sağlanamayacağını birlikte tespit ettik. Bu konuda konferansa katılan tüm grup ve partilerin üzerinde birleştikleri ortak formülasyon ***"Başını ABD emperyalizminin çektiği emperyalizm dünya halklarının baş düşmanıdır."*** şeklinde idi. Bunun anlamı uluslararası alanda esas darbenin (başını ABD emperyalizminin çektiği) emperyalizme karşı yönlendirileceğidir. Fakat şimdi imzaya açılan metinde ortak mücadelede esas darbenin bir

emperyalist güce, ABD emperyalizmine karşı yönlendirileceği söylenmektedir. Bu tespit pratikte örneğin Almanya veya Fransa gibi bir emperyalist ülkede yanlış bir siyasete götürebilir.

Aslında bu tespit (Esas darbe ABD emperyalizmine vurulmalıdır.) 8. noktanın gayet doğru olan ikinci ve üçüncü noktalarındaki şu açık tespitlerle de çelişmektedir:

*"**Emperyalist ülkelerde** her marksist-leninist parti işçi sınıfı ve müttefiklerinin mücadelesini **kendi ülkesinin emperyalist burjuvazisine karşı yöneltmeli** (...)*

***Ezilen ülkelerde** marksist-leninistler har somut durumu incelemeli ve devrimci sınıf mücadelesini **kendi ülkelerini en çok ezen emperyalist güçlere ve yerel hakim sınıflara karşı yönlendirmelidir.** (...)"*

Biz böyle bir belgede bu gibi açık çelişmelere yer olmaması gerektiğini düşünüyoruz.

— "Irak halkı" mı, yoksa "Irak halkları" mı sorunu hakkında açıklama: Biz bu karar tasarısının tartışmaları sırasında karar tasarısında yer alan "Irak halkı" kavramının yerine "Irak halkları" veya "Çeşitli milliyetlerden Irak halkı" kavramının kullanılmasını önerdik. Bu önerimiz bu karar tasarısının tartışması sürecinde üzerinde fazla tartışılmadan kabul gördü. Bu kabul görüş imzaya açılan metnin birinci noktasının üçüncü cümlesinde de görülmektedir. Orada şöyle denmektedir:

"Buna rağmen Irak halklarının kahramanca direnişi... (...)"

Bu tartışmanın geri planında Irak'ta değişik millet ve milliyetlerden insanların yaşadığı, Irak'ta egemen ulus (Arap ulusu) dışındaki ulus ve milliyetler üzerinde ulusal baskının var olduğu ve bu alanda var olan çelişmelerin emperyalistler tarafından kullanıldığı olguları vardır. Irak'taki direniş ile ilgili özel karar tasarısının (5. Karar) tartışmasında, sözkonusu tartışma yeniden gündeme gelmiştir. Konferansın çoğunluğu bu tartışmada doğrudan siyasi-ajitatif bir kararda "Irak halkı" kavramının kullanılmasının doğru olacağı şeklinde tavır takınmıştır. Tartışmanın belli bir noktasında biz Konferansı bloke etmemek için tartışmayı kestik ve Irak'la ilgili kararı imzalamayacağımızı açıkladık. Konferans sürecinde bu konudaki açıklamamızı yazılı olarak verdik.

— Çin Halk Cumhuriyeti'nin değerlendirilmesi ile ilgili olarak:

1 No. lu Karar'ın 4. noktası ile ilgili olarak şu açıklamayı yapma ihtiyacı duyuyoruz:

Biz Çin Halk Cumhuriyeti'ni bugün henüz emperyalist bir büyük güç olarak değerlendirmiyoruz.

Biz Çin Halk Cumhuriyeti'ni her şeyden önce yabancı emperyalist sermaye ile Çin'in muazzam ekonomik potansiyelini kullanan emperyalist büyük bir güce doğru hızla gelişebilecek ve gelişmekte olan, bağımsız kapitalist bir güç olarak değerlendiriyoruz. Çin Halk Cumhuriyeti bugün henüz emperyalist bir büyük güç olmasa da, hem ekonomik hem siyasi açıdan dünyadaki esas güçlerden biri konumundadır.

Bu noktada söylenenlerin içini biz böyle dolduruyoruz.

"Emperyalizmin Ekonomik Krizi ve Etkileri" başlıklı 2. No.lu Karar hakkında:

Bu kararı olduğu gibi imzalıyoruz.

Şunu not olarak eklemek istiyoruz: Biz şu an dünya ekonomisi bir bütün olarak ele alındığında Marksist kriz teorisi açısından kriz devresinin canlanma evresi içinde bulunulduğunu, fakat bu canlanmanın gayet istikrarsız olduğunu ve kararda sayılan bir dizi faktör tarafından tehdit edildiğini tespit ediyor, bunların altını çiziyoruz.

"Uluslararası İşçi Sınıfının Sınıf Mücadelesi, Halkların Anti-Emperyalist Mücadelesi ve Pratik İşbirliğinin İyileştirilmesi de Dahil Uluslararası Dayanışma" başlıklı 3 No.lu Karar hakkında

Bu kararı, aşağıda sayacağımız tespitler dışta tutulmak kaydıyla, imzalıyoruz. Kararın katılmadığımız ve imzalamadığımız bölümleri şunlardır:

Birinci sayfa dördüncü paragrafta şu tespit yapılmaktadır:

"Tarihte ilk kez, Şubat 2003'te, (...) emperyalist savaşa karşı dünya çapında eylem günü düzenlendi."

"Dünya çapında, beş kıtada on milyonlarca insanın militan katılımıyla emperyalist savaşa karşı eylem günü"nün tarihte ilk kez Şubat 2003'te düzenlendiğini iddia etmek yanlıştır. 1 Eylül daha 1920'li yıllarda (ekte 1928'le ilgili çağrının kopyasını iliştiriyoruz) Komünist Enternasyonal tarafından emperyalist savaşa karşı dünya çapında eylem günü olarak ilan edilmiştir. Komintern'in bu çağrıları temelinde bir çok kıtada milyonlarca emekçi eylemlerde birleşmiştir. 1950'li yılların başlarında da emperyalist savaş tehdit ve tehlikesine uluslararası alanda çok geniş katılımlı eylemler, eylem günleri vardı. Bu eylemler doğrudan komünist partilerinin ve geniş kitle örgütlerinin önderliğinde idiler.

Aşağıdaki paragrafları imzalamıyoruz:

"Filipinler, Filistin, Kolombiya, Irak, Türkiye, Nepal vd. gibi bazı ülkelerde, silahlı mücadeleler verilmektedir. Bu mücaedelelerden bazılarına marksist-leninist partiler önderlik etmektedir. Bu mücadeleler çok çeşitli anti-emperyalist kitle mücadeleleriyle birleştirilmektedir ve anti-emperyalist hareket için önemlidir. Diğer yeni sömürge, sömürülen ve ezilen ülkelerde, silahlı devrime hazırlanan devrimci güçler ortaya çıkmaktadır.

Bu güçlerin dünyanın her yanındaki marksist-leninist ve tüm anti-emperyalist demokratik ve ilerici parti ve örgütlerin destek ve dayanışmasına ihtiyacı vardır ve onlar bu destek ve dayanışmayı hak etmektedir."

Bu paragraflarda silahlı mücadele, öncelikle de marksist-leninist güçlerin önderliğinde halkların silahlı mücadeleleriyle dayanışma dile getirilmek istenmektedir. Kuşkusuz biz de böyle bir dayanışmadan yanayız. Fakat buna rağmen biz bu paragrafları imzalamıyoruz. Çünkü burada yanlış bir uzlaşma formülüyle konferansta var olan, değişik silahlı mücadelelerin değerlendirilme farklılıkları silinmekte, bu konuda olmayan bir birlik varmış gibi

gösterilmektedir.

Burada önce kapsamları ve nitelikleri itibarıyla birbirinden çok değişik mücadelelerin iç içe sayıldığı görülmektedir. Örneğin Irak'ta ve Filistin'deki silahlı mücadeleler, Filipinler'deki Yeni Halk Ordusu önderliğindeki silahlı mücadeleden nitelik olarak ayrı mücadelelerdir. Diğer yandan örneğin Türkiye'de verildiği söylenen silahlı mücadelenin kapsamı aynı yerde sayılan bir dizi diğer ülkedeki silahlı mücadelelerle karşılaştırılamayacak kadar dardır. Sınıf mücadelesinde anda önemli bir rol oynamayan marjinal bir mücadeledir bu mücadele. Diğer yandan eğer buradaki sıralamada ortak payda, kimin önderliğinde olursa olsun, boyutu-kapsamı ne olursa olsun, silahlı mücadele ise o zaman örneğin neden Türkiye'nin bu sıralamada adlandırıldığı ve fakat örneğin Çeçenistan'ın, Sri Lanka'nın, Afganistan'ın, Bask Ülkesi'nin vb. sayılmadığı açıklanamaz.

Bir bütün olarak bu paragraflarda yapılan tespitler bu konuda var olan görüş ayrılıklarının berraklaştırılıp, aşılmasına hizmet etmemektedir.

Aynı kararın "Uluslararası Dayanışma" başlıklı son bölümünün dördüncü maddesinde şöyle deniyor:

"Yeni sömürge ülkelerdeki sömürülen ve ezilen halkların Filipinler, Kolombiya, Filistin, Türkiye, Nepal ve Hindistan'da ve diğer ülkelerdeki marksist-leninist ve devrimci partiler ve örgütler önderliğinde yürüyen silahlı mücadelelerini destekliyoruz."

Burada söylenenler hakkında da, yukarda söylemiş olduklarımız geçerlidir.

Biz Türkiye açısından kesin olarak şunu söyleyebilecek durumdayız: Bugün Türkiye'de marksist-leninist güçlerin önderliğinde yürüyen ve gelişmeler açısından önemli olan bir silahlı mücadeleden söz edilemez.

Irak halkları

Bunun dışında biz çok net olarak "Irak halkının direnişi..." (kararın birinci cümlesi) "Kahraman Irak halkı ile dayanışma..." ("Enternasyonal Dayanışma" bölümünün ikinci cümlesi) gibi formülasyonlarla hemfikir olmadığımızı ve bunları **imzalamadığımızı** açıklıyoruz. Bu formülasyonlar Irak'ta bir ulusal sorunun varlığını, Irak halkının ulusal açıdan bir birlik oluşturmadığı gerçeğini, Irak'ın çok uluslu-milliyetli bir devlet olduğu gerçeğini inkâr ediyor. Irak'ta ezilen uluslar, örneğin Kürt ulusu, kendi kaderini tayin hakkına, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkına sahiptir.

"8. Uluslararası Konferansın Perspektifi ve 9. Konferansın Hazırlığı" Başlıklı, 4 No.lu Karar Hakkında

Bu kararı imzalıyoruz.

Ancak şunu da açıklıyoruz: Konferansa katılımla ilgili "Esas Ölçütler" ve kimi "İlkeler"le ilgili olarak geçmişte getirdiğimiz bütün eleştirilerimiz bugün de geçerlidir. Biz gerek esas ölçütler ve gerekse kimi "ilkeler"in düzeltilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Bu konferansta bunlar üzerine tartışma imkânı olmadığı için, daha şimdiden bir dahaki konferans için bunlar üzerine de tartışılması önerisini getiriyoruz.

"Dünyanın Bütün İşçilerine ve Halklarına" Başlıklı 5. No.lu Karar Hakkında

Bu kararı imzalamıyoruz.

Bu kararı neden imzalamayacağımızı konferans sırasında yaptığımız şu yazılı açıklamayla ortaya koymuştuk:

"Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin 8. Konferansın Irak hakkındaki karar tasarısı hakkında açıklaması:

(Divan başkanlığından bu açıklamanın duyurulmasını ve komisyona ulaştırılmasını talep ediyoruz.)

1— Biz tartışmalarda da ortaya koyup gerekçelendirdiğimiz gibi bu karar tasarısını, eğer bu karar tasarısında Irak'ın çeşitli milliyetlerinden halkı, ya da Irak halkları kavramları kullanılmazsa, imzalamayacağız. Biz bunu güncel ortamda mutlak gereklilik olarak görüyoruz.

2— Biz bu karar tasarısının tartışması içinde, karar tasarısının 5. maddesinin ilk bölümünün bütünüyle silinmesi, çıkarılması önerisini de getirmiştik. (Kararda bu şimdi 4 maddedir. / BN) Ne yazık ki bu öneri tartışmanın ateşi içinde kaybolup gitti ve biz bu konudaki gerekçelerimizi getirme fırsatı bulamadık. Biz karar tasarısını imzalamasak da, sözkonusu noktayı neden yanlış bulduğumuzu, gerekçelerimizi kısaca ortaya koymak istiyoruz.

Sözkonusu yerde şöyle denmektedir: "Irak direnişinin etnik ve dini farklılıkları aşarak ve böylelikle emperyalist saldırganların ve bir avuç hainin yardımıyla teşvik ettikleri bölücü manevraları boşa çıkararak ulaşmış olduğu birliği memnuniyetle karşılıyoruz."

1— Önce olgu şudur: Arap ulusu ile Kürt ulusu arasındaki çelişmeler noktasında "etnik farklılıklar" direniş ile ve direniş içinde aşılmamıştır. Tersine bu noktada etnik temeldeki çelişmeler siyasi durumda yoğun bir biçimde sertleşmiştir.

Bugün Güney Kürdistan'da KDP ve KYB gibi örgütlerin siyasi önderliğindeki Kürt ulusal hareketinin emperyalizmin, en başta da Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi konumuna girdiği olgudur. Fakat bu Kürt ulusunun Irak'ta ezilen bir ulus olduğu, onun çok yoğun ulusal baskı altında yaşamış olduğu, kendi kaderini tayin, yani ayrılıp ayrı devlet kurma hakkına sahip olduğu gerçeklerini ortadan kaldırmaz.

2— Bir başka olgu şudur: Emperyalizm yüz yılı aşkın süredir, Kürdistan'ın bölgenin çeşitli gerici ülkeleri, güçleri arasında bölünmüş olmasından yararlanarak bir yandan Kürt milli hareketini kendi çıkarları için kullanmaya çalışırken, diğer yandan Kürt ulusuna karşı bir çok halde soykırımcı uygulamalar geliştiren bölge gerici güçlerine destek vermektedir.

3— Marksist-leninistler tam da böyle karmaşık bir durumda, anti-emperyalist mücadelede ezilen ulusların haklarını savunma, emperyalizmin bölme siyasetlerini ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunma ve ulusal şovenizmine karşı mücadele temelinde geri püskürtme yükümlülüğüne sahiptir.

4— Karar tasarısında emperyalist

saldırganların bölücü manevralarının Irak direnişinin birliği sayesinde aşıldığı iddia edilmektedir. Bu tespit olgularla çelişmektedir. Burada Irak'taki Kürt ulusunun ayrılma hakkından tek söz yoktur. Tersine bu adeta emperyalist saldırganların bölücü manevraları çerçevesinde görülmektedir. Bu yanlıştır. Irak'ta Kürt ulusunun ayrılma hakkı, emperyalistlerin bölücü manevrası değil, Kürt ulusunun en tabii ulusal hakkıdır. Irak'taki direniş ancak bu hakkı tanırsa, ancak Saddam rejiminin şovenist soykırımcı siyasetini açıkça mahkûm ederse, ancak o zaman Irak'ta Arap ve Kürt ulusu ve halklarının gerçek bir birliğinin yolu açılmış olur, ancak o zaman direniş içinde halkların birliği sağlanabilir.

5— Bugün Irak direnişi içinde yer alan belirleyici partilerin, ittifakların, grupların pozitif programlarının ne yazık ki Arap milliyetçiliği ya da Arap dinciliği tarafından belirlendiği, bunların Kürt ulusunun ayrılma hakkını kökten reddettiği olgudur. Bunun da ötesinde daha bugünden bu güçlerin bir bölümünün yayın organlarında açıkça, Kürt ulusuna karşı düşmanlık körüklenmekte, Irak'ta zafer kazanıldığında Kürdistan'da intikam alınacağı propagandaları bile yapılabilmektedir.

Hal böyleyken, "Irak direnişinin etnik ve dini farklılıkları aşarak... birliğe ulaştığı" vb. tespitlerini yapmak, istekleri gerçeğin yerine geçirmektir."

Konferansta yazıp vermiş olduğumuz bu yazıya ek olarak şunu da söylemek istiyoruz:

Karar'da "Bağdat, Felluce, Necef, Kerbelâ daha şimdiden Yankiler için ikinci bir Vietnam haline geliyor." denilerek yapılan Vietnam benzetmesi de siyasi olarak kökten yanlış bir benzetmedir. Bu Vietnam analojisi Vietnam'da sözkonusu olanın komünistlerin önderliğinde gerçek bir anti-emperyalist savaş olduğu gerçeğini gözardı etmektedir.

Bugün Irak'ta gelişen direniş hareketi bugünkü biçimiyle emperyalist sisteme karşı yönelmiyor. Direniş esas olarak ülkenin işgaline, işgalci güçlere, onların işbirlikçilerine karşı yöneliyor. Komünistler bu direniş hareketi içinde önemli bir rol oynamıyor. Bu şartlar altında Vietnam'dan söz etmek, Irak'taki direnişe, onda ne yazık ki henüz olmayan kimi nitelikler yakıştırmak anlamına gelir.

Bolşevik Parti
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)
Merkez Komitesi adına

25 Haziran 2004

"8. Uluslararası Konferans" katılımcılarının imzasına açılmış olan "Marksist-Leninist Enstitü" veya "Eğitim Merkezi" kurulmasına çağrı yapan karar tasarısını imzalamadık. Çünkü marksist-leninist hareketin andaki birlik seviyesinin böyle bir projeyi ortak proje olarak gerçekleştirecek seviyede olmadığı düşüncesindeyiz.

Küba'yla ilgili olan karar tasarısını ve siyasi tutuklularla dayanışma konusundaki karar tasarısını imzaladık. ○

Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 8. Uluslararası Konferansı'nın 1 No.lu Kararı

ABD Emperyalizminin Saldırgan ve Yayılmacı Karakteri, Emperyalist Güçler Arasında Yoğunlaşan Çelişkiler ve Artan Savaş Tehlikesi

1) Emperyalizmin genel saldırganlığı yüzyılın dönümünden beri arttı. Bu ifadesini şiddetlenen ekonomik yayılmada, işçi sınıfının ve halkların şiddetlenen sömürüsünde, ve emperyalizmin çıkarlarını emperyalist savaşlar yoluyla kollama eğiliminde buluyor. ABD emperyalizminin saldırgan çizgisi, 11 Eylül 2001'deki saldırılardan sonra, Afganistan'ın ve ardından Irak'ın istila ve işgal edilmesiyle daha yoğun bir şekilde ortaya çıktı. ABD emperyalistleri aynı zamanda İran, Kuzey Kore, Küba ve Suriye'yi de tehdit ettiler. Ne var ki, Filistin'deki halkın mücadelesine ek olarak Irak halklarının kahramanca direnişi, Orta Doğu'yu emperyalizme karşı mücadelenin fırtına merkezlerinden biri haline getirdi.

Emperyalist ABD hükümeti, savaşı yaşadığı keskin ekonomik krize bir çözüm olarak kullanmaya çalışıyor. Dünyada nüfuz alanlarını emperyalist büyük güçler ve onların tekelleri arasında yeniden paylaşmak yoluyla, özellikle de petrol rezervlerini kontrol etmek amacıyla kendi hakimiyetini savunmaya ve genişletmeye çalışıyor.

2) ABD emperyalizmi, ekonomik, siyasi ve askeri gücü nedeniyle esas emperyalist güçtür. Başka emperyalist güçlerle birlikte Afganistan'daki saldırganlıklarıyla Orta Asya'da ve Hazar Denizi bölgesinde, bu bölgelerin petrol kaynaklarını ve boru hatlarını ve Avrupa, Japonya ve Çin'e petrol akışını kontrol etme olanağı sağlayan bir dizi askeri üs dayatmayı başardı.

Dünyada ikinci en büyük petrol rezervlerine sahip olan Irak'ın işgalinin bir amacı da, petrol kaynaklarını ele geçirmek, askeri üsler kurmak ve tüm Orta Doğu'yu kontrol etmektir.

Birleşik Devletler İsrail devletini ve faşist Şaron'un Filistin halkına karşı siyasetini desteklemektedir.

"Ön alıcı savaş" (pre-emptive war) teorisiyle o, İkinci Dünya Savaşının sonundan beri ilan edilmiş olan uluslararası hukuk kurallarından açıkça ayrılarak, böylelikle BM tarafından saptanmış olan uluslararası hukuk kurallarını çiğnemiştir.

"Terörizm"i küresel bir tehdit saymış ve emperyalist güçlerin ve diğer ülkelerin hükümetlerinin desteğiyle onu ezilen ülkelerden veya uluslardan milliyetçi güçlere veya devrimci güçlere karşı baskıcı önlemler uygulamanın bahanesi olarak kullanmıştır.

Bu gelişme, Birleşik Devletler ve diğer ülkelerin iç faşistleşmesiyle birlikte yürümektedir.

Tüm emperyalist ülkeler ordularını saldırgan müdahale güçleri olarak yeniden örgütlemişler ve diğer ülkelerdeki askeri güçlerini, kısmen BM misyonları perdesi altında artırmışlardır. Tek başına Birleşik Devletler'in yurtdışında 702 askeri üssü ve dünyanın 140 ülkesinde askeri varlığı bulunmaktadır. Güneydoğu Asya üzerindeki kontrolünü artırmak için ABD, Filipinlerde, Yeni Halk Ordusu'nun faaliyet gösterdiği alanlarda da yeniden güçlü bir askeri varlık kurmuştur. Nepal'de de ABD'nin devrimci silahlı harekete karşı faaliyet gösteren 500 askeri personeli bulunmaktadır.

Avrupa'da yeni NATO askeri stratejisi emperyalist rakipleri potansiyel düşmanlar olarak görmektedir. Avrupa Birliği'nin doğuya doğru genişlemesiyle, ilk kez doğrudan Rusya sınırında birlikler konuşlandırılmaktadır.

ABD'nin Afrika'da da askeri varlığı bulunmaktadır ve daha yakınlarda Liberya'ya müdahale etmiştir. Fransa ve Belçika'nın da Afrika'da önemli bir askeri varlığı bulunmaktadır.

Latin Amerika'da ABD emperyalizminin daha şimdiden 400 Yankee askeri "danışman"ı bulunduğu "Plan Kolombiya"da, And Bölgesel Girişimi, Küba'ya karşı tehditler, Venezuella'daki askeri darbeye destek, Haiti'de yakınlardaki askeri müdahale vs.de dile gelen bir askeri kolu; ve bir de FTAA (Amerikalar Serbest Ticaret Bölgesi) ve dış borçlarda dile gelen bir ekonomik kolu vardır.

Yine de ABD, içteki ekonomik kriz, askeri aşırı yayılma ve esas olarak da uluslararası işçi sınıfının ve halkların mücadelesi, muzaffer bir blitzkrieg (yıldırım savaşı) geliştirme emperyalist hayallerini yenilgiye uğratan Irak halkının büyüyen askeri direnişinde ve aynı şekilde Afganlıların direnişinde dile gelen mücadelesi yüzünden, kesinlikle yenilmez değildir.

Savaş hazırlıkları ve Irak'ın istilası, dünyada savaşa ve ABD emperyalizmine karşı on yıllardan beri ilk kez bu şekilde sınırları aşarak koordine edilen muazzam bir protesto dalgası başlattı. Birleşik Devletler'deki kitleler bile –ki şimdi bunlara asker yakınları da dahildir– savaşı ve istilanın haklı gösterilmesini protesto ettiler. Savaş tutsaklarına sistematik olarak işkence yapılmasının lanetlenmesi ve Amerikan askerlerinin tabutları ABD emperyalizmini zor duruma soktu.

3) Irak'a karşı emperyalist saldırganlık emperyalistler arası çelişkileri artırdı. İngiltere, İspanya ve İtalya Birleşik Devletler'e katılırken, Fransa, Almanya, Rusya ve Çin karşı çıktı. Birleşik Devletler, Irak işgaliyle birlikte, Irak hükümetinin Fransa, Rusya ve Çin şirketleriyle yapmış olduğu petrol kontratlarını ve Almanya ile inşaat kontrat-

larını geçersiz ilan etti.

Emperyalist büyük güçler arasındaki çelişkilerin şiddetlenmesi, halkların ve devrimci hareketlerin bunlardan yararlanma fırsatlarını da artırıyor. Fakat biz Marksist-Leninistler, Bush'un emperyalist ve savaş kışkırtıcısı politikalarına karşı halkların Fransa, Almanya, Rusya ve Çin'in emperyalist hükümetleriyle birleşmesi gerektiği fikrini savunan sosyal-şoven önerilere karşı dikkatli olmalıyız.

Sosyal-demokrasi ve tüm reformistler, savaş karşıtı hareketi sahiplenmeye çalıştılar. "Saldırgan emperyalist ülkeler" ve "barışçıl ülkeler"den söz ediyorlar. Almanya, Fransa, Rusya gibi emperyalist büyük güçlerin barışçıllığı ikiyüzlülükten başka bir şey değildir.

Fransa, Almanya, Rusya ve Çin istilaya katılmadılar, fakat sonradan BM kararıyla onu meşru hale getirdiler ve şimdi ABD ile, Amerikan-İngiliz işgalinin yerine BM işgalini geçirme yoluyla Irak'ın zenginliğini yeniden paylaşmanın pazarlıklarını yapıyorlar.

Pasifizm, Irak'ın Birleşmiş Milletler güçleri tarafından işgal edilmesini savunuyor ve BM'in en güçlü emperyalist güçlerin bir aleti olma karakterini kesinlikle göremiyor.

4) Günümüz dünyası çok-kutuplu bir eğilime sahiptir.

İktisadi bakış açısından bakıldığında, dört ana güç vardır: ABD, ana parçaları itibariyle birleşik hareket ettiğinde Avrupa'nın önde gelen emperyalist güçlerinin Bloku (Almanya, Fransa, Britanya ve İtalya) (on iki ülkenin Euro'yu benimsemiş olduğu hesaba katılmalıdır. İngiltere kendi para birimini korumaktadır), Japonya ve Çin.

Siyasi olarak birçok ana güç vardır: ABD, Japonya, Rusya (ABD den sonra ikinci en büyük askeri güç), Çin, ve Fransa-Almanya ekseni etrafında toplanma veya ABD ile birlik olma eğiliminde olan Avrupalı güçler.

Avrupa Birliği daha yakınlarda, dünyada 1 numara haline gelme açıklanmış hedefiyle on yeni üyeyle yeni-sömürgeci tarzda bütünleşerek genişledi. Batı Avrupalı emperyalist ülkeler, en başta da Almanya, yeni AB ülkelerinin ekonomilerinin kendi emperyalist (süper) tekellerinin diktalarına doğrudan tabi kılınmasını örgütlüyorlar. ABD'ye kıyasla geride bulunan Almanya ve Fransa, kendi tekelleri için pazarları genişletiyorlar.

5) Etki alanlarının paylaşımı uğruna dalaş:

Emperyalizmin eşitsiz gelişmesi temelinde, ABD emperyalizmi dünyada 1 numaralı güç olarak kendisine yönelik potansiyel bir tehlike görüyor ve dünyada egemenlik alanlarının yeniden paylaşımını zorluyor. Bu dalaş yeni etki alanları, pazarlar, hammaddeler ve özellikle de petrol ve topraklar uğruna bir dalaştır.

Balkan Savaşı sırasında ABD ile Almanya arasında ve Rusya, Çin ve Fransa ile de çelişmeler vardı. ABD bu bölgeye girmeyi başardı. Avrupa, Japonya ve Çin'e de ikmal yollarını kontrol etme yolları arıyor. Rusya ve Çin'i neredeyse tamamen kuşatmış bulunuyor. Rusya Çeçenistan'ı işgal etmeye devam ediyor.

Amerika Birleşik Devletleri terörizme karşı mücadele bahanesiyle Orta Asya'ya ve Hazar bölgesine girerken, bu müdahalenin Rusya ve Çin'in işine gelmediği açıktı. Rusya ve Çin işkilli; ve onlar Kırgızistan, Özbekistan ve Tacikistan'la birlikte Şang-

hay İşbirliği Örgütü çerçevesinde ortak askeri manevralar yaptılar.

Çeşitli güçler arasındaki bloklar ve ittifaklar istikrarlı değil.

Tüm emperyalist güçler ezilen ülkelerin ve eski Sovyet Bloku ülkelerinin sömürüsünde kendi paylarını arttırmaya, buralarda egemenlik kurmaya çalışıyorlar. Ezilen uluslara ve halklara karşı birleşmeye çalışıyorlar fakat kendi aralarında da üstünlük kazanmak için mücadele ediyorlar.

6) Lenin'in çağ tanımının hâlâ geçerli olduğunu doğrularız: 1. Çağımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır, 2. emperyalizmin eşitsiz gelişmesi ve emperyalist ülkelerin dünyayı kendi aralarında paylaşmak için savaşa başvurmaları kaçınılmazdır, 3. emperyalizm dünyayı ezen ve ezilen uluslara bölmüştür, uluslararası proletarya ikincilerin yanında mücadele eder ve ulusal kurtuluş devrimleri proleter dünya devriminin ayrılmaz bir parçasıdır.

ABD emperyalizminin saldırgan ve yayılmacı niteliği yerel ve bölgesel savaşlar ve müdahalelerle gelişme eğiliminde. Emperyalistler arası çelişmeler şiddetlenmiş olmasına ve savaş eğilimi emperyalizmin özüne özgü olmasına rağmen, emperyalistler arası bir dünya savaşı olanağı yakın gözükmüyor. Bu durum değişebilir.

7) Silahlı ulusal kurtuluş mücadeleleri, emperyalizm yanlısı hükümetleri devirmiş olan Latin Amerika'daki gibi büyük halk mücadeleleri, savaşa karşı dev gösteriler, emperyalist ülkelerde ve dünyada işçi sınıfının mücadeleleri emperyalist sistemi zayıflatıyor.

8) Emperyalistler dünya halklarının düşmanlarıdır. Dünya çapındaki ortak mücadelede esas darbe, günümüz dünyasında 1 numaralı emperyalist güç olarak ABD'ye karşı yöneltilmelidir.

Emperyalist ülkelerde her Marksist-Leninist parti işçi sınıfının ve müttefiklerinin mücadelesini kendi ülkesinin emperyalist burjuvazisine karşı yöneltmeli ve ezilen halkların anti-emperyalist ve devrimci mücadelelerini desteklemelidir.

Öte yandan, ezilen ülkelerde Marksist-Leninistler her somut durumu incelemeli ve devrimci sınıf mücadelesini kendi ülkelerini en çok ezen emperyalist güçlere ve yerel hakim sınıflara karşı yöneltmelidir. Ezilen ülkelerin Marksist-Leninistleri kendi ülkelerinin proletaryasını ve halkını proleter enternasyonalizmi ruhuyla eğiterek emperyalist ülkelerin proletaryasıyla birleştirmekle görevlidirler.

Emperyalizmin işgali altındaki ülkelerde komünistlerin en acil görevi, işgalcilere karşı seferberlikte mümkün olan en geniş birliği yaratmaktır. Onlar aynı zamanda ulusal kurtuluş mücadelesini devrime ve sosyalizme ilerletme tarihi sorumluluğunu yerine getirmelidirler.

Anti-emperyalist mücadeleleri geliştirmede komünistlerin özsel görevi, geniş kitle hareketlerinin siyasi seviyesini sadece savaşı veya "küreselleşme"yi protesto etmekten, savaşın ve talanın kaynağı olarak emperyalizmi teşhir etmeye yükseltmektir.

Lenin'in öğrettiği gibi, emperyalizm altında dünya halkları için sadece tek çıkar yol vardır: Sosyalizm. Bu yol, uluslararası kapitalist sistemi paramparça etme temelinde ve emperyalizmin askeri ve siyasi yenilgisi temelinde proletarya diktatörlüğünü kurma yoludur. ●

Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin
8. Uluslararası Konferansı'nın 2 No.lu Kararı

Emperyalizmin Ekonomik Krizi ve Etkileri

Son 15 yıldır dünya emperyalist sisteminin ekonomik ve siyasi gelişmesinde büyük değişiklikler yaşıyoruz. Onu karakterize eden, tüm çelişmelerin bir bütün olarak şiddetlenmesi ve istikrarsızlığın artmasıdır.

Bugünkü gelişme Lenin'in emperyalizm tahlilinin hâlâ geçerliliğini sürdürdüğünü vurgulamaktadır. Emperyalizm ve proleter devrim çağında yaşıyoruz. Lenin'in *Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması* eseri, emperyalizmdeki bugünkü özelliklerin ve gelişmelerin somut tahlilinde yol gösterici olmaya devam etmektedir.

8. Uluslararası Konferans, üretimin enternasyonalleşmesi zemininde önemli değişiklikler olduğu konusunda hemfikirdir.

Konferansta, bu değişiklikler temelinde daha şimdiden, dünya emperyalist sisteminin gelişmesinde yeni bir aşamayı başlatmış olabilecek yeni bir nitelikten söz edilebilir mi, yoksa bu değişiklikler Marksizm-Leninizmin politik ekonomisinin bilinen yasalarını ifade etmenin sadece yeni biçimlerini mi oluşturmaktadır sorunu etrafında, dayanışma içinde yürütülen yoğun ve çekişmeli bir tartışma oldu.

Konferans tüm dünyada Marksist-Leninistlerin ideolojik, siyasi ve örgütsel görevlerini belirlemek için emperyalizmin bu güncel özellikleri ve gelişmeleri hakkındaki tahlili ve tartışmayı sürdürmek konusunda hemfikirdir.

Dünya Ekonomik Krizinin Gelişmesi Üzerine

Dünya kapitalist sistemi II. Dünya Savaşının sonundan beri yaşadığı en kötü aşırı üretim krizi ve mali krize yakalanmıştı. Güneydoğu Asya'da 1997'de patlak veren kriz, dünya çapında, derin ve uzun süreli bir krizdi. Rusya, Brezilya, Türkiye, Arjantin ve Uruguay'a da sıçradı ve etkileri Japonya, ABD ve Avrupa'yı kötü vurdu.

Bu krizle birlikte, kapitalizmin teknolojik gelişme temelinde kesintiye uğramaksızın büyüyebileceğini gösterdiği söylenen "Yeni Ekonomi" efsanesi de çöktü.

ABD'deki yüksek teknoloji tahvillerinde gelişmeleri saptayan NASDAQ endeksi, 2000 yılında, 1937'den beri Wall Street'teki en büyük düşüşü yaşadı. Güneydoğu Asya krizinden beri kapitalist ekonomiyi yedeğine almış olan Kuzey Amerika lokomotifinin motoru durdu. Sonra kriz kapitalist ekonominin en önemli üç merkezini vurdu: ABD, Avrupa Birliği ve Japonya.

ABD emperyalizmi Mart 2001'de başlayan krizden savaşa yönelerek ve dış ve iç borçlanmayı artırarak bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. ABD'nin 2003 mali bütçesi 475 milyar dolar açık verdi, 2004'ünki ise daha da büyük olacak. Bu yolla ABD hükümeti krizi dünyanın geri kalanına taşıyıp açıkları kapatmak için ölçüsüzce dolar harcayarak

hegemonyacı konumundan yararlanıyor.

Bu nedenle özellikle Japonya ve Çin, üretimlerini ucuz tutmak için kendi para birimlerinin dolar karşısında değer kazanmasını önlemek için merkez bankalarına dolar yığdılar. Bu durumda Federal Rezerv Bankası faiz oranlarını düşürdü ve hükümet vergi oranlarını indirerek ve vergi iadesi yoluyla genişlemeye yönelik bir vergi politikası başlattı. Silahlanma ve "ulusal güvenlik" harcamalarını arttırmak suretiyle ABD ekonomisini yeniden canlandırmayı başardı. Öte yandan, sosyal yardım harcamalarını kıstı. Artan bütçe açığı –ki Hazine bonoları emisyonuyla kapatılıyor– bununla açıklanır; ve iç tasarruflar pratikte neredeyse sıfır olduğu için, bu bonoların büyük bölümü dışarıya gidiyor. Özellikle Japonya ve Çin, fakat Britanya ve Almanya da –daha küçük payla da olsa– büyüyen dolar rezervlerinin büyük bölümünü bu bonolara yatırıyorlar. ABD'nin çifte açığı, yani dış ticaret açığı ve iç bütçe açığı, artan dış borçlanmayla finanse ediliyor, doların bugünkü zayıflığının nedeni budur. 1997'den beri kendini gösteren dünya çapındaki görece aşırı üretim krizi çerçevesinde, ABD ekonomisindeki ve dünya ekonomisindeki görece iyileşme istikrarsızdır ve ABD'nin açığı emperyalist kapitalist dünya ekonomisi için en tehlikeli unsurlardan biridir.

Dünyada kişi başına en yüksek GayriSafi Milli Hasılaya sahip ülke olan Japonya –ABD'nin iki katı–, on yılı aşkın süredir bir görece aşırı üretim krizi içindedir. Dünyanın en büyük alacaklısı haline gelmiştir, fakat onun en büyük borçlusu ise ABD'dir, işte bu yüzden, uzun vadede, Yen'in konumu belirsizdir.

Avrupa Birliği, Euro ile ortak pazarını sağlamlaştırdı, Dolar'ın zayıflığı ve Yen'in sorunları yüzünden Euro görece güçlendi, fakat bu, Avrupalı emperyalistler için ihracatı zorlaştırıyor. Bu, sosyal kazanımları tırpanlamaya yönelik yeniden düzenleme planlarının uygulamaya konmasına yol açtı. Esas olarak Doğu Avrupa'dan 10 ülkeyi kendi ekonomik ve siyasi etki alanına entegre eden AB, emperyalist rakipleri karşısında konumunu güçlendirdi.

Rusya ve Çin, ikisi de ucuz işgücü sömürüsü temelinde, konumlarını görece iyileştirdiler. Rusya döviz elde etmek için petrol ve gaz enerjisi potansiyelini kullanarak da durumunu iyileştirdi. Çin, ucuz meta üretimi için Japonya, ABD ve Avrupa'nın sermaye "fazlası" yatırımlarının esas alıcısı haline geldi. Yazılım programları üreten firmalar ve iletişim merkezleri gibi ucuz maliyetli hizmet şirketleri de oraya yerleşiyorlar. Gelecekte bu dünya çapında daha derin bir görece aşırı üretim krizi için etkenleri arttıracaktır.

Krizi Irak'ta olduğu gibi açıkça sömürgeci bir savaş politikasıyla aşma çabaları içinde, savaş bütçesini ve borçlanmasını arttıran ABD emperyalizmi, Doları ve ona bağımlı olan tüm sistemi tehlikeye atarak böylece rakip güçlerle çelişkileri sertleştiriyor.

Üretimin Enternasyonalleşmesi Üzerine

Kapitalizmin genel bir eğilimi olarak daha Marx'ın ortaya çıkarmış olduğu ekonominin enternasyonalleşmesi, emperyalist kapitalizmin, tekellerin ortaya çıkışıy-

la birlikte daha saldırgan ve pisboğaz hale gelmiştir.

Emperyalizmin gelişmesiyle birlikte, üretimin enternasyonalleşmesi eğilimi yeni bir nitelik kazanır. Lenin bunu şöyle anlatır:

"Değişimin gelişmesinin belirli bir aşamasında, büyük-çaplı üretimin büyümesinin belirli bir aşamasında, yüzyılın dönümüne doğru ulaşılmış olan aşamada, değişim ekonomik ilişkileri ve sermayeyi öyle enternasyonalleştirdi ve büyük-çaplı üretim öyle boyutlara ulaştı ki, tekel, serbest rekabetin yerini almaya başladı." (Lenin, "Buharin'in Emperyalizm ve Dünya Ekonomisi Broşürüne Önsöz", Toplu Eserler, Cilt 22, s. 104, İng.)

Son 15–20 yılda, sanayi, tarım, ticaret ve bankacılıkta sermayenin eşi görülmedik bir sınır-ötesi yoğunlaşma ve merkezileşme süreci yaşandı. 1990'lardan beri uluslararası şirketlerin dünya pazarına hükmeden uluslararası tekeller halinde birleşmeleri ön plana çıktı. Böylelikle 2000 yılında, dünyanın en büyük 500 uluslararası tekeli, birlikte toplam 14 trilyon dolarlık ciro yaptılar, bu, brüt dünya hasılasının yaklaşık %45'i ediyor. Önde gelen uluslararası tekeller, egemen mali sermaye olarak, piyasaları ve üretim ve yeniden üretim sürecini kontrol ediyorlar.

Bununla birlikte, sermaye akışı öncelikle ve artan oranda sanayileşmiş ülkelere gitti. 1990 yılında dünyada yabancı doğrudan yatırımların %65'i gelişmiş ülkelere giderken, 2000 yılında bu %82,3'e yükselmişti. Fazla sermayenin Üçüncü Dünyaya ihracı, üretici sermayenin dağıtılmasını değil, bilakis esas olarak emperyalistlerin mal fazlasının ihracını finanse etmeyi ve bu gelişmekte olan ülkelerden süper kârlar koparmayı hedefliyor. Lenin'in emperyalizmi sermayenin sıçramalı genişlemesi ve daralması, büyüme ve çökme, ardında üretici güçlerin yok edilmesini bırakma olarak tanımlaması, emperyalizmin neoliberal politikalarının kasıp kavurduğu yeni sömürgelerin ve bağımlı ülkelerin şartlarına uymaktadır.

Günümüzde bu gelişme, sermayenin işçi, köylü ve genelde çalışan halk kitlelerini sömüren büyük tekellerde merkezileşmesi ve yoğunlaşmasıyla artmıştır. Ayrıca emperyalizm bağımlı ülkelere karşı siyasi, ekonomik ve askeri önlemler uygulamakta ve böylelikle ciddi bir şekilde onların siyasi ve ekonomik egemenliğinin altını oymaktadır. Üretici güçlerin daha da gelişmesinin sonucu olan son yıllardaki değişiklikler, emperyalist tekellerin kârlarını arttırıp ezilen uluslar üzerinde tahakkümü öyle derinleştirdi ki, yeni koşullar altında sömürgeci yöntemlere dönmekten söz edilebilir. Buna ek olarak, dünyanın her yerinde açlık, sefalet ve milyonlarca insanın dilenci durumuna getirilmesi, eşi görülmedik bir şekilde ve caniyane artıyor.

Kriz Emperyalist Ülkelerde ve Yeni Sömürgesel Sömürülen ve Ezilen Ülkelerde Kendini Nasıl Gösteriyor

Üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çelişki gittikçe şiddetleniyor, fakat kapitalizm çerçevesinde onu çözmek mümkün değildir.

Bireysel kapitalistlerin azami kâr uğruna yarışı, yoksullaşmış kitleler tarafından tüketilemeyen muazzam bir aşırı üretim yaratır. Emperyalist dünya düzeninin dev-

rimci dönüşümü olmadan bir sosyal "küreselleşme" siyasetine özlem duymak, dünya çapında patlayan işsizlik, kitlesel sefalet ve savaş tehlikesi arka planı karşısında bir hayaldir.

İşte bu nedenle, 8. Uluslararası Konferans, bu bağlamda Lenin'in Kautsky'e getirdiği şu eleştiriyi özellikle vurgular:

"İşin özü, Kautsky'nin... emperyalizmin politikasını ekonomisinden ayırmasıdır. Sanki ekonomide tekeller, politikada tekelci olmayan, şiddetçi olmayan, fetihçi olmayan bir tutumla bağdaşabilirmiş gibi.... Sonuç, kapitalizmin bugünkü evresinin en temel çelişkilerini bütün derinliğiyle ortaya koymak yerine, bunları gizlemektir, körletmektir, Marksizm yerine burjuva reformizmidir." (Kapitalizmin En Yüksek Aşaması, Emperyalizm, Seçme Eserler, Cilt 5, s. 95, İnter Yayınları)

Emperyalist tekeller, güç ve egemenlik aracı olarak ve uluslararası faaliyetlerinin ulusal temeli olarak emperyalist ulus devlete ihtiyaç duymaya devam etmektedirler. Emperyalizm çerçevesinde hiçbir tekil siyasi üstyapı ulusal devletlerin yerini tutamaz. IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü, Birleşmiş Milletler, NATO, Avrupa Birliği ve diğer örgütlenme biçimleri, önde gelen emperyalist ülkelerin kitleleri ve yenisömürgesel bağımlı ve ezilen ülkeleri birlikte ezme ve sömürmeleri için siyasi platformlardır. Emperyalistler ve uluslararası tekelciler arasındaki çelişmeler arttığında –Irak savaşında olduğu gibi–, bunların anlaşmaları da bozulmaktadır. Emperyalist ülkelerde devletin yeniden paylaştırma politikası uluslararası tekellerin dünya pazarında birbirini yok etme savaşında onları silahlandırmaya yöneliktir. Bu, tüm toplumun sırtından ve bugünkü sosyal güvenlik sisteminin derinden tırpanlanması pahasına uluslararası tekeller için sübvansiyonları ve vergi muafiyetlerini içermektedir. Devletin sahibi olduğu şirketler ve kuruluşlar tüm dünyada kapsamlı bir şekilde özelleştirilmektedir.

Sözüm ona neoliberalizm yeni sömürgesel bağımlı ve ezilen ülkeler üzerinde felaketli etkilere yol açmış ve hammaddelerin uluslararası tekeller tarafından dolaylı kontrolünden dolaysız kontrolüne geçişi örgütlemiştir. Bu uluslararası tekeller artık pazarı kontrol etmekle yetinmemektedir, bilakis hammadde çıkarımını ve ticaretini de kendi ellerine almışlardır. Bir bakıma bu, yeni bir temel üzerinde eski sömürgecilik yöntemine dönmek demektir. Hammadde kaynakları ve üretim yerleri üzerinde erk doğrudan emperyalist güçlerin ve onların tekellerinin elinde bulunmaktadır.

Kapitalist-emperyalist dünya sisteminin krizi, sömürülen ve ezilen ülkelerde sınıf mücadelesini uluslararası sınıf mücadelesinin odak noktalarından biri yapmaktadır.

Uluslararası proletarya dünya çapında büyümüştür. Bu gelişme, Marksist-Leninist parti ve örgütlerin emperyalizme karşı ve sosyalizm için mücadelede işçi sınıfına önderlik etme ve onun rolünü güçlendirme görevinin altını çizmektedir.

Emperyalizme karşı ve sosyalizm için mücadelede bugünkü görevleri belirlemek için Marksist-Leninistlerin ve işçi sınıfı hareketinin emperyalizmin politik ekonomisini tahlil ederek sonuçlar çıkarmaları gerekmektedir. ○

Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin
8. Uluslararası Konferansı'nın 3 No.lu Kararı

Uluslararası İşçi Sınıfının Sınıf Mücadelesi, Halkların Anti-Emperyalist Mücadelesi ve Pratik İşbirliğinin İyileştirilmesi de Dahil Uluslararası Dayanışma

Teknolojik ve askeri kaynaklardaki muazzam eşitsizliğe rağmen, Irak halkının direnişi ABD emperyalizmini duraklatmayı başardı. O böylelikle, aynen Mao Zedung yoldaşın söylediği gibi, ABD emperyalizmine karşı koyma ve onu yenilgiye uğratma imkânını gösteriyor: "Zayıf bir ülke güçlü bir ülkeyi yenebilir, küçük bir ülke büyük bir ülkeyi yenebilir. Mücadeleye atılıp silahlanmaya ve kendi kaderini kendi eline almaya cesaret ederse, büyük bir ülkenin saldırganlığını muhakkak yenilgiye uğratabilecektir. Bu tarihin bir kanunudur." (20 Mayıs 1970)

Filistin halkının mücadelesi ve süregiden Afgan direnişiyle birleşen Irak halkının direnişi, uluslararası siyasi durumda bir değişikliğe yol açtı.

Irak'a karşı savaş hazırlıkları, Amerika Birleşik Devletleri ve Büyük Britanya'nın Irak'a saldırısı ve Irak'ı istila etmesi, dünyanın her yerinde savaşa karşı ve ABD emperyalizmine karşı dev bir protesto dalgası başlattı.

Tarihte ilk kez, 15 Şubat 2003'te, beş kıtada on milyonlarca insanın militan katılımıyla, emperyalist savaşa karşı dünya çapında bir eylem günü düzenlendi.

Emperyalizm Tarafından Ezilen Ülkelerde İşçi Sınıfının ve Ezilen Halkların Artan Mücadeleleri

İşçilerin, köylülerin mücadeleleriyle, halk mücadeleleriyle Güney Amerika, emperyalizme karşı bir fırtına merkezidir.

Latin Amerika'daki mücadelelerin ana özellikleri arasında şunlar vurgulanmalıdır: Ayaklanmaları, barikatları, fabrika işgalleri gerçekleştiren ve işgal edilen fabrikalarda işçilerin denetiminde üretimin başlatıldığı, ve halkın nefret ettiği bir hükümeti deviren Arjantinazo. Emperyalizmin kuklası bir hükümeti devirerek böylelikle özelleştirmenin ilerlemesini durduran Bolivya'daki ayaklanma. Kamu iktisadi teşekküllerinin özelleştirilmesine engel olan Paraguay'daki büyük anti-emperyalist ve halk mücadeleleri. Özelleştirmenin ilerlemesini bloke eden Arequipa ayaklanmasında doruğa ulaşan Peru'daki kitlesel seferberlikler. Brezilya'da toprak işgali için ve büyük toprak

...ipliğine karşı dev köylü seferberlikleri. Dominik Cumhuriyeti'ndeki genel grevler ve Kolombiya'da kukla Alvaro Uribe'nin yaptırdığı referandumu yenilgiye uğratan siyasi mücadeleler ve kitle mücadeleleri.

Küba'ya karşı son dönemde ablukanın yoğunlaştırılması ve bunun tehdit ve provokasyonlarla birleştirilmesi, Plan Kolombiya, Venezuella'da Amerikancı darbe girişimlerine kararlılıkla direnen halklarla aktif dayanışma içindeyiz.

Latin Amerika ve Karayipler'de toprak, iş, ücret için ve özelleştirmeye karşı bu en son mücadeleler, çoğu yerliler olan köylü kitlelerinin, büyük kent merkezlerinin proletaryasıyla stratejik birliğinin ana hatlarını gösteriyor. Devrimin zaferi için bu birlik vazgeçilmezdir.

Kavranacak esas halka, Marksist-Leninist öncü partileri güçlendirmek ve geliştirmektir. Bu olmadan devrimin zaferini gerçekleştirmek imkânsız olacaktır.

Doğu Asya'da Kore, Japonya, Filipinler, Tayland'da, Avrupa'da Yunanistan, Büyük Britanya'da ve diğer ülkelerde, ABD askeri üslerini protesto eden militan kitle eylemleri olmuştur.

Filipinler, Kolombiya, Irak, Türkiye, Nepal ve diğerleri gibi bazı ülkelerde silahlı mücadeleler verilmektedir. Bu mücadelelerden bazılarına Marksist-Leninist partiler önderlik etmektedir.

Bu mücadeleler çok çeşitli anti-emperyalist kitle mücadeleleriyle birleştirilmektedir ve anti-emperyalist hareket için önemlidir.

Diğer yeni-sömürge, sömürülen ve ezilen ülkelerde, silahlı devrime hazırlanan devrimci güçler ortaya çıkmaktadır.

Bu güçlerin dünyanın her yanındaki Marksist-Leninist ve tüm anti-emperyalist demokratik ve ilerici parti ve örgütlerin destek ve dayanışmasına ihtiyacı vardır ve onlar bu destek ve dayanışmayı hak etmektedir.

İleri Kapitalist Ülkelerde İşçi Sınıfının Mücadeleleri

Emperyalist ülkelerde sınıf mücadelesi sürekli gelişme halindedir. Emperyalist ülkelerde de genel kriz, işçi sınıfının ve tüm halk kitlelerinin yaşam koşullarının güçlü bir şekilde kötüleştirilmesine yol açmaktadır.

Emperyalist burjuvazi, onun siyasi güçleri ve hükümetleri, İkinci Dünya Savaşının sonundan beri işçilerin sendikal ve sosyal eylemlerle kazanmış oldukları her şeye gittikçe daha çok saldırmaktadır.

Burjuvazi emek piyasasında işçilere işin esnekleştirilmesi, çalışma saatlerinin ücretler denkleştirilmeden uzatılması, ücretlerin kısılması, emeklilik yaşının artırılması ve sosyal yardım, sağlık ve eğitim sisteminde kesintiler yoluyla saldırıyor. Bu halk düşmanı ekonomik politikalar dünyadaki tüm emperyalist hükümetler tarafından benimsenmiştir.

Emperyalist ülkelerde işçilerin ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarının kötüleştirilmesine karşı ve ekonomik ve demokratik hakların tırpanlanmasına karşı direnişi gelişiyor.

Üretimin bloke edilmesi, kendiliğinden grevler, fabrika kapılarında grev gözcüleri, demiryollarının bloke edilmesi, işçi sınıfı tarafından hep kullanılmış olan mücadele yöntemleridir.

Fransa'da kamu çalışanları, ulaşım sektöründeki ve diğer işçiler önemli mücadeleler

sürdürüyorlar. İtalya, Almanya ve Belçika'da genel grevler ve işçi sınıfının diğer önemli eylemlilikleri oldu. Amerika Birleşik Devletleri'nde, AFL-CIO'nun (Amerikan İşçi Federasyonu – Sınai Örgütler Kongresi) oynadığı feci role rağmen, işçi sınıfının aralarında dok işçileri ve süpermarket işçileri de bulunan çeşitli kesimleri, hakları için kararlılıkla mücadele etmektedirler. Savaş-karşıtı harekete bazı sendikalar da katılmaktadır.

Bir ölçüye kadar, bu mücadeleler burjuva rejimin parti ve sendikalarının kontrolünün ötesindedir ve onların kontrolünden çıkma eğilimi göstermektedir.

Emperyalist ülkelerin komünistleri tüm ülkelerin işçilerinin mali sermayeye, tekellere ve onların devletlerine karşı mücadelede birliğini yaratmak zorundadırlar. Tüm işçilerin mücadelelerini işçi sınıfının önderliği altında birleştirmek için komünistlerin tüm bu mücadelelerde burjuva hükümetlerin politikalarına karşı en önde mücadele etmeleri önemlidir. Bunun dışında emperyalist ülkelerdeki komünistler, işçileri proleter enternasyonalizmi ruhuyla eğiterek şovenizme karşı mücadele etme ve dünya halklarının anti-emperyalist mücadelelerini destekleme görevine sahiptirler.

Seattle'den beri, DTÖ, G-7, AB, FTAA, APEC ve bu türden diğer oluşumların her uluslar arası toplantısında büyük gösteriler düzenlenmiş ve bunlar bu forumların gittikçe büyük nüfus merkezlerinden uzak yerlerde yapılmak zorunda kalması durumuna yol açmıştır. Bu gösterilerin birçoğunda 'küreselleşme karşıtı' hareket önde gelen bir rol oynamaktadır. Bu hareketin içinde çeşitli kesimler vardır ve bunlardan birçoğu ulusal mücadeleyi göz ardı etmektedir. Fakat bu hareket nesnel olarak anti-emperyalist bir rol oynamıştır. Sosyal-demokrasinin ve diğer reformist kesimlerin bu harekete kendi siyasi çizgilerini empoze etmelerini önlemek için devrimci partilerin ve kitle hareketlerinin daha iyi bir koordinasyonu gereklidir.

Reformizme ve Oportünizme Karşı Mücadele

İşçi sınıfının partileri, emperyalizme karşı mücadeleyi tayin edici bir şekilde ilerletmek için reformizme ve her türlü oportünizme karşı mücadele vermektedirler.

Gökyüzünün Yarısı Kadınlarındır

Kadınların ataerkilliğe karşı mücadele de dahil baskı ve sömürüden kurtuluşu için verilen mücadeleler emperyalizme karşı mücadelenin parçasıdır. Çalışan kadınların devrimci mücadelelere katılımını daha da geliştirmek için, işçi sınıfı içinde, kitleler içinde ve devrimci saflarda erkek egemenliğine (machismo) karşı mücadele etmek gereklidir. Son on yıllarda kadınların siyasi mücadeleye yorulmak bilmez katılımı daha da gelişti. Binler sokaklara dökülüyor. Geçenlerde Washington'da kadınların kendi bedenleri üzerinde kendilerinin karar verme hakkı için bir milyon insanın katıldığı önemli bir eylemlilik oldu. Bu, Bush'un politikasına indirilmiş bir darbedir. Kadınlar günler, haftalar, aylar boyunca grev gözcülüğü yapıyorlar. Mücadelede öksüz kalmış çocuklara bakıyorlar. Sendikalara katılıp örgütleniyor ve kendilerini eğitiyorlar. Silahlı mücadelenin olduğu ülkelerde silahlı direnişe de katılıyor ve sık sık bu alanda sivriliyorlar.

Bugünkü uluslararası durumda proleter enternasyonalizmi bayrağını yükseltmek her zamankinden daha gereklidir. Proleter enternasyonalizminin baş görevlerinden biri, işçi sınıfının mücadeleleriyle ve sömürge, yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerin ulusal ve sosyal kurtuluş için mücadelelerinde tüm hareketleriyle dünya çapında dayanışmadır.

1. Uluslararası işçi sınıfının mücadelelerini koordine edip devrimcileştirmek Marksist-Leninistlerin görevidir. İşçi sınıfı, proleter enternasyonalizminin güvencesidir.

2. Eşitsiz bir mücadelede emperyalist askeri işgale karşı koyan kahraman Irak halkıyla dayanışmamızı bugün her zamankinden daha çok dile getiriyoruz. ABD emperyalistlerinin ve tüm diğer yabancı birliklerin Irak'tan derhal çekilmesi talebini destekliyoruz.

3. Filistin ve Afgan halklarının anti-emperyalist mücadelelerini destekliyoruz. Bask, İrlanda, Porto Riko ve Çeçenya halklarının kendi kaderini tayin ve bağımsızlık mücadelelerini destekliyoruz.

4. Yeni sömürge ülkelerdeki sömürülen ve ezilen halkların Filipinler, Kolombiya, Filistin, Türkiye, Nepal ve Hindistan'da ve diğer ülkelerde Marksist-Leninist ve devrimci partiler ve örgütler önderliğinde yürüyen silahlı mücadelelerini de destekliyoruz.

5. Emperyalizme ve yerli gericiliğe karşı mücadele veren Güney Amerika halklarının mücadeleleriyle ve isyanlarıyla tam dayanışmamızı açıklıyoruz.

6. (Kırk yılı aşkın süredir emperyalist abluka karşı koyan) Küba, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Suriye, İran ve diğerleri gibi ülkelere karşı yapılan emperyalist saldırganlık ve tehditleri mahkûm ediyoruz. Askeri birliklerin Haiti'den derhal çekilmesini talep ediyoruz.

7. Halkların ve onların devrimci önderlerinin insan haklarının ihlal edilmesini ret ve bu ihlallerin cezalandırılmasını talep ediyoruz. Tüm ülkelerdeki tüm siyasi tutukluların, özellikle de Peru, Türkiye, Kolombiya, Filipinler, Nepal, Avrupa ve Amerika Birleşik Devletleri'ndekilerin derhal salıverilmesini talep ediyoruz.

Filipinler Komünist Partisi, Nepal Komünist Partisi (Maoist), Filipinli devrimci önder Jose Maria Sison, Bask Yurtsever Sol kitle liderleri ve diğer militanlar gibi haksız yere terörist olarak damgalanan devrimci güçlerin ve liderlerin gördüğü eziyete derhal son verilmesini talep ediyoruz.

Dünyadaki tüm siyasi tutsakların ve Irak, Guantanamo vb.deki tutsaklar gibi savaş tutsaklarının siyasi ve yasal haklarının tanınmasını talep ediyoruz.

Göçmenlerin, özellikle de Arap ve İslam ülkelerinden Arap Müslüman kişilerin Avrupa, Birleşik Devletler, Japonya, Kanada ve Avustralya'da gördüğü eziyeti reddediyoruz.

8. Tek tek ülkelerde sınıf mücadelesinin daha da gelişmesi için kilit sorunlardan biri, Marksist-Leninist parti inşasının güçlendirilmesidir. Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 8. Uluslararası Konferansı, ortak düşmana karşı mücadelede ortak dayanışma görevlerinin ve inisiyatiflerin daha güçlü bir şekilde koordine edilmesini uluslararası alanda öncelikli bir görev olarak görmektedir. ○

8. Uluslararası Konferansın Perspektifleri ve 9. Uluslararası Konferansın Hazırlanması Üzerine

1. 8. Uluslararası Konferans başarılı bir şekilde hazırlanmış ve gerçekleştirilmiştir.

Konferansa Asya, Afrika, Amerika ve Avrupa'dan geniş bir yelpazede 29 örgüt katıldı. Altı örgüt daha hazırlıklarda yer aldı, fakat Konferansa katılamadı. İstisnasız tüm katılımcılar tartışmaya geniş bir şekilde katıldılar ve verimli bir deneyim alışverişi oldu. Konferans, katılan tüm örgütler arasında ilkeli bir temelde kardeşçe, açık ve canlı bir tartışmayla öne çıktı. Farklı görüşler ve pozisyonlar, birlik sağlama ve Konferansı ilerletme hedefiyle tartışıldı. Karşılıklı anlayışı derinleştirip ilerletme ve koordineli çalışmayı artırma yolunda yürümeye dair ortak kanı pekiştirildi. Katılımcılar çok-taraflı örgütleme konseptini vurguladılar. Bunun sonucunda da daha büyük kolektif sorumluluk alındı ve Konferansın finanse edilmesinde daha iyi sonuçlar elde edildi.

Gündemdeki ilgili maddelerde konsensüsü ifade eden dört karar ve bir dayanışma bildirisi kabul edildi:

• ABD emperyalizminin saldırgan ve yayılmacı karakteri, emperyalist güçler arasındaki çelişkilerin yoğunlaşması ve artan savaş tehlikesi

• Emperyalizmin ekonomik krizi ve sonuçları

• Uluslararası işçi sınıfının mücadelesi, halkların anti-emperyalist mücadeleleri ve pratik işbirliğinin iyileştirilmesi de dahil, uluslararası dayanışma

• 8. Uluslararası Konferansın perspektifleri ve 9. Uluslararası Konferansın hazırlanması üzerine

• Irak halkıyla dayanışma ve ABD'nin saldırganlık savaşını kınama bildirisi

2. Ortak Koordinasyon Grubu (JCG) Konferansı iyi bir şekilde ve işbirliği ilkeleriyle uyum içinde hazırladı. JCG, 8. Uluslararası Konferansın hazırlanmasını ilgilendiren tüm sorunlarda katılımcıları sistemli bir şekilde ve etraflıca bilgilendirdi ve demokratik görüş alışverişini örgütledi.

Konferansa, 23'ü ülke raporu olmak üzere toplam 59 yazılı katkı sunuldu. Tüm bu malzeme, katılımcıların daha sonra yararlanabileceği çok miktarda deneyim ve tahlil sunmaktadır.

JCG, Uluslararası Konferansın kuralları temelinde ve Konferansın pratik örgütlenmesini sağlayan Çok Taraflı Örgütsel Personel (MOS) yardımıyla 8. Uluslararası Konferansı başarıyla hazırladı. MOS, Uluslararası Konferansın ardındaki geniş kolektif karakteri de yansıtıyordu; 11 ör-

gütten çok sayıda yoldaş çalışmalara katıldı ve Konferansın pürüzsüz bir şekilde yapılmasını sağladı.

Konferans JCG'nin raporunu kabul etti.

7. Uluslararası Konferans tarafından kabul edilmiş olan Marksist-Leninist örgütlerin işbirliği ilkeleri değerlerini kanıtlamışlardı ve Konferansın kuralları olarak da kabul edildiler.

3. 8. Uluslararası Konferans, iki ile üç yıllık bir süre içinde bir 9. Uluslararası Konferans hazırlamayı ve yapmayı kararlaştırır. Onun hazırlanması için, beş parti ve örgütün temsilcilerinden oluşan yeni bir Ortak Koordinasyon Grubu kurulmuştur; bunlardan dördü JCG'nin daimi üyesidir, biri daimi üye değildir. JCG, katılımcı örgütleri 9. Uluslararası Konferansın hazırlanması sürecine katmak için çeşitli biçimler bulmalıdır. JCG için ana koordinatörün rotasyonu prensibi korundu. JCG'nin 8. Konferansa raporunda da belirtildiği gibi, bu, Uluslararası Konferansın katılımcılarının kolektif sorumluluğunu ilerletti. Fakat rotasyon için altı aylık kısa dönem, ve dönemlerin eşit şekilde paylaşılmasındaki katılık, JCG'nin çalışmasını güçleştirdi. Dönemler şimdi birkaç ay uzatıldı ve başka görevler ana koordinatörün bu görevini yerine getirmesini engellediği takdirde sorumluluğun geçici olarak bir başka örgüte devredilmesi olanağı yaratıldı.

Ana koordinatör JCG toplantılarını toplayacak ve çalışmayı koordine edecektir.

JCG bilgi alışverişini ve 9. Uluslararası Konferans öncesi dönemde çeşitli örgütler tarafından başlatılan pratik konulardaki işbirliğini de geliştirmek için çaba göstermelidir. Bunu gerçekleştirmek için, katılımcı örgütler de bu faaliyetler hakkında JCG'yi bilgilendirmekle sorumlu olmalıdırlar. Bu bakımdan, faaliyetleri ve ortak ilgi duyulan özel malzemeleri duyurmada International Newsletter (INL – Uluslararası Haberleşme) ve web sitesine öncelik verilmelidir.

8. Uluslararası Konferans tüm Marksist-Leninist parti ve örgütlere 9. Uluslararası Konferansın hazırlanmasına ve yapılmasına katılma çağrısı yapar.

Uluslararası Konferans Marksist-Leninist parti ve örgütlerin bir forumudur.

Uluslararası Konferansa katılım şu ana kıstaslara dayanır:

• Marksizm-Leninizme ve Mao Zedung Düşüncesine bağlılık ve her ülkenin sınıf mücadelesinde yaratıcı bir şekilde uygulanması.

• Modern revizyonizme karşı mücadele, ve Stalin ve Mao'ya karşı olumlu tavır.

• Konferans Kurallarının kabulü.

4. Konferans, katılımcı Marksist-Leninist örgütlerin işbirliğinin dayandığı şu ilkeleri kabul etmiştir ve bunlar 8. Konferansta da yeniden kabul edilmiştir:

• Bağımsızlık ve eşitlik, karşılıklı saygı, karşılıklı destek ve işbirliği.

• Herhangi bir parti veya örgütün iç işlerine ve keza diğer parti ve örgütlerle ikili veya bölgesel ilişkilerine karışmazlık. Her örgüt çıkardığı sonuçlarda egemendir.

• Karar almada konsensüs ve oybirliği.

• Adım adım tedricen birliğe varmak; partiler/örgütler arasında ilkeli tartışma ve işbirliği herhangi bir parti/örgütün bir diğerine kamuoyu önünde saldırısının reddi.

• Tüm katılımcı örgütlerin 9. Uluslararası Konferansı olanakları ölçüsünde ortaklaşa hazırlama ve yürütme yükümlülüğü.

• Mali bağımsızlık ve ortak çalışmanın olanaklar ölçüsünde öz finansmanı. ○

Dünyanın Tüm İşçilerine ve Halklarına Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 8. Uluslararası Konferansı'nın Deklarasyonu

1. Saldırgan, savaşçı ve caniyane karakteri onu şu anda dünya halklarının en büyük düşmanı yapan şu anki en büyük emperyalist güç olan ABD emperyalizmi, Irak halkına karşı vahşi bir kitlesel katliam savaşı başlattı. Bu, Saddam Hüseyin rejimine son verme utanmaz bahanesiyle yapıldı. Bu, gerçek niyetlerini utanmazca bahanelerle gizleme girişimiydi:

- Ham petrol zenginliklerini kendine mal etmek
- Stratejik Ortadoğu bölgesinde kendi hegemonyasını kabul ettirerek diğer emperyalistlerle dalaşı kendi lehine sonuçlandırmak
- ABD'nin çıkarları adına Irak halkı üzerinde kukla bir rejim kurmak
- Ekonomisindeki ağır krize savaşla bir çözüm bulmaya çalışmak.

2. Genelde emperyalizm gibi utanmaz ve küstah olan ABD emperyalizmi, Irak halkına karşı saldırısının sadece bir "askeri gezinti" olacağını sandı. Fakat Irak halkı savaşma ve bağımsızlığını, egemenliğini, toprak bütünlüğünü ve doğal zenginliklerini yorulmak bilmezce savunma kararlılığını gösterdi. Ulusal kurtuluş savaşı ateşini yakarak saldırgana yenilgi tozunu yutturdu. Irak halkının direnişi ABD emperyalizmini ve müttefiklerini durdurarak durumu değiştirdi. Yankiler "sömürge düzeni"ni kabul ettiremediler. Saldırganlık birçok emperyalist ülkede güçlü ve geniş halk kitlelerinin hareketine neden oldu, özellikle de, Bush'un en yakın müttefiklerinden biri olan Aznar'ın iktidardan düşürüldüğü İspanya'da. Bağdat, Felluce, Necef, Kerbela daha şimdiden Yankiler için ikinci bir Vietnam haline geliyor.

3. Irak halkının yürüttüğü, eninde sonunda kesinlikle kazanacağı direniş savaşı, Filistin halkının ulusal kurtuluş ve kendi devletini kurma hakkı için kahramanca mücadelesine yararı dokunan önemli etkilere sahiptir; bağımsızlığını, egemenliğini ve demokratik özgürlüğünü kazanmak için emperyalist saldırganla savaşan Afganistan halkının mücadelesi üzerinde önemli etkilere sahiptir. Emperyalizmin ABD önderliğinde Afganistan'ı işgalini kınıyoruz.

4. Irak direnişinin etnik ve dini farklı-

lıkları aşarak ve böylelikle emperyalist saldırganların bir avuç hainin yardımıyla teşvik ettikleri bölücü manevraları boşa çıkararak ulaşmış olduğu birliği memnuniyetle karşılıyoruz. Amerikan ve İngiliz işgal ordusunun kadın, erkek, yaşlı, çocuk Iraklılara karşı eşi görülmedik şiddet ve vahşilikle uyguladığı işkence ve kötü muameleyi aynı enerjik şekilde kınıyoruz. Bu bir kez daha emperyalistlerin "demokrasi", insan hakları, "özgürlük" vs. sloganlarının ikiyüzlülükten başka bir şey olmadığını göstermektedir.

5. Irak'ın herhangi bir şekilde işgalini, aynı zamanda Birleşmiş Milletler şemsiyesi altında sözüm ona "enternasyonalleştirilmiş" işgalini de reddediyoruz. Irak'ın geleceği salt Irak halkı tarafından tayin edilmelidir.

6. Dünyanın tüm işçilerini ve halklarını, Irak halkının kurtuluş mücadelesine desteklerini arttırmaya çağırıyor ve istilacıların askeri birliklerinin derhal geri çekilmesini talep ediyoruz; Filistin halkının egemen bir devlet kurma mücadelesine, Afganistan halkının emperyalist istilacıları ülkeden kovma direnişine ve dünyanın tüm işçilerinin ve halklarının sosyalizm perspektifiyle ulusal bağımsızlık, refah ve demokrasi için mücadelesine desteklerini arttırmaya çağırıyoruz.

- Yaşasın Irak Halkının Kurtuluş Mücadelesi!
- Tüm İşgal Birliklerinin Derhal Geri Çekilmesini Talep Ediyoruz!
- Yaşasın Filistin ve Afganistan Halkl-- nın Kurtuluş ve Direniş Mücadelele

Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 8. Uluslararası Konferansı'na Katılanların İmzasına Sunulan Karar

Tüm Siyasi Tutukluları Destekleme Kararı

Proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadele hayatın her alanında devam eder. Proletarya siyasi iktidar için mücadele ederken, hâkim sınıflar baskı sisteminin tüm mekanizmalarını harekete geçirirler. Hâkim sınıflar proletarya sınıfının ve diğer emekçilerin elinden düşünme ve örgüt-

lenme özgürlüğünü almaya çalışmakla kalmazlar, emekçi sınıflara karşı şiddeti de tırmandırırlar. Cennetlerini, saltanatlarını ellerinden alma yönünde bir girişim olduğunu fark ettiklerinde, hâkim sınıflar bu girişimde bulunmaya cüret eden sınıflara vahşice saldırırlar.

Öncü, işçi sınıfının önderleri, onların öfkesinin birinci hedefi olur. Bu liderleri katleder, kaçırır, işkenceden geçirip yok ederler veya uydurma suçlamalarla karanlık zindanlara doldururlar. Hapiste, en insanlık dışı koşullar altında, faşistler onların iradesini kırıp mücadeleden vazgeçmeye zorlarlar. Mücadelenin seviyesine bağlı olarak, hâkim sınıflar saldırganlıklarını işçi sınıfının önderlerine göstermekle yetinmezler, bilakis ezilen sınıfların diğer kesimlerini de etkileyen daha yaygın bir saldırı da başlatırlar.

Bugün, dünyanın her yanında hapishanelerde çok sayıda insan var. Onlar zor ve insanlık dışı koşullar altında yaşıyorlar. Bu koşullardan biri, ilk olarak emperyalist ülkelerde kurulmuş olan hücre tipi hapishanelerdir.

ABD'nin uluslararası hukukun her biçimine, insan hakları standartlarına ve anlaşmalara meydan okuyan Guantanamo hapishanesi gibi işkence ve tutuklama merkezleri, özel olarak, emperyalizmin yasadışı saldırganlık ve yayılma politikalarına karşı her türlü direnişi ezmek için kurulmaktadır.

ABD'de, esas olarak siyasi tutuklu olmasalar da, çoğunlukla özel mülkiyette olan ve işletilen hapishanelerde 2 milyonu aşkın insan bulunuyor. Nüfusun büyüklüğüne bağlı olarak, diğer ülkelerde de hapisteki insan sayısı –ucuz işgücü kaynağı olarak tutulan gittikçe artan nüfus– oldukça büyüktür. Örneğin, 1999'da bir Türk kapitalisti, S. Aygun, şunu açıkça söyleyecek kadar kendini beğenmişti: "Ya fabrikaları hapishanelere dönüştüreceğiz, ya da hapishaneleri fabrikalara." Şimdilerde, hapishanelerin özelleştirilmesi Avrupa'da da büyüyen bir trenddir.

Proletarya ve emekçiler siyasi iktidar uğruna mücadele yürüttükçe, emperyalistlerin ve hempalarının şiddetli saldırılarının hedefi olmaya devam edeceklerdir. Hapishaneye atılmak, bu saldırıların sadece bir biçimidir. Bugün birçok ülkede, öncelikle Peru, Kolombiya, Hindistan, Nepal, Filipinler, Türkiye, Filistin, İran, Irak, Suriye, Afganistan, Endonezya vb.de onbinlerce siyasi tutuklu vardır ve bu tutukluların büyük bir bölümü, bu ülkelerin demokratları, devrimcileri ve komünistleridir.

ABD, Avrupa, Rusya ve Çin deki siyasi tutuklular, sanki bu ülkelerde hiç siyasi tutuklu yokmuş gibi, sık sık unutulur. ABD'de Mumia Abu-Jamal siyasi inançları yüzünden haksız yere suçlanmış, yargılanmış ve şimdi on yılı aşkın süredir hapsedilmiş bulunmaktadır. Fransa, İspanya, Yunanistan, İtalya, Almanya, Belçika ve İngiltere'nin hücrelerinde hâlâ yüzlerce siyasi tutuklu bulunmaktadır. Bu siyasi tutuklular ya bu ülkelerin devrimcileridir, ya da bu Avrupa ülkeleri tarafından başka emperyalist veya itaatçi ülkelerin hâkim sınıfları ile işbirliği içinde tutuklanmışlardır. Latin Amerika ve Afrika ülkelerinin hapishanelerinde binlerce devrimci rezil koşullar içinde tutuklu olarak yaşamaktadır.

Hapishaneler sınıf mücadelesinin bir alanıdır. Her devrimci kendini pekâlâ bu hapishanelerde bulabilir. Mücadelenin bu

alanını gözardı edip, bu koşullar altında yaşamak zorunda olan yoldaşlarını ihmal etmek devrimci ve komünist hareketler için muazzam bir hata olur. Bu yoldaşları mücadelenin dinamizminden uzakta, tek başlarına mücadele etmeye terk etmek, bu yoldaşların moralini tehlikeye atarak, burjuvazinin birçok yolla onların direnişini kırmasını kolaylaştırır.

Hapishanelerdeki insanlık dışı koşullar devrimci medyada işlenmelidir. Siyasi tutuklularla güçlü bir dayanışma olmalıdır. Burjuvazinin hapishane yöntemleri ve sistemleri tüm araçlarla teşhir edilmelidir. Bu aynı zamanda demokrasi için mücadelenin de bir parçasıdır.

Aşağıda imzaları bulunan bizler, siyasi tutukluların yüz yüze olduğu ağır koşulları teşhir edip kınar ve dünyanın her yanındaki siyasi tutuklularla dayanışma içinde olduğumuzu ifade ederiz.

Bu Dayanışma Kararını şu ana kadar imzalayanlar:

- Afganistan Marksist-Leninist Örgütü, MLO Afganistan
- Devrimci Komünist Partisi, PCR Arjantin
- Bangladeş İşçi Partisi, WP Bangladeş
- Almanya Marksist-Leninist Partisi, MLPD
- Komünist Partisi (Marksist-Leninist), PC(M-L) Dominik Cumhuriyeti
- Yunanistan Komünist Örgütü, KOG
- CPI(ML) Janashakti, Hindistan
- Komünizm için Direnişi Destekleme Komitesi, CARC İtalya
- Kolombiya Komünist Partisi-Maoist, PCC-Maoist
- Lüksemburg Komünist Örgütü, KOL
- Nepal Komünist Partisi (Birlik Merkezi – Mashal), NCP (Unity Center – Mashal)
- GML/Rode Morgen, Kızıl Şafak Hollanda
- Komünist İşçi Partisi, AKP Norveç
- Komünist Partisi (Marksist-Leninist), PC(M-L) Panama
- Movimiento Popular Revolucionario Paraguay Pyahura, MPRPP Paraguay
- Peru Komünist Partisi (Marksist-Leninist), PC del Peru (M-L)
- Filipinler Ulusal Demokratik Cephesi, NDF Filipinler
- Partija Rada, Sırbistan ve Karadağ İşçi Partisi
- Güney Afrika Komünist Partisi (Marksist-Leninist)
- Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)
- TKP/ML Türkiye
- Devrimci Komünist Partisi, PCR Uruguay
- Ray O. Light Grubu, ROL USA
- Revindo, Güneydoğu Asya'dan Devrimci Örgüt ○

Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 8. Uluslararası Konferansı'na Katılanların İmzasına Sunulan Karar

1— Emperyalist ABD hükümetinin 40 yılı aşkın süredir Küba halkına karşı sürdürdüğü caniyane, soykırımcı ekonomik ablukayı kınıyor ve kaldırılmasını talep ediyoruz.

2— ABD emperyalizminin Küba hükümetini devirme ve kukla bir hükümeti iş başına getirme çabası içinde örgütleyip finanse ettiği komplo, sabotaj ve provokasyon eylemlerini kınıyor ve durdurulmalarını talep ediyoruz.

3— Emperyalist hükümet tarafından kaçırılıp işkence edilen ve paralı asker gruplarının kışkırttığı Küba'ya karşı provokasyon ve sabotaj eylemlerini boşa çıkarma meşru haklarını kullandıkları için 30 yıldan fazla hapse mahkûm edilecek olan Kübalı yurtseverlere özgürlük talep ediyoruz.

Bu Dayanışma Kararını şu ana kadar imzalayanlar:

- Afganistan Marksist-Leninist Örgütü, MLO Afganistan
- Devrimci Komünist Partisi, PCR Arjantin
- Bangladeş İşçi Partisi, WP Bangladeş
- Almanya Marksist-Leninist Partisi, MLPD
- Komünist Partisi (Marksist-Leninist) PC(M-L) Bolivya
- Komünist Partisi (Marksist-Leninist), PC(M-L) Dominik Cumhuriyeti
- Yunanistan Komünist Örgütü, KOG
- CPI(ML) Janashakti, Hindistan
- Komünizm için Direnişi Destekleme Komitesi, CARC İtalya
- Kolombiya Komünist Partisi-Maoist, PCC-Maoist
- Lüksemburg Komünist Örgütü, KOL
- Nepal Komünist Partisi (Birlik Merkezi – Mashal), NCP (Unity Center – Mashal)
- GML/Rode Morgen, Kızıl Şafak Hollanda
- Komünist İşçi Partisi, AKP Norveç
- Komünist Partisi (Marksist-Leninist), PC(M-L) Panama
- Movimiento Popular Revolucionario Paraguay Pyahura, MPRPP Paraguay
- Peru Komünist Partisi (Marksist-Leninist), PC del Peru (M-L)
- Filipinler Ulusal Demokratik Cephesi, NDF Filipinler
- Partija Rada, Sırbistan ve Karadağ İşçi Partisi
- Güney Afrika Komünist Partisi (Marksist-Leninist)
- Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)
- TKP/ML Türkiye
- Devrimci Komünist Partisi, PCR Uruguay
- Ray O. Light Grubu, ROL USA
- Revindo, Güneydoğu Asya'dan Devrimci Örgüt ○

Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 8. Uluslararası Konferansı'na Katılanların İmzasına Sunulan Karar

Devrim ve sosyalizm mücadelesi sarsılmaz ve doğru Marksist-Leninist partilerin inşasını ve yeniden inşasını gerektirmektedir. Emperyalizm, özelde de emperyalist süper güç ABD, suç ortağı hâkim sınıflarla birlikte, pazarları ve hammaddeleri ele geçirmek ve Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkeleri üzerinde yeni sömürgeci hakimiyetini kurmak için bir saldırganlık ve yağma savaşları politikası geliştirdikçe, bu o kadar acil hale gelmektedir. Revizyonizmin ihaneti sonucunda ve uluslararası proletarya ve dünya halkları için yenilgi anlamına gelen sosyalist kampın yok olmasının bu çalışmayı daha zor ve çetin kıldığı özellikle bugün, bu görev çeşitli Marksist-Leninist parti ve örgütlerin işbirliği, eşgüdümü ve karşılıklı desteğini gerektirmektedir.

Marksist-Leninist literatüre olan talep, devrimci kadroların eğitimi, Marksist-Leninist partilerin programatik önermelerinin formüle edilmesini ve zenginleştirilmesini olanaklı kılan araştırma ve tahlil görevleri, bizzat Marksist-Leninist partilerin gerçekte ilk ve temel görevidir. Bir Marksist-Leninist enstitünün veya bir eğitim ve araştırma merkezinin oluşturulması, önemli bir tamamlayıcı olabilir. Bu nedenle bir Marksist-Leninist enstitünün veya eğitim merkezinin örgütlenmesini öneriyoruz. Görevleri şunlar olabilir:

- Teorik, siyasi ve teknik alanlarda kadroların eğitilmesinde işbirliği yapmak.
- Marksist-Leninist partilerin teorik ve pratik çalışmaları sonucunda sahip oldukları deneyimleri sistemleştirmek, derinleştirmek ve başkalarına iletmek.
- Tüm bu katkıları ve deneyimleri yayacak altı aylık bir dergi yayınlamak.
- İşçileri, gençleri, kadınları ve halk aydınlarını ilgilendiren ve onlara etkili bir şekilde hizmet eden sorunlarda seminerler, konferanslar ve tartışmalar örgütlemek.

Bu enstitüyü veya merkezi planlama, kurallarını ve ana hatlarını hazırlama, örgütleme, finansmanına ve nerede olacağına ilişkin tüm meselelere bakma ile görevlendirilen bir çalışma komitesi oluşturulmalıdır.

Bu kararı şu ana kadar imzalayanlar:

- Afganistan Marksist-Leninist Örgütü, MLO Afganistan
- Bangladeş İşçi Partisi, WP Bangladesh
- Komünist Partisi (Marksist-Leninist), PC(M-L) Bolivya
- Almanya Marksist-Leninist Partisi, MLPD
- Komünist Partisi (Marksist-Leninist), PC(M-L) Dominik Cumhuriyeti
- Komünizm için Direnişi Destekleme Komitesi, CARC İtalya
- Komünist Partisi-Maoist, PCC-Maoist Kolombiya
- Nepal Komünist Partisi (Birlik Merkezi – Mashal), NCP
- GML/Rode Morgen, Kızıl Şafak Hollanda
- Komünist Partisi (Marksist-Leninist), PC(M-L) Panama
- Peru Komünist Partisi (Marksist-Leninist), PC del Peru (M-L)
- Güney Afrika Komünist Partisi (Marksist-Leninist), CPSA(M-L)

Yunanistan Komunist Örgütü'nün Mart 2004'te düzenlediği bir konferansa mektup...

Yunanistan Komünist Örgütü Mart 2004'te Avrupa Birliği'ne, Avrupa Birliği'nin Anayasasına karşı tavır belirlemek için uluslararası bir konferans düzenledi. Bu konferansa biz de davetliydik. Fakat katılmamız mümkün olmadı. Aşağıda bu konferansın düzenleyicilerine göndermiş olduğumuz ve konferansa katılanlara da dağıtılan mektubu yayınlıyoruz.

Değerli yoldaşlar,

Avrupa'daki tüm sol partilerin toplantısı için yaptığınız daveti aldık. İnisiyatifinizi selamlıyor ve destekliyoruz.

Bu toplantıya katılabilmeyi çok isterdik, fakat ne yazık ki çok önceden planlanmış ve tespit edilmiş başka bazı yükümlülüklerimizden dolayı katılamayacağız.

Toplantınızın başarılı geçmesini dileriz.

Görüşümüzce, Avrupa Birliği, Batı Avrupalı emperyalistlerin –hepsinden önce de Alman ve Fransız emperyalizminin– başka emperyalist büyük güçlerle, şu anda da özellikle ABD emperyalizmiyle dünya hegemonyası için mücadelede rekabet edebilmesi için ihtiyaç duyduğu bir projedir. Avrupa Birliği projesi emperyalist bir projedir. Tüm emperyalist dünya için geçerli olan, Avrupa Birliği için de geçerlidir: Sermayenin iktidarı. Büyük balık küçük balığı yutar! Küçük ve orta boy güçlerin büyüklere karşı şansı sıfırdır. Son tahlilde, tayin edici sözü büyükler söyler –ve bunlar da Avrupa Birliği içinde her şeyden önce Almanya ve Fransa'dır; başı çeken troyka içinde olan İngiltere daha ziyade ABD ile ittifak içindedir. Bu basit gerçeği Avrupa Birliği anayasası etrafındaki tartışmada da görüyoruz. Avrupa'nın birleştirilmesi ve "eşit haklar" adına küçük ve orta boy güçler pes ettiriliyor. Bunların direnme çabaları başarısızlığa mahkûmdur. Almanya ve Fransa anayasa sorununda kendi istediklerinin olmasını baskı ve tehditlerle sağlayamadıkları takdirde, ya Avrupa Birliği

Anayasası diye bir şey olmayacak, ya da "farklı hızlarda gelişen iki Avrupa Birliği" olacaktır!

Tüm ülkelerin emekçi halkı için önemli olan, emperyalist bir proje olarak Avrupa Birliği'nin, bazı geri ülkelerde çalışanlar için kısa vadede daha elverişli çalışma ve yaşama koşulları getiriyormuş gibi görünmesine rağmen, hiçbir zaman arzulanan bir hedef olmadığı ve olamayacağını kavramaktır. Uzun vadede ve bir bütün olarak Avrupa Birliği, tüm Avrupa Birliği ülkeleri için, çalışanların sömürülme derecesinin yoğunlaştırılması, demokratik ve ekonomik haklarının demonte edilmesi, artan faşistleşme demektir; tüm Avrupa Birliği içinde çalışma ve yaşama koşullarının mümkün olan en düşük seviyeye indirgenerek eşitlenmesi demektir. Avrupa Birliği, sığınmacılara ve göçmenlere karşı ırkçı "Avrupa Kalesi"nin genişletilmesi demektir; bağımlı ülkelerin halklarının köleleştirilmesini güçlendirmek demektir; Avrupa Birliği emperyalistlerinin kendi başlarına askeri müdahalelerini artırmak demektir. Bu bakımdan emperyalist Avrupa Birliği'ne karşı birlikte ve tüm araçlarla mücadele etmeliyiz. Fakat bu mücadele statükoyu savunma mücadelesi olarak yürütülmemelidir. Statükoyu savunmak devrimcilerin işi değildir. Avrupa Birliği'ne karşı devrimci mücadele, emperyalizme karşı tek devrimci alternatif için mücadele olarak yürütülmelidir. Avrupa Birliği'ne karşı, mevcut düzenin korunması için, ya temelde kendileri de küçük emperyalist güçler, ya da "ulusal egemenlik"leri ancak kâğıt üzerinde var olan bağımlı ülkeler olan "ulus-devletler"in savunulması için mücadele etmek komünistlerin ve devrimcilerin davası değildir. "Ulusal bayrak"ın burjuvazinin bayrağı olduğunu ve burjuvazinin gerçekte bu bayrağı emperyalizmin iktidarı altında yüksekte tutamayacağını kavramalı ve işçilere kavratmalıyız. İşçilerin ve köylülerin iktidarı olmadan, çalışanların iktidarı olmadan, ulusal egemenlik günümüzde, kural olarak, bir hayalden başka bir şey değildir. Olumlu olarak ifade edildiğinde, bu şu demektir: Emperyalist Avrupa Birliği'ne karşı mücadeleyi, bir bütün olarak emperyalizmin olmadığı bir dünya için, sosyalist bir dünya için mücadelenin ayrılmaz bir parçası olarak yürütmeliyiz.

Tekellerin Avrupa Birliği'ne karşı, emperyalistlerin Avrupa Birliği'ne karşı biz tüm ülkelerin proletaryasının ve ezilen halkların birliğinden yanayız.

Bu hedef yönünde çalışmak görevimizdir.

Avrupa Birliği'ni proletarya önderliğinde devrimlerle parçalamak için birlikte çalışalım...

Bu anlamda size en sıcak, mücadeleci selamlarımızı gönderir ve bir kez daha başarılar dileriz.

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!

...

Bolşevik Parti
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)
Merkez Komitesi adına

04. 03. 2004

Sürmekte olan emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşlara ve emperyalist dünya savaşı tehlikesine karşı mücadele devrimci bir şekilde yürütülmelidir. Savaş, kapitalizmin ayrılmaz yol arkadaşıdır. Barışı gerçekten isteyen kapitalizme karşı savaşmalıdır. Emperyalist savaşa savaş! "Halk savaşında zafer! Sosyalist ve yeni-demokratik devrimlerde zafer!" mücadelemizde ana şiarlarımız haline gelmelidir.

BOLŞEVİK PARTİZAN